

ປຽມບກສຸ່

ສິກຣິມນຸຮຍຮນ

สารบัญ

3

สิทธิมนุษยชนคืออะไร

ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา การเรียกร้องให้ได้มาซึ่งสิทธิมนุษยชนได้กลายเป็นพลังแห่งการเปลี่ยนแปลงในโลก ในบทความเรื่องนี้ แจ็ค ดอนเนลลีได้สืบค้นพัฒนาการของสิทธิมนุษยชนตั้งแต่แรกเริ่มในฐานะที่เป็นทฤษฎีทางการเมือง ในยุโรปในคริสต์ศตวรรษที่ 17 จนถึงการเป็นที่ยอมรับให้เป็นมาตรฐานสากลในปัจจุบัน

15

พันธกรณีของสหรัฐอเมริกา : สิทธิมนุษยชนและนโยบายต่างประเทศ
ในสุนทรพจน์ที่ประทับใจในปีค.ศ. 1978 จิมมี คาร์เตอร์ซึ่งเป็นประธานาธิบดีในขณะนั้นได้เน้นถึงความสำคัญของสิทธิมนุษยชนที่มีต่อสหรัฐอเมริกาและชาวอเมริกัน ในขณะที่สหรัฐฯ ปฏิบัติตามพันธกรณีระหว่างประเทศที่ให้ไว้ ในวันนี้ เราก็คงเห็นแล้วว่า คำกล่าวของประธานาธิบดีคาร์เตอร์นั้นยังเป็นความจริงอยู่

20

“เราถือว่าสังคมนี้น่าประจักษ์ชัดในตัว...”
สหรัฐอเมริกาเป็นชาติที่ก่อตั้งขึ้นบนหลักการแห่งสิทธิส่วนบุคคล กระนั้น แนวความคิดเรื่องสิทธิของคนอเมริกันยังคงขยายเรื่อยมาแม้ในปัจจุบัน บทความเรื่องเกี่ยวกับประวัติศาสตร์อเมริกานี้เน้นถึงอุปสรรคที่สหรัฐฯ ต้องฝ่าฟัน และกฎหมายและผู้นำที่ผลักดันแนวความคิดนี้

37

บุคคลผู้สร้างความแตกต่าง 12 ท่าน
ในศตวรรษนี้ บั๊จเจกบุคคลที่เป็นวีรบุรุษและวีรสตรีได้แสดงให้เห็นครั้งแล้วครั้งเล่าว่า ความกล้าหาญที่แสดงออกอย่างสง่างามสามารถสั่นคลอนรัฐบาลที่กดขี่และเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์ได้ ในบทนี้ จะกล่าวถึงความคิดเห็นของบุคคลยิ่งใหญ่ 12 ท่าน ที่ต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชน โดยถ่ายทอดจากคำพูดของท่านเหล่านั้นเอง

กระบวนกรเฮลซิงกิ 5

องค์กร HUMAN RIGHTS WATCH 7

ศาลอาชญากรรมสงคราม 11

คนตายไม่มีสิ่งใดจะสูญเสียเมื่อพูดความจริง 13

คำประกาศอิสรภาพ 21

กฎหมายสิทธิพลเมือง 22

ลำดับเหตุการณ์ด้านสิทธิมนุษยชนในสหรัฐอเมริกา 26

เสรีภาพสื่อและการ 33

หนังสืออ่านเพิ่มเติมเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน 49

บรรณาธิการอำนวยการ

จอร์จ แคลค

บรรณาธิการบริหาร

แคทลีน ฮัก

บรรณาธิการรับเชิญ

ริค มาร์แชลล์, เดวิด พิตส์

บรรณาธิการศิลป์

แทดีอัส เอ. มิกชินสกี, จูเนียร์

บรรณาธิการภาพ

โรซาลี ทาร์กอนสกี

ผู้เขียนรับเชิญ

โรเบิร์ต ไฮลเดน, ฮิว ฮาวเวิร์ด, แอนดรูว์ ลูเบอเรส, ลิเดีย ไวโรนินา,

ศจ. อีโอดอร์ ออร์ลิน (Utica College of Syracuse University)

หนังสือเล่มนี้จัดพิมพ์ครั้งแรกในเดือนกันยายน พ.ศ. 2539 และแก้ไขเปลี่ยนแปลงพร้อมพิมพ์ใหม่ในเดือนกุมภาพันธ์ 2550

สิทธิ

สิทธิมนุษยชนเป็นเสาหลักแห่งประชาธิปไตยของอเมริกา ผู้วางรากฐานประชาธิปไตยของเรามีปรัชญาถนัดถใจถึงศักดิ์ศรีแห่งมนุษย์ทุกคนที่มีมาแต่กำเนิดและระบุไว้ในบทบัญญัติว่าด้วยสิทธิพลเมืองถึงความมุ่งมั่นเพื่อดำรงไว้ซึ่งเสรีภาพในการพูด เสรีภาพในการนับถือศาสนา เสรีภาพในการร่วมชุมนุม และสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาคดีอย่างรวดเร็วและเปิดเผย ตลอดระยะเวลากว่าสองศตวรรษแห่งการเผชิญปัญหาและการเปลี่ยนแปลง หลักการอันเป็นแนวทางเหล่านี้ได้ประดับประดาพวกเราให้ดำรงอยู่ได้ด้วยการเป็นพื้นฐานร่วมสำหรับความรุ่งเรืองของชนทุกเชื้อชาติ ศาสนาและเผ่าพันธุ์

การที่ชาวอเมริกันรุ่นใหม่แต่ละรุ่นได้แสวงหาทางพัฒนาและขยายขอบเขตแห่งสิทธิที่โรมัส เจฟเฟอร์สันได้ระบุไว้ในคำประกาศอิสรภาพตลอดทั้งสิทธิต่างๆ ที่ผู้ร่างรัฐธรรมนูญของเราระบุไว้ นับได้ว่าเป็นดัชนีชี้วัดความยิ่งใหญ่แห่งชาติเรา การส่งเสริมสิทธิมนุษยชนและประชาธิปไตยไปทั่วโลกเป็นประเด็นสำคัญของนโยบายต่างประเทศของเรา เราพยายามปกป้องและส่งเสริมสิทธิมนุษยชนสำหรับมนุษย์ทุกคน ไม่ใช่เพียงเพราะว่า โลกที่เคารพสิทธิดังกล่าวจะเป็นโลกที่เสรีมากขึ้น ปลอดภัยขึ้นและรุ่งเรืองขึ้น แต่เพื่อดำรงไว้ซึ่งวิถีทัศน์ที่บรรพบุรุษของเราได้วางไว้ด้วยเช่นกัน ซึ่งบรรพบุรุษของเราทราบมาว่า สิทธิเหล่านี้คือสิ่งสะท้อนค่านิยมพื้นฐานแห่งอเมริกา

สัปดาห์นี้เป็นการเริ่มต้นที่ทั่วโลกฉลองครบรอบ 50 ปีแห่งปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน การที่สหประชาชาติประกาศหลักการนี้เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม ค.ศ. 1948 ถือว่าเป็นเหตุการณ์สำคัญในประวัติศาสตร์มนุษยชาติยุคปัจจุบัน ปฏิญญานี้เป็นการแสดงถึงการประณามจากประเทศสมาชิกสหประชาชาติเกือบ 50 ประเทศต่อการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่เกิดขึ้นอย่างกว้างขวางทั้งก่อนและในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 นอกจากนี้ ยังสะท้อนความเห็นพ้องอันเป็นเอกฉันท์ว่าโลกหลังสงครามควรเป็นอย่างไร บรรดามาตราต่างๆ ทั้ง 30 มาตราของปฏิญญาคือการยืนยันซึ่งสิทธิในชีวิต เสรีภาพ และความปลอดภัยส่วนบุคคล สิทธิที่จะมีเสรีภาพในความคิด ศาสนาและการแสดงความคิดเห็น และสิทธิที่จะเป็นอิสระจากการเป็นทาส การทรมานและการจับกุมและกักขังโดยไม่มีสาเหตุอันควร

เป็นสิ่งที่เหมาะสมเป็นอย่างยิ่งที่ เอลิเนอร์ รูสเวลท์ ชาวอเมริกันที่ยิ่งใหญ่ท่านหนึ่งมีบทบาทที่สำคัญในการร่างปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนซึ่งสะท้อนหลักการของบทบัญญัติว่าด้วยสิทธิพลเมืองของเราอย่างชัดเจน ในฐานะที่เป็นข้าหลวงใหญ่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ เอลิเนอร์ รูสเวลท์เป็นผู้นำของสมาชิก 18 ท่านในการกำหนดสิทธิและเสรีภาพพื้นฐาน ตลอดทั้งในการร่างคำปฏิญญาสากลต่อสิทธิดังกล่าว ซึ่งภายหลังสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติได้นำไปใช้ และเนื่องจากความพยายามนี้ ในปัจจุบัน หลายสิบประเทศทั่วโลกได้รับหลักการพื้นฐานเหล่านั้นเข้าเป็นส่วนหนึ่งของกฎหมายและแนวทางปฏิบัติของประเทศ และประชาชนหลายล้านคนได้มีชีวิตที่ดีมีเสรีภาพกว่าเดิมและมีความสุขอึมอึมมากขึ้น

ปัจจุบันนี้ ความท้าทายของเราก็คือ การยืนยันรณในความเป็นสากลของคตินี้และพยายามทำให้ประชากรโลกมีส่วนร่วมในการปกป้องอุดมการณ์นี้ แม้ว่าเราประสบความสำเร็จก้าวหน้าในการดำเนินการนี้ แต่เราก็ต้องตระหนักด้วยว่า ความไม่อดกลั้น การเลือกปฏิบัติ และการประหารชีวิตยังคงบดบังวิถีทัศน์แห่งอนาคตที่ดีกว่านี้ เราแต่ละคนมีส่วนร่วมในการเชิดชูไว้ซึ่งสิทธิมนุษยชนสำหรับทั้งชายและหญิงทุกเชื้อชาติ ศาสนา เผ่าพันธุ์และความคิดทางการเมือง คำที่เอลิเนอร์ รูสเวลท์กล่าวเป็นทั้งแรงบันดาลใจและสิ่งที่ท้าทาย ทั้งแก่คนอเมริกันและทุกคนในประชาคมโลก ชะตาของมนุษยชาติอยู่ในกำมือของเราทุกคนและทุกชุมชน

วิลเลียม เจ. คลินตัน ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา

จากคำประกาศวันสิทธิมนุษยชนและวันบทบัญญัติว่าด้วยสิทธิพลเมือง และสัปดาห์สิทธิมนุษยชน วันที่ 9 ธันวาคม ค.ศ. 1997

เสรีภาพตามธรรมชาติของมนุษย์
คือ เป็นอิสระจากอำนาจที่เหนือขึ้นไปใด ๆ ในโลก
และไม่อยู่ภายใต้เจตจำนง
หรืออำนาจนิติบัญญัติ
ของผู้ใด ทว่า มีเพียงกฎแห่งธรรมชาติเท่านั้นที่ใช้ปกครอง

เสรีภาพของมนุษย์ในสังคม
คือการไม่อยู่ใต้อำนาจ
นิติบัญญัติใด
นอกจากอำนาจนิติบัญญัติที่สถาปนาขึ้น
โดยความยินยอม
ในเครือจักรภพ...

โดย
จอห์น ล็อก
นักปรัชญาชาวอังกฤษ
(1632-1704) จาก
หนังสือ *Concerning Civil Government*
ค.ศ. 1690

สิทธิมนุษยชนคืออะไร

โดย แจ็ค ดอนเนลลี

สิทธิ

สิทธิมนุษยชนคือสิทธิที่มนุษย์มีเพียงเพราะเป็นมนุษย์ แนวคิดที่ดูเหมือนจะธรรมดานี้มีผลกระทบทางสังคมและการเมืองที่ลึกซึ้งเนื่องจากเหตุผลของสิทธิมนุษยชนมีเพียงประการเดียวคือ การเป็นมนุษย์ สิทธิมนุษยชนจึงเป็นสิ่งสากล เสมอภาคและจะแยกออกจากบุคคลมิได้ สิทธินี้เป็นสากลคือ มนุษย์ทุกคนเป็นเจ้าของสิทธิมนุษยชนเหล่านี้ สิทธินี้ให้ความเสมอภาคคือ หากเป็นมนุษย์ ย่อมมีสิทธิมนุษยชนและหากไม่เป็นมนุษย์ย่อมไม่มีสิทธิมนุษยชน และมนุษย์ไม่สามารถสูญเสียสิทธิเหล่านี้ได้เช่นเดียวกับที่มนุษย์ไม่สามารถหยุดความเป็นมนุษย์ของตนได้ ไม่ว่ามนุษย์เราจะต้องทนทุกข์ทรมานจากการกระทำที่ไร้มนุษยธรรมเพียงไรก็ตาม มนุษย์ย่อมมีสิทธิที่จะได้รับสิทธิมนุษยชนและได้อำนาจจากสิทธิเหล่านี้

สิทธิมนุษยชนเป็นของบุคคลทุกคนเพื่อคุ้มครองบุคคลจากรัฐและสังคม เป็นกรอบสำหรับองค์การการเมืองและมาตรฐานของความชอบธรรมทางการเมือง เมื่อสิทธิมนุษยชนถูกปฏิบัติอย่างมีระบบ การเรียกร้องสิทธิมนุษยชนอาจก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ดี แม้ในสังคมที่มีการเคารพสิทธิมนุษยชนเป็นอย่างดี สิทธิมนุษยชนจะสร้างแรงกดดันให้รัฐบาลพยายามดำเนินการให้ได้ตามมาตรฐาน

ที่มาของสิทธิมนุษยชน

ทุกสังคมมีมุมมองของตัวเองเกี่ยวกับความยุติธรรม ความเป็นธรรม เกียรติยศ และความเคารพนับถือ กระนั้น สิทธิมนุษยชนก็เป็นแค่หนทางเดียว ที่จะก่อกำเนิดความยุติธรรมในสังคมได้อันที่จริงแล้ว แนวคิดเรื่องสิทธิมนุษยชน-แนวคิดที่ว่ามนุษย์ทุกคนเพียงเพราะเป็นมนุษย์ย่อมมีสิทธิที่ไม่อาจพรากไปได้บางประการซึ่งบุคคลสามารถใช้สิทธิเหล่านี้คุ้มครองตนเองจากสังคม และผู้ปกครองของตน-เป็นแนวคิดที่แปลกประหลาดในสังคมก่อนยุคปัจจุบันทั้งในซีกโลกตะวันตกและที่อื่นๆ

สังคมก่อนยุคปัจจุบันเกือบทุกสังคมมองว่าผู้ปกครองมีหน้าที่ที่จะต้องปกครองอย่างสุจริตและเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม ทว่า อาณัตินี้มาจากบัญญัติของพระเจ้า กฎธรรมชาติ จารีตหรือข้อตกลงทางการเมืองที่มีเงื่อนไข การที่มนุษย์จะถูกปกครองอย่างเที่ยงธรรมนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิทธิของมนุษย์ ในสังคมที่มีระเบียบเรียบร้อย ประชาชนควรต้องได้ประโยชน์จากหน้าที่ทางการเมืองของผู้ปกครอง แต่ประชาชนไม่ได้มีสิทธิมนุษยชนหรือสิทธิตามธรรมชาติอันจะนำมาใช้ต่อต้านผู้ปกครองที่ไม่เที่ยงธรรม

สิทธิมนุษยชนได้เข้าสู่กระแสหลักของทฤษฎีและแนวปฏิบัติทางการเมืองในยุโรปในคริสต์ศตวรรษที่ 17 ในบทความ *Second Treatise of Government* ของจอห์น ล็อค ได้รับการตีพิมพ์หลังการปฏิวัติ “Glorious Revolution” ของอังกฤษในปี ค.ศ. 1688 ที่โค่นบัลลังก์พระเจ้าเจมส์ที่ 2) ได้เสนอทฤษฎีว่าด้วยสิทธิตาม

ธรรมชาติที่ได้รับการปรับปรุงอย่างสมบูรณ์เป็นครั้งแรก

ทฤษฎีของล็อคเริ่มจากสภาวะธรรมชาติก่อนมีสังคม ซึ่งในสภาวะนั้น แต่ละบุคคลมีความเสมอภาคกันและมีสิทธิตามธรรมชาติในชีวิต ในเสรีภาพและทรัพย์สิน อย่างไรก็ตาม เนื่องจากไม่มีรัฐบาล สิทธิเหล่านี้ก็มีคุณค่าเพียงน้อยนิด แทบจะเป็นไปไม่ได้ที่จะคุ้มครองสิทธิเหล่านี้โดยการกระทำของรายบุคคลและการโต้แย้งเรื่องสิทธิเหล่านี้เองก็เป็นสาเหตุอันรุนแรงของความขัดแย้ง ดังนั้น คนจึงจัดรูปแบบสังคมขึ้นและสังคมก็จัดตั้งรัฐบาลเพื่อให้คนเราสามารถแสวงสุขจากสิทธิเหล่านี้ได้

ตามทฤษฎีของล็อคนั้น รัฐบาลมีรากฐานมาจากสัญญาประชาคม ระหว่างผู้ปกครองและผู้อยู่ใต้ปกครอง พลเมืองมีหน้าที่ต้องเชื่อฟังก็ต่อเมื่อรัฐบาลคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ซึ่งอยู่เหนือข้อถือสิทธิและผลประโยชน์ของรัฐบาล รัฐบาลจะมีความชอบธรรมได้ต่อเมื่อรัฐคุ้มครองและเพิ่มพูนสิทธิมนุษยชนของพลเมืองของตน

เริ่มแรกนั้น แนวคิดสิทธิมนุษยชนจะเกี่ยวกับชนชั้นกลาง แม้จะต้องต่อสู้กับการอ้างสิทธิของการมีชาติกำเนิดสูงและอภิสิทธิตามประเพณี ชนชั้นกลางที่รุ่งเรืองขึ้นมาในช่วงต้นของยุโรปสมัยใหม่ได้อ้างข้อถือสิทธิทางการเมืองอันมีรากฐานจากความเสมอภาคของมนุษย์ตามธรรมชาติและสิทธิตามธรรมชาติที่จะพรากจากบุคคลมิได้ อย่างไรก็ตาม การปฏิวัติทางการเมืองของชนชั้นกลางนี้มีขีดขั้นที่รุนแรง อาทิเช่น แม้จะดูเหมือนว่าภาษาของสิทธิตามธรรมชาติจะเป็นสากล แท้ที่จริง ล็อคได้พัฒนาทฤษฎีสำหรับคุ้มครองสิทธิของผู้ชายยุโรปที่เป็นเจ้าของที่ดินจำนวนมาก ในขณะที่สตรีตลอดทั้ง “คนเถื่อน” คนใช้กรรมกรรับจ้างทั้งสองเพศ ไม่ได้ถือว่าเป็นผู้มีสิทธิ

ทว่าเมื่อแนวคิดว่าด้วยสิทธิเสมอภาคและสิทธิที่มีอาจพรากจากบุคคลได้รับการนำมาอ้าง ภาระการพิสูจน์จึงตกอยู่กับผู้ที่ปฏิเสธสิทธิดังกล่าว ตัวอย่างเช่น อาจมีผู้อ้างความเห็นอกเห็นใจทางเชื้อชาติหรืออ้างถึงคุณความดีที่ได้กระทำมา เอกสิทธิมักจะได้รับคุ้มครองด้วยกำลัง แต่เมื่อได้ยอมรับแนวคิดสิทธิมนุษยชนนั้นแล้ว เหล่าอภิชนที่เป็นใหญ่ ก็พบว่าภาระหนักเล็ยงตระของสิทธิมนุษยชนเริ่มยากขึ้นทุกที

การต่อสู้ทางการเมืองที่ยิ่งใหญ่หลายครั้งในช่วงสองศตวรรษที่ผ่านมา จะเกี่ยวกับการขยายฐานผู้ที่ได้รับการยอมรับว่ามีสิทธิมนุษยชน ความพยายามจะให้สิทธิในการออกคะแนนเสียงให้ผู้อื่นนอกเหนือจากอภิชนที่มีที่ดินเป็นจำนวนมากกลุ่มเล็กๆ ก่อให้เกิดการโต้เถียงอย่างรุนแรงในประเศยุโรปส่วนใหญ่ ในคริสต์ศตวรรษที่ 19 การที่ผู้ใช้แรงงานเรียกร้องขอค่าจ้างที่เป็นธรรม สิทธิในการจัดตั้งกลุ่มของตนเอง และสภาพการทำงานที่ปลอดภัยและมีมนุษยธรรมมักนำไปสู่ความขัดแย้งทางการเมืองที่รุนแรงในประเทศส่วนใหญ่ในยุโรปและสหรัฐอเมริกา หลังจากนั้นอีกนานจนกระทั่งถึงสงครามโลกครั้งที่ 1 ประเด็นทางการเมืองโลกที่สำคัญประเด็นหนึ่งในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 1950, 1960 และ 1970 คือการล้มเลิกการปฏิเสธซึ่งสิทธิมนุษยชนอย่างเป็นทางการ

สิทธิมนุษยชนคืออะไร

ระบบอันเป็นลักษณะของลัทธิล่าอาณานิคม และการต่อสู้เพื่อจัดการเลือกปฏิบัติโดยอ้างเหตุผลทางเชื้อชาติและเพศเกิดขึ้นในหลายประเทศในช่วง 30 ปีที่ผ่านมา

ในสถานการณ์ทั้งหมดนี้ กลุ่มที่ถูกพรากสิทธิใช้สิทธิที่ตนเคยมีในการกอดันให้มีการรับรองสิทธิต่างๆ ที่พวกเขาถูกปฏิเสธให้ถูกต้องตามกฎหมาย เช่น กรรมกรใช้การลงคะแนนเสียงตลอดทั้งเสรีภาพของสื่อและเสรีภาพในการสมาคมที่ตนได้รับในการกอดันให้ยกเลิกการเลือกปฏิบัติตามกฎหมายโดยพิจารณาจากความมั่งมีหรือการมีทรัพย์สิน พวกเขาเรียกร้องสิทธิใหม่ๆ ที่จะนำมาซึ่งเสรีภาพความเสมอภาคและความมั่นคงอย่างแท้จริงของผู้ชายที่ไร้แรงงาน (และต่อมาก็รวมถึงผู้หญิงด้วย) ในลักษณะเดียวกัน ชนกลุ่มน้อยทางเชื้อชาติชนชาติและศาสนา สตรีและประชาชนที่ทุกข์ยากจากการปกครองแบบอาณานิคมก็ได้ใช้สิทธิที่พวกเขาได้รับในการกอดันให้พวกเขาเป็นที่ยอมรับในสังคมอย่างสมบูรณ์และมีส่วนร่วมในฐานะที่เป็นสมาชิกที่เท่าเทียมกันในสังคม

ในแต่ละกรณี สาระตงของการโต้แย้งของพวกเขาคือ พวกเราซึ่งมิได้ด้าต่อยกกว่าพวกท่านเป็นมนุษย์เช่นกัน และในฐานะที่พวกเราเป็นมนุษย์ พวกเราย่อมมีสิทธิที่จะได้รับสิทธิพื้นฐานเช่นเดียวกันกับพวกท่านและย่อมมีสิทธิที่จะเป็นกิจธุระของรัฐและได้รับความนับถืออย่างเท่าเทียมกันจากรัฐ และในแต่ละกรณีการยอมรับข้อโต้แย้งนั้นได้นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและการเมืองอย่างถอนรากถอนโคน

ในช่วงสองทศวรรษที่ผ่านมา แรงผลักดันเรียกร้องสิทธิมนุษยชนอย่างขนานใหญ่ประจักษ์ชัดอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนทั่วโลก รัฐบาลที่บิดเบือนภาษาแห่งสิทธิมนุษยชนถูกขับไล่โดยประชาชนที่ยืนยงจะถือเรื่องสิทธิมนุษยชนเป็นจริงเป็นจัง สาเหตุสำคัญที่ทำให้จักรวรรดิโซเวียตต้องล่มสลาย คือการที่พลเมืองในกลุ่มประเทศคอมมิวนิสต์เริ่มไม่เต็มใจมากขึ้นที่จะยอมรับการที่รัฐบาลปฏิเสธอย่างเป็นระบบไม่ให้สิทธิมนุษยชนซึ่งเป็นที่ยอมรับในระดับนานาชาติ ในอเมริกาใต้ และอเมริกากลาง รัฐบาลทหารที่กดขี่ต่างล่มสลายลงตลอดช่วงคริสต์ทศวรรษที่ 1980 ในเอเชียและแอฟริกา การเปิดเสรีและการเปลี่ยนแปลงการปกครองสู่ระบอบประชาธิปไตยแม้จะไม่ค่อยต่อเนื่อง แต่ก็เกิดขึ้นจริง และชัดเจนมากในบางประเทศ (เช่น เกาหลีใต้ และแอฟริกาใต้)

การเผยแพร่สิทธิมนุษยชนไม่ได้เกิดขึ้นตามธรรมชาติหรือเป็นสิ่งที่เลี่ยงไม่ได้ เป็นไปได้ที่จะมีการถดถอยและในบางกรณีก็มีแนวโน้มว่าจะเกิดขึ้น เหล่าลัทธิเผด็จการกดขี่ที่ยังเหลืออยู่ในโลกอาจมีอายุยืนยาว แต่บทเรียนของอดีตในระยะหลังนี้เหมือนจะแสดงให้เห็นว่า ที่ใดที่ประชาชนได้รับโอกาสที่จะเลือกพวกเขาก็จะเลือกสิทธิมนุษยชนซึ่งเป็นที่ยอมรับในระดับนานาชาติ และไม่ว่าการปฏิบัติด้านสิทธิมนุษยชนในปัจจุบันจะมีข้อบกพร่อง แต่รัฐบาลที่ปฏิเสธสิทธิมนุษยชนแก่ประชาชนก็มีจำนวนน้อยลงกว่าอดีต

สิทธิมนุษยชนในฐานะที่เป็นประเด็นระหว่างประเทศ

หลังสงครามเย็น เกือบทุกประเทศในทุกภูมิภาคของโลกไม่ว่าเป็นรัฐที่ได้รับการพัฒนาระดับใดก็ตามได้ประกาศให้คำมั่นสนับสนุนสิทธิมนุษยชน การแสดงออกที่น่าทึ่งอย่างหนึ่ง คือการประชุมสิทธิมนุษยชนโลกที่กรุงเวียนนาปี ค.ศ. 1993 ซึ่งก่อให้เกิดปัญญาและโครงการปฏิบัติการกว้างซึ่งมี 171 รัฐลงนามรับรอง เนื่องจากมีการเปิดเสรีและประชาธิปไตยทางการเมืองแพร่หลายเรื่อยมาจึงมีรัฐบาลจำนวนมากขึ้นที่ถูกแรงกดดันทั้งจากภายในประเทศและจากต่างประเทศให้ต้องปฏิบัติตามคำมั่นนั้น ในโลกปัจจุบัน รูปแบบอย่างต่อเนื่องของการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างร้ายแรงถูกมองอย่างกว้างขวางว่าทำให้ความชอบธรรมของรัฐบาลทั้งในระดับประเทศและนานาชาติลดลง อย่างไรก็ตามสถานการณ์นี้ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ สิทธิมนุษยชนเพิ่งเป็นประเด็นของความสัมพันธ์ระหว่างประเทศอย่างมั่นคงแน่นอนเพียงแค่ 50 ปีเท่านั้นเอง ก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 แม้แต่การสังหารหมู่ล้างเผ่าพันธุ์ เช่น การสังหารหมู่ชาวยิวของรัสเซียการสังหารหมู่ชาวอาร์เมเนียนของพวกตุรกี ถูกตำหนิอย่างสุภาพเท่านั้นเอง จึงเป็นเรื่องธรรมดาที่การละเมิดที่รุนแรงน้อยกว่านี้ไม่ถูกพิจารณาว่า เป็นหัวข้อเหมาะสมแก่การเจรจาทางการทูตด้วยซ้ำ

การที่รัฐบาลจะปฏิบัติต่อพลเมืองของตนในดินแดนของตนถือว่าเป็นอำนาจอธิปไตยภายในประเทศ อันที่จริงแล้ว รัฐแต่ละรัฐและประชาคมระหว่างประเทศถูกมองว่าต้องปฏิบัติตามกฎหมายระหว่างประเทศในอันที่จะไม่แทรกแซงในเรื่องเช่นนั้น แม้แต่กติกาสันนิบาตชาติที่ลือชื่อว่าเป็นกติกานี้ในฝักก็ยังไม่ได้ระบุสิทธิมนุษยชนให้เป็นประเด็นระหว่างประเทศที่น่าห่วงใย

จากการฆ่าล้างชาวยิวถึงสงครามเย็น-โฮโลคอสต์หรือการที่นซีเยอร์มันพยายามฆ่าล้างชาวยิวในยุโรปให้สิ้นซากอย่างมีระบบนั้นทำให้สิทธิมนุษยชนเข้าสู่กระแสหลักของความสัมพันธ์ระหว่างประเทศแต่ประชาคมโลกไม่มีมาตรการทางกฎหมายและการเมืองในการประณามพรคนชาติ เนื่องจากการสังหารหมู่พลเมืองของตนเองไม่ใช่ความผิดทางกฎหมายระหว่างประเทศ รัฐบาลเยอรมันอาจต้องรับผิดชอบภายใต้กฎหมายว่าด้วยสงครามจากการปฏิบัติมิชอบต่อพลเมืองในดินแดนที่ครอบครอง แต่การสังหารคนสัญชาติเยอรมันเป็นเพียงการแสดงสิทธิอธิปไตยของรัฐบาลเท่านั้นเอง และการทูต “สัญนิยม” ตามจารีตซึ่งตีความผลประโยชน์ของประเทศในแง่อำนาจแห่งรัฐก็ไม่เห็นว่าผลประโยชน์อันเป็นรูปธรรมถูกคุกคามโดยการปฏิบัติอย่างป่าเถื่อนต่อพลเมืองชาติอื่นแต่อย่างใด

การพิจารณาคดีอาชญากรรมสงครามนูร์มเบิร์ก (ค.ศ. 1945-1946) ได้เริ่มการตั้งข้อกล่าวหาอาชญากรรมต่อมนุษยชาติ เป็นครั้งแรกที่เจ้าหน้าที่รัฐต้องรับผิดชอบต่อประชาคมโลกสำหรับความผิดต่อปัจเจกบุคคล ไม่ใช่ต่อรัฐ และปัจเจกบุคคลในหลายกรณีเป็นพลเมืองของประเทศ ไม่ใช่คนต่างด้าว อย่างไรก็ตาม สิทธิมนุษยชนได้กลายเป็นประเด็นหนึ่งในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศอย่างแท้จริงในสหประชาชาติ

สิทธิมนุษยชนมีฐานะที่โดดเด่นในกฎบัตรสหประชาชาติซึ่งได้รับมติเห็นชอบในปี ค.ศ. 1945 และองค์กรใหม่นี้ได้ดำเนินการ

สิทธิมนุษยชนคืออะไร

กระบวนการเฮลซิงกิ (The Helsinki Process)

องค์การระดับภูมิภาคด้านสิทธิมนุษยชนที่สำคัญมากที่สุดองค์การหนึ่งคือ องค์การว่าด้วยความมั่นคงและความร่วมมือในยุโรป (Organization for Security and Cooperation in Europe - OSCE) ซึ่งได้มีการประชุมมาแล้วหลายครั้งตั้งแต่ปีค.ศ. 1975 ภารกิจขององค์กรนี้มีระบุไว้ในกรมสารสุดท้ายของการประชุมเมื่อปีค.ศ. 1975 ซึ่งเรียกว่า ข้อตกลงเฮลซิงกิ (Helsinki Accords)

ผู้เชี่ยวชาญหลายคนกล่าวว่า กระบวนการเฮลซิงกิเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ระบบคอมมิวนิสต์อดีตชาติยุโรปในอดีตสหภาพโซเวียตและยุโรปตะวันออกต้องล่มสลายลง การที่ประเทศต่างๆ ในยุโรป สหรัฐอเมริกาและแคนาดายึดมั่นต่อหลักการ 10 ประการก็ได้ช่วยสร้างบรรยากาศที่ทำให้ผู้สนับสนุนสิทธิมนุษยชนสามารถประกาศเจตนคติของพวกเขาอันได้แก่

- การเคารพสิทธิมนุษยชน
- การละเว้นซึ่งการใช้กำลังหรือการข่มขู่การใช้กำลัง
- การไม่ล่วงล้ำเขตแดน
- บูรณภาพแห่งดินแดนของรัฐ
- การระงับข้อพิพาทอย่างสันติ
- การไม่แทรกแซงในกิจการภายในประเทศ
- การเคารพสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพพื้นฐาน อันได้แก่ เสรีภาพทางความคิด มโนธรรม ศาสนาและการพิพากษาของโทษ
- ความเสมอภาคของประชาชนทุกชนชาติและสิทธิในการกำหนดการปกครองด้วยตนเอง
- การร่วมมือระหว่างรัฐต่างๆ

■ การปฏิบัติตามพันธกรณีทางกฎหมายระหว่างประเทศอย่างจริงจัง

รัฐบาลต่างๆ ในซีกโลกตะวันตก สื่อมวลชนระหว่างประเทศและองค์กรสิทธิมนุษยชน เช่น Helsinki Watch และ Charter 77 ได้สร้างแรงกดดันต่อประเทศต่างๆ ในกลุ่มโซเวียตอย่างต่อเนื่องให้ปลดปล่อยผู้ไม่เห็นพ้องกับรัฐบาล ให้มีเสรีภาพมากขึ้นและเปิดประเทศสู่มาตรฐานสิทธิมนุษยชนสากล

ช่วงเวลาหลังสงครามเย็นสิ้นสุด องค์การว่าด้วยความมั่นคงและความร่วมมือในยุโรปได้เริ่มสร้างโครงสร้างความมั่นคงของยุโรปแบบใหม่ อันมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันการแบ่งแยกดินแดนใหม่ๆ ในทวีป ในทวิปี ในการนี้ บรรทัดฐานที่สำคัญคือ การลดอาวุธที่ได้ระบุไว้ในสนธิสัญญาจำกัดรบในยุโรปตามสัญญาเดิม (Conventional Armed Forces in Europe) ที่องค์การว่าด้วยความมั่นคงและความร่วมมือในยุโรปเป็นผู้ดำเนินการเจรจาและได้รับการลงนามในปีค.ศ. 1990

ปัจจุบัน มีคณะกรรมการเฮลซิงกิในกว่า 30 รัฐ ซึ่งรวมถึงประเทศอัลเบเนีย บุลกาเรีย กรีซ โรมาเนีย มาเซโดเนียและแคนาดา โดยมีมูลนิธิเฮลซิงกิสากลตั้งอยู่ที่กรุงเวียนนา หลายคนเชื่อว่าองค์การว่าด้วยความมั่นคงและความร่วมมือในยุโรปสามารถเป็นต้นแบบของความพยายามระดับภูมิภาคและเป็นหนทางในการส่งเสริมให้มีการเคารพสิทธิมนุษยชนมากขึ้นในสวนอื่นๆ ของโลกเช่นเดียวกับในยุโรป

เขียนโดย เดวิด พิทส์ นักเขียนประจำองค์การข่าวสารอเมริกัน

อย่างรวดเร็ว ในการวางบรรทัดฐานสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ อันเป็นต้นแบบอย่างละเอียด เมื่อวันที่ 10 ธันวาคมค.ศ. 1948 สมัชชาแห่งสหประชาชาติ ได้ประกาศใช้ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน บัญชีสิทธิที่สมบูรณ์นี้ได้ประมวลทัศนะใหม่ให้เห็นว่าวิธีที่รัฐปฏิบัติต่อพลเมืองของตนไม่ใช่เป็นแค่ประเด็นระหว่างประเทศ แต่ต้องเป็นไปตามมาตรฐานระหว่างประเทศด้วย

อย่างไรก็ตาม เมื่อเกิดสงครามเย็น สิทธิมนุษยชนกลายเป็นอาวุธแห่งการต่อสู้ทางอุดมการณ์มากขึ้นเมื่อสหรัฐอเมริกาเต็มใจที่จะยอมรับการปฏิบัติด้านสิทธิมนุษยชนที่อำมหิตที่สุดของรัฐบาลของ “มิตรประเทศ” ต่างๆ ที่ต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์ สหภาพโซเวียตก็พร้อมที่จะใช้กำลังหากจำเป็นเพื่อเป็นหลักประกันแก่รัฐบาลเผด็จการเบ็ดเสร็จของ “มิตรประเทศ” ที่อยู่ใต้อิทธิพลของตน

นอกจากนี้ มีเพียงไม่กี่ประเทศที่ต้องการอะไรอย่างอื่นนอกเหนือบรรทัดฐานที่ระบุไว้อย่างชัดเจนในปฏิญญาสากล แม้รัฐเหล่านี้ไม่เต็มใจอีกต่อไปที่จะปล่อยให้สิทธิมนุษยชนพันขอบเขตของบทกฎหมายระหว่างประเทศ แต่รัฐเหล่านี้ก็ปฏิเสธที่จะให้มีแม้แต่การตรวจสอบการปฏิบัติด้านสิทธิมนุษยชนในระดับ

พหุภาคี อย่างไรก็ตามแต่จะยอมให้มีการดำเนินการหรือการบังคับใช้ในระดับสากล ตัวอย่าง เช่น คณะกรรมาธิการด้านสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติไม่ได้รับอนุญาตให้อ่านคำร้องทุกข์ฉบับพื้นที่สหประชาชาติได้รับซึ่งกล่าวหาถึงการละเมิดสิทธิมนุษยชน

สิทธิมนุษยชนคืออะไร

สหประชาชาติไม่ใช่รัฐบาลโลกที่อยู่เหนือประเทศต่างๆ แต่เป็นองค์การระหว่างรัฐบาล จึงไม่สามารถดำเนินการใดที่สมาชิกขององค์การซึ่งเป็นรัฐอธิปไตยไม่มอบอำนาจให้ดำเนินการได้ ในช่วงสองทศวรรษแรกของสงครามเย็น ไม่มีกลุ่มใดเต็มใจให้สหประชาชาติดำเนินการใดได้มากนักในเรื่องเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน

เมื่อถึงกลางคริสต์ทศวรรษที่ 1960 กลุ่มแอฟริกา-เอเชียกลายเป็นกลุ่มที่ใหญ่ที่สุดในสหประชาชาติ ประเทศเหล่านี้ซึ่งเคยทนทุกข์จากการปกครองแบบอาณานิคมมีความสนใจสิทธิมนุษยชนเป็นพิเศษ และได้จัดประชุมรับฟังคำร้องทุกข์จากประเทศในกลุ่มโซเวียตและบางประเทศในทวีปยุโรปและทวีปอเมริกาสหประชาชาติจึงได้เริ่มดูแลเรื่องสิทธิมนุษยชนอีกครั้งหนึ่ง

ที่สำคัญที่สุดคือ กติกาสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศเสร็จสมบูรณ์ในเดือนธันวาคมค.ศ. 1966 กติกาสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศพร้อมด้วยปฏิญญาสากลฯ ได้ให้แถลงการณ์อันเป็นต้นแบบว่าด้วยสิทธิมนุษยชน อันเป็นที่ยอมรับระดับระหว่างประเทศ อย่างไรก็ตาม ความสมบูรณ์ของกติกาฯ นี้กำหนดให้สหประชาชาติเปลี่ยนหน้าที่ด้านสิทธิมนุษยชนขององค์การจากรูปร่างมาตรฐานเป็น การดำเนินการให้เป็นไปตามมาตรฐานเหล่านี้ ซึ่งเป็นขอบเขตหน้าที่ที่สหประชาชาติไม่ได้ประสบความก้าวหน้าใดเลยในช่วงสองทศวรรษแรก

เนื่องจากไม่มีหน่วยงานนิติบัญญัติระหว่างประเทศ กฎหมายระหว่างประเทศจึงเป็นมาตรการตามที่ตกลงอย่างกว้างๆ พันธะทางกฎหมายระหว่างประเทศส่วนใหญ่ในปัจจุบันนี้มาจากสนธิสัญญา ซึ่งที่จริงคือสัญญาอันเป็นพิธีการระหว่างรัฐ เนื่องจากทุกรัฐมีเสรีที่จะทำสนธิสัญญาหรือไม่ตามแต่ที่ตนเห็นควร พันธะแห่งกฎหมายระหว่างประเทศจึงเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ด้วยความสมัครใจเสียส่วนใหญ่ ฉะนั้น รัฐจึงมีอิสระที่จะกำหนดพันธะระหว่างประเทศที่อาจไม่มีการบังคับใช้สากล ซึ่งเป็นสิ่งที่รัฐเหล่านี้ กระทำในกรณีสิทธิมนุษยชน

เมื่อพิจารณาจากไต่ถามการกติกากฎ จะเห็นว่าคู่สัญญาจะต้องส่งรายงานการปฏิบัติตามกติกาเป็นรายคาบ คณะกรรมการควบคุมดูแลอาจสอบถามผู้แทนของรัฐเกี่ยวกับรายงานที่ยื่น และตั้งข้อสังเกตข้อบกพร่องที่เห็นได้ชัดแจ้ง แต่คณะกรรมการเหล่านี้ก็ไม่ได้รับมอบอำนาจให้สืบค้นการละเมิดสนธิสัญญาหรือเรียกร้องให้รัฐเปลี่ยนแนวทางปฏิบัติ หรือพยายามหาหนทางบรรเทาทุกข์ให้แก่เหยื่อ

แม้ว่าบรรทัดฐานสิทธิมนุษยชนจะได้รับการรับรองเป็นสากล เมื่อกลางคริสต์ทศวรรษที่ 1960 การดำเนินการให้เป็นไปตามบรรทัดฐานเหล่านั้นยังคงเป็นเรื่องร้ายประเทศอยู่เกือบทั้งหมดระบอบสิทธิมนุษยชนของโลกที่เกิดขึ้นจึงสะท้อนให้เห็นถึงการยืนกรานอันหนักแน่นถึงตรรกะที่ว่าด้วยการเคารพอธิปไตย

การรื้อฟื้นของคาร์เตอร์ การรุกรานเล็ก ๆ เริ่มต้นเมื่อปลายคริสต์ทศวรรษที่ 1960 และ 1970 คณะกรรมาธิการด้านสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติได้รับมอบอำนาจในการหรือการละเมิดสิทธิมนุษยชนในบางประเทศ กระบวนการพิเศษกล่าวถึงการละเมิดสิทธิมนุษยชนในพื้นที่ที่ประเทศอิสราเอลเข้าครอบครอง สาธารณรัฐแอฟริกาใต้ และประเทศชิลี แต่สิทธิมนุษยชนเริ่มมีฐานะเป็นประเด็นระหว่างประเทศในปีค.ศ. 1977 เมื่อจิมมีคาร์เตอร์เข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกา การที่คาร์เตอร์ให้สิทธิมนุษยชนเป็นประเด็นสำคัญในนโยบายต่างประเทศของสหรัฐฯ นั้น อย่างน้อยที่สุด เขาได้แยกปัญหาสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศออกจากการเมืองโลกตะวันออก-ตะวันตกของสงครามเย็นและการต่อสู้ของขั้วโลกเหนือและขั้วโลกใต้เรื่องระเบียบเศรษฐกิจระหว่างประเทศแบบ

ใหม่ได้บ้างบางส่วน สิ่งนี้ก่อให้เกิดพลังผลักดันใหม่และเพิ่มความชอบธรรมแก่ผู้เรียกร้องสิทธิมนุษยชนทั่วโลก

ในสหประชาชาติ คณะกรรมาธิการด้านสิทธิมนุษยชนที่ฟื้นฟูขึ้นมาใหม่ซึ่งนำโดยแคนาดา เนเธอร์แลนด์และประเทศอื่นๆ ได้ร่างสนธิสัญญาฉบับสำคัญ เช่น สนธิสัญญาว่าด้วยสิทธิสตรี (ค.ศ. 1979) สนธิสัญญาว่าด้วยการทรมาน (ค.ศ. 1984) และสนธิสัญญาว่าด้วยสิทธิของเด็ก (ค.ศ. 1989) มีการแต่งตั้งผู้แทนพิเศษของเลขาธิการสหประชาชาติ เรื่องสิทธิมนุษยชนเพื่อศึกษาเรื่องการละเมิดสิทธิมนุษยชนซึ่งมีจำนวนเพิ่มในนานาประเทศมากขึ้น คณะกรรมาธิการฯ ยังได้พัฒนากลไกที่คิดค้นขึ้นใหม่เพื่อจัดการกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนเฉพาะประเภทซึ่งโดยส่วนใหญ่คือการหายสาบสูญ

ในช่วงกลางคริสต์ทศวรรษที่ 1970 ได้มีการนำสิทธิมนุษยชนเข้าสู่กระแสหลักของนโยบายต่างประเทศระดับทวิภาคี เช่น สหรัฐอเมริกาและประเทศกลุ่มสแกนดิเนเวียเริ่มพิจารณาการปฏิบัติด้านสิทธิมนุษยชนของประเทศผู้รับความช่วยเหลือในนโยบายให้ความช่วยเหลือของตน กรมสารทูตท้ายเฮลซิงกิปีค.ศ. 1975 ได้นำสิทธิมนุษยชนเข้าสู่กระแสหลักของความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐฯ และสหภาพโซเวียต

ประเด็นที่ว่าสิทธิมนุษยชนควรเป็นวาระสำคัญของนโยบายต่างประเทศหรือไม่ซึ่งยังคงเป็นข้อถกเถียงอยู่ในช่วงปลายคริสต์ทศวรรษที่ 1970 และต้นคริสต์ทศวรรษที่ 1980 นั้น เมื่อถึงกลางคริสต์ทศวรรษที่ 1980 การอภิปรายในประเทศตะวันตกส่วนใหญ่เน้นประเด็นนี้น้อยกว่าการโต้เถียงว่าควรสนับสนุนสิทธิใดและที่ใด คริสต์ทศวรรษที่ 1970 ยังคงเป็นทศวรรษที่องค์กรเอกชนด้านสิทธิมนุษยชนเริ่มเป็นพลังทางการเมืองที่สำคัญ โดยสัญลักษณ์แห่งความสำคัญนี้คือการที่องค์การนิรโทษกรรมสากลได้รับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพในปีค.ศ. 1977 จากการทำความช่วยเหลือนักโทษการเมือง เมื่อถึงปีค.ศ. 1980 มีองค์กรเอกชนกว่า 200 แห่งในสหรัฐฯ ที่ดูแลสิทธิมนุษยชนในลักษณะใด ลักษณะหนึ่ง และในประเทศอังกฤษก็มีจำนวนพอๆ กัน

กลุ่มเหล่านี้นอกจากจะให้การสนับสนุนเหยื่อของการกระทำมิชอบทางสิทธิมนุษยชนแล้ว ยังมีบทบาทสำคัญในการเปลี่ยนนโยบายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศทั้งระดับทวิภาคีและพหุภาคี การรณรงค์ระดับนานาชาติเพื่อต่อต้านการทรมานขององค์การนิรโทษกรรมสากลในคริสต์ทศวรรษที่ 1970 และ 1980 มีบทบาทสำคัญในการร่างอนุสัญญาต่อต้านการทรมาน ปี 1984 ของสหประชาชาติ

ในระดับประเทศ แผนกเนเธอร์แลนด์ขององค์การนิรโทษกรรมสากลมีส่วนในการร่างสมุดปกขาวว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและการพัฒนามนุษย์ปี 1979 ของรัฐบาลเนเธอร์แลนด์ และนักเคลื่อนไหวต่อต้านการถือผิวในสหรัฐฯ และหลายประเทศในยุโรปก็มีอิทธิพลอย่างมากต่อนโยบายต่างประเทศเกี่ยวกับแอฟริกาใต้ในคริสต์ทศวรรษที่ 1980

สภาพแวดล้อมหลังสงครามเย็น เหตุการณ์หลังสงครามเย็นสร้างความแข็งแกร่งให้แก่ผู้สนับสนุนและกระบวนการด้านสิทธิมนุษยชนระดับพหุภาคี ทวิภาคีและข้ามชาติ กลไกระดับพหุภาคีที่มีอยู่ในปัจจุบันถูกใช้อย่างเข้มข้นมากขึ้นโดยมีความเป็นกลางมากขึ้น และโครงการริเริ่มใหม่ๆ เช่น การจัดตั้งคณะกรรมาธิการด้านสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติแสดงแนวโน้มว่าจะมีการสอดส่องระดับนานาชาติอย่างเข้มข้นมากขึ้น ในประเทศส่วนใหญ่ สิทธิมนุษยชนได้กลายเป็นประเด็นในการวางนโยบายต่างประเทศที่ฝังรากลึกมากขึ้นและมีการโต้เถียงน้อยลง องค์กรเอกชนและผู้สนับสนุนด้านสิทธิมนุษยชนได้กลายเป็นส่วนที่สำคัญมากขึ้นทุกทีในวงการการเมือง

สิทธิมนุษยชนคืออะไร

องค์การ Human Rights Watch

องค์การ Human Rights Watch ซึ่งมีสำนักงานใหญ่ที่สหรัฐฯ เป็นหนึ่งในหลายองค์กรเอกชนทั้งที่อยู่ในสหรัฐฯ และทั่วโลกที่มีส่วนสำคัญในการให้ความคุ้มครองสิทธิมนุษยชน องค์การ Human Rights Watch เริ่มดำเนินการในปีค.ศ. 1978 เมื่อมีการก่อตั้งองค์การ Helsinki Watch ซึ่งทำหน้าที่สอดส่องการปฏิบัติตามหลักการสิทธิมนุษยชนที่ให้ไว้ในข้อตกลงเฮลซิงกิของสมาชิกประเทศยุโรป สหรัฐอเมริกาและแคนาดา

ในปัจจุบัน องค์การ Human Rights Watch แบ่งเป็นห้าเขตครอบคลุม ทวีปแอฟริกา ทวีปอเมริกาเหนือและใต้ เอเชียตะวันออกเฉียงใต้และประเทศภาคีข้อตกลงเฮลซิงกิ และยังรวมถึงห้าโครงการเฉพาะเรื่องอันได้แก่ การถ่ายโอนอาวุธ สิทธิของเด็ก เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น สภาพเรือนจำและสิทธิสตรี องค์การฯ มีสำนักงานในนครนิวยอร์ก กรุงวอชิงตันดี.ซี. นครลอสแอนเจลิส กรุงลอนดอน กรุงบรัสเซลส์ กรุงมอสโก กรุงดูฮานเบ ยองกงและเมืองรีโอ เดอ จาเนโร องค์การฯ ออกรายงานสิทธิมนุษยชนทุกเดือนมกราคม โดยมีการวิเคราะห์สถานการณ์ด้านสิทธิมนุษยชนในกว่า 70 ประเทศอย่างละเอียด รายงานนี้จะเสริมด้วยรายงานทันเหตุการณ์ด้านสิทธิมนุษยชน ซึ่งเป็นสารสนเทศรายไตรมาส ที่นำเสนอเหตุการณ์สิทธิมนุษยชนต่างๆ ที่เกิดขึ้นหลังการตีพิมพ์รายงานประจำปีแล้ว นอกจากนี้ ในแต่ละปี องค์การ Human Rights Watch ยังออกรายงานเกี่ยวกับประเด็นสิทธิมนุษยชนด้านต่างๆ ประมาณปีละ 100 ฉบับ

องค์การ Human Rights Watch รวบรวมข้อมูลสำหรับกรพิมพ์รายงานเหล่านี้และสิ่งพิมพ์อื่นๆ โดยผ่านคณะผู้แทนสืบหาข้อเท็จจริง การประชุมกับเจ้าหน้าที่ทางการและความพยายาม

ร่วมมือกับองค์กรสิทธิมนุษยชนเอกชนอื่นๆ

เคนเนธ รอท ซึ่งเป็นกรรมการบริหารขององค์การ Human Rights Watch ให้ข้อสังเกตว่า จุดสำคัญของการทำรายงานสิทธิมนุษยชนได้เปลี่ยนไปในช่วงทศวรรษที่ผ่านมาจากประเด็นเกี่ยวกับชะตากรรมของนักโทษการเมืองไปเป็นเหยื่อของความรุนแรงในสังคม เคนเนธ รอท กล่าวว่า ในการต่อสู้กับการกระทำมิชอบรูปแบบใหม่นี้ การเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิมนุษยชนต้อง “เริ่มเสริมการเปิดโปงรัฐบาลที่ละเมิดสิทธิมนุษยชนในระดับนานาชาติที่ได้ดำเนินการมาตลอดด้วยการเรียกร้องให้มีการลงโทษทางเศรษฐกิจอย่างแข็งขันขึ้น”

เคนเนธ รอท กล่าวว่า “ความรุนแรงในสังคมที่เราเห็นส่วนใหญ่ในทุกวันนี้ไม่ได้เป็นผลมาจากความเป็นปรปักษ์แต่ครั้งเก่าก่อนอย่างที่เรามักจะคิดกัน หากแต่มาจากรัฐบาลที่มองเห็นว่าเป็นความสะดวกทางการเมืองที่จะกระตุ้นศรัทธาชาตินิยมอันรุนแรงเพื่อเสริมรากฐานทางการเมืองของตนให้แข็งแกร่งขึ้น” อย่างไรก็ตาม รอทได้กล่าวไว้ชัดเจนว่า มิใช่แต่รัฐบาลเท่านั้นที่กระทำการละเมิด กลุ่มจัดตั้งนอกภาครัฐอื่นๆ ที่มีอำนาจบังคับให้วัตถุประสงค์ของตนบรรลุผลก็กระทำการละเมิดด้วยเช่นกัน

โรทย้ำถึงความสำคัญของการสรรหาชุมชนทางธุรกิจ ซึ่งคือ “หนึ่งในเครื่องมือสำคัญที่ยังไม่ได้นำมาใช้” เพื่อช่วยดำเนินการสนับสนุนสิทธิมนุษยชน เขาเชื่อว่า ชุมชนสิทธิมนุษยชนต้องดำเนินการมากกว่านี้ในการพยายามทำให้ภาคธุรกิจเชื่อว่าการทำให้การกดขี่ปราบปรามเป็นสิ่งผิดกฎหมายและการส่งเสริมสิทธิมนุษยชนจะมีผลดีต่อธุรกิจ

เขียนโดย เดวิด พิตส์ นักเขียนประจำองค์การข่าวสารอเมริกัน

ประเด็นสิทธิมนุษยชนสากลยังก่อให้เกิดการโต้เถียงทางการเมือง อาทิเช่น ในการประชุมโลกที่กรุงเวียนนา มีประเทศกลุ่มเล็กๆ กลุ่มหนึ่งได้โต้แย้งอย่างโหวกเหวกถึงความพยายามของประชาคมระหว่างประเทศที่จะกดดันประเทศต่างๆ ให้ปฏิบัติตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ในปฏิญญาสากลฯ และกติกาสหประชาชาติ ในความสัมพันธ์ระดับทวิภาคี หลายประเทศยังไม่พอใจ หากมีการนำเรื่องสิทธิมนุษยชนขึ้นมาเจรจา ดังจะเห็นได้ชัดจากความสัมพันธ์ที่ตึงเครียดระหว่างจีนและประเทศคู่ค้าสำคัญของจีนในช่วงหลังการสังหารหมู่พลเมืองจีนที่จัตุรัสเทียนอันเหมิน และหลายประเทศก็ยังปฏิเสธที่จะผลักดันประเด็นสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศมากพอจนเป็นที่พอใจขององค์กรเอกชนด้านสิทธิมนุษยชนหลายแห่ง

การปฏิบัติด้านสิทธิมนุษยชน แม้จะดีขึ้นมากในหลายประเทศในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา แต่ก็ยังไม่น่าพึงพอใจ ยังคงมีรัฐบาลที่ครองอำนาจในปัจจุบัน เช่น คิวบา อิรัก พม่า เกาหลีเหนือ และประเทศอื่นๆ ที่ยังละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างเป็นระบบ และตามที่มีการบันทึกไว้ใน

รายงาน ของกลุ่มต่างๆ เช่น องค์กรเอกชน Human Rights Watch และกระทรวงการต่างประเทศของสหรัฐฯ ประเทศทั่วโลกส่วนใหญ่ยังคงมีปัญหาร้ายแรงด้านสิทธิมนุษยชน

สิทธิมนุษยชนคืออะไร

กระนั้น ก็มีความเต็มใจที่เพิ่งเกิดขึ้นในประชาคมระหว่างประเทศที่จะดำเนินการอย่างจริงจังอย่างน้อยในกรณีที่มีการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างเป็นระบบ ในช่วงสงครามเย็น การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในกัมพูชาได้รับการแสดงความเสียใจอย่างรวดเร็ว แต่ก็ไม่มีอะไรมากกว่านั้น ในทางตรงข้าม ในประเทศวันดาในปี 1994 ประชาคมโลกได้ตอบการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ด้วยการแทรกแซงทางทหาร ในเอลซัลวาดอร์ หน่วยงานที่ตรวจสอบด้านสิทธิมนุษยชนของสหประชาชาติมีบทบาทสำคัญในการระงับข้อพิพาททางการเมืองและกำหนดให้ประเทศปลอดทหารหลังจากมีสงครามกลางเมืองนานหนึ่งทศวรรษ ในโซมาเลีย เมื่อประเทศตกอยู่ในภาวะที่มีการชิงอำนาจทางการเมืองของผู้มีอำนาจทางทหาร กองกำลังนานาชาติระดับพหุภาคีก็เข้าแทรกแซงเพื่อช่วยชีวิตพลเรือนบริสุทธิ์จำนวนมากหลายแสนให้รอดจากความอดอยาก และในกัมพูชา ปฏิบัติการใหญ่ของสหประชาชาติได้ช่วยกำจัดกองกำลังเวียดนามที่ยึดประเทศอยู่ออกนอกประเทศไปและได้สถาปนารัฐบาลจากการเลือกตั้งเสรีขึ้น

อีกตัวอย่างหนึ่งคือ บอสเนีย หลังจากที่ถูกปฏิเสธที่จะสงบต่อกำลังและการเมืองของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์เป็นเวลาสามปีครึ่ง ประชาคมโลกนำโดยสหรัฐอเมริกาสามารถระงับสงครามกลางเมืองนองเลือดที่ฆ่าประชาชนกว่าสองแสนและทำให้มีผู้พลีชีพประมาณสองล้านคน สันติภาพที่เกิดขึ้นจะถาวรหรือไม่นั้นยังไม่ชัดเจน แต่ความเต็มใจของกลุ่มประเทศสมาชิกองค์การสนธิสัญญาแอตแลนติกเหนือและอีกหลายประเทศในยุโรปกลางและยุโรปตะวันออกที่ไม่ได้เป็นสมาชิกองค์การนาโต้ในการส่งทหารกว่า 50,000 นายเพื่อดำเนินการตามข้อตกลงสันติภาพเดย์ตันได้สะท้อนอย่างชัดเจนถึงความสำคัญของสิทธิมนุษยชนและแนวคิดมนุษยธรรมที่เริ่มปรากฏเป็นประเด็นระดับชาติและระหว่างประเทศในคริสต์ทศวรรษที่ 1990 เป็นต้นไป

อย่างไรก็ตาม มรดกดังกล่าวย่อมมีด้านมืด การมีทาสเป็นสิ่งที่ยอมรับอย่างเป็นทางการเป็นเวลาหลายสิบปีในศตวรรษแรกของสาธารณรัฐใหม่นี้ - กล่าวคือรัฐธรรมนูญสหรัฐฯ ให้ความสำคัญคุ้มครองการค้าทาสเป็นเวลาประมาณ 50 ปี และการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติอย่างถูกกฎหมายถือเป็นสิ่งปกติเกือบตลอดช่วงศตวรรษที่ 2 ของประเทศ เมื่ออเมริกาขยายดินแดนไปทางตะวันตก ชาวพื้นเมืองถูกบังคับให้สละบ้านพักอาศัยและที่ดิน และหลายครั้งต้องสละแม้แต่ชีวิตของตนเอง

นโยบายและการดำเนินการด้านสิทธิมนุษยชนสากลของสหรัฐฯ ก็สะท้อนให้เห็นถึงความคลุมเครือดังกล่าว ยกตัวอย่างเช่น ประเทศในอเมริกากลางและทะเลแคริบเบียน ถูกมองว่าเป็น “หลังบ้านของสหรัฐฯ” และสหรัฐฯ ส่งทหารเข้าไปล้มรัฐบาลที่สหรัฐฯ พิจารณาแล้วว่าอ่อนแอไม่ได้ และในช่วงสงครามเย็น เผด็จการทางทหารที่ทารุณโหดร้ายได้ชื่อว่าเสรีและเป็นประชาธิปไตย และได้รับความช่วยเหลือทางการเงินและทางทหารจากสหรัฐฯ ตราบเท่าที่ประเทศเหล่านั้นสนับสนุนผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและภูมิรัฐศาสตร์ของสหรัฐฯ

อย่างไรก็ตาม สหรัฐฯ มีสถิติการดำเนินการระหว่างประเทศด้านสิทธิมนุษยชนที่ดีเป็นระยะเวลานาน เช่น ในช่วงปฏิวัติฝรั่งเศส และเมื่อประเทศต่างๆ ในอเมริกากลาง และอเมริกาได้ล้มการปกครองภายใต้อาณานิคมสเปนในคริสต์ศตวรรษที่ 19 นอกจากนี้ ตลอดช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 20 สหรัฐอเมริกาได้มีบทบาทในเวทีระหว่างประเทศเพื่อเน้นชื่อเสียงด้านนี้ของประเทศ

หลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ประธานาธิบดีสหรัฐฯ วูดโร วิลสันสนับสนุนประชาคมโลกในการกำหนดการปกครองด้วยตนเองและการคุ้มครองชนกลุ่มน้อย หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 สหรัฐอเมริกาได้ทุ่มเทความพยายามและ เงินจำนวนมากเพื่อรักษาและฟื้นฟูประชาธิปไตยในยุโรป และสร้างประชาธิปไตยในญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกาเป็นผู้นำการปลดปล่อยอาณานิคม โดยให้เอกราชแก่ประเทศฟิลิปปินส์ในปีค.ศ. 1946

แม้ว่าในระหว่างสงครามเย็น สหรัฐอเมริกาให้การสนับสนุนระบอบเผด็จการที่กดขี่โดยอ้างการต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์ แต่การที่อเมริกาอ้างว่าเป็นประเทศมหาอำนาจประเทศเดียวที่มุ่งมั่นปฏิบัติตามพันธะในการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ก็มีส่วนจริง และเมื่อสงครามเย็นสิ้นสุดลง สหรัฐอเมริกาก็ขึ้นมาเป็นผู้นำริเริ่มการดำเนินการพหุภาคีด้านสิทธิมนุษยชนและมนุษยธรรมในประเทศโซมาเลีย เฮติ บอสเนียและอื่นๆ

บทบาทผู้นำนี้มีส่วนที่เป็นปัญหาด้วยปกติแล้วสหรัฐอเมริกาจะไม่ค่อยเปิดเผยตนให้เป็นเป้าการสอดส่องการดำเนินการด้านสิทธิมนุษยชนดังที่สหรัฐฯ ทำกับประเทศอื่นๆ สหรัฐฯ เพิ่งให้สัตยาบันตามกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองเมื่อปีค.ศ. 1992 ซึ่งเป็นเวลา 25 ปีหลังจากที่มาตรการดังกล่าวได้รับการเห็นชอบจากสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ นอกจากนี้ กระแสหลักในวงการเมืองของสหรัฐฯ มีความลังเลอย่างผิดปกติในการที่จะยอมรับสถานภาพอันเท่าเทียมกันในสิทธิทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม ซึ่งเป็นหลักบรรทัดฐานอันเป็นหัวใจของปฏิญญาสากลว่าด้วย

สิทธิตามธรรมชาติ
คือสิทธิอันเกี่ยวกับการดำรงชีพของมนุษย์
ซึ่งได้แก่
สิทธิทางปัญญา
และสิทธิที่จะแสวงหาความสุขและความสุขของตน
ในฐานะที่เป็นปัจเจกบุคคล
โดยที่สิทธิดังกล่าวมิได้สร้างความเสียหายแก่สิทธิตามธรรมชาติของผู้อื่น
โทมัส เทน นักทฤษฎีการเมืองและนักประพันธ์ชาวอเมริกัน
(ค.ศ. 1737 – 1809)
จากอุทสาสิทธิของมนุษย์ (Rights of Man)
ค.ศ. 1792

สหรัฐอเมริกาและสิทธิมนุษยชน

สหรัฐอเมริกามีบทบาทพิเศษในการพัฒนาด้านการเมืองและการกระจายแนวคิดและการปฏิบัติด้านสิทธิมนุษยชน คำประกาศอิสรภาพของชาวอาณานิคมอันเป็นการตัดความสัมพันธ์ของชาวอาณานิคมต่อราชบัลลังก์อังกฤษในปีค.ศ. 1776 อ้างถึงสังคมนิยมที่ปัจเจกบุคคลในตัวเองว่ามนุษย์ทุกคนเกิดมาเท่ากันและได้รับสิทธิบางประการที่จะพรากจากบุคคลมิได้ อันได้แก่ สิทธิในชีวิตในเสรีภาพ และในการแสวงหาซึ่งความสุข และที่สำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน คือ คำประกาศอิสรภาพนี้ ยืนยันซึ่งสิทธิของประชาชนในการที่จะสลายพันธะทางการเมืองที่เริ่มมีการกดขี่และในระบบการเมืองที่ก่อตั้งขึ้นภายใต้รัฐธรรมนูญสหรัฐฯ และกฎหมายสิทธิพลเมือง โลกได้ประจักษ์ถึงการทดลองภาคปฏิบัติเป็นครั้งแรกของรัฐบาลที่ถูกตัดสินว่าเป็นรัฐบาลที่ดีหรือไม่จากขอบเขตที่รัฐบาลให้ความเคารพและคุ้มครองสิทธิของพลเมือง ดังนั้น คนอเมริกันจึงมองสิทธิว่าเป็นลักษณะพิเศษหนึ่งแห่งมรดกคู่บ้านคู่เมืองของตน

สิทธิมนุษยชนคืออะไร

สิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติและกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง สหรัฐฯ ไม่ได้เป็นภาคีกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม และคนอเมริกันส่วนใหญ่ก็ไม่ได้เห็นว่าปัญหาสังคมที่เกี่ยวกับการศึกษา การรักษาพยาบาล และการจ้างงาน เป็นประเด็นด้านสิทธิมนุษยชน

นอกจากนี้ บทบาทการเป็นผู้นำของสหรัฐฯ ก็เผชิญกับการคัดค้านภายในประเทศ วัฒนธรรมการแยกอยู่โดดเดี่ยวฝังรากลึกมาก ในปัจจุบัน คนอเมริกันจำนวนมากไม่ค่อยเต็มใจให้เงินหรือเสี่ยงชีวิตของคนอเมริกัน เพื่อสนับสนุนสิทธิมนุษยชนในต่างประเทศ ในต่างประเทศ การนึกว่าตนเองเป็นฝ่ายถูกและการนิยมค่านิยมการฝ่ายเดียวของอเมริกามักสร้างความขุ่นเคืองต่อประเทศอื่น แม้แต่ประเทศที่มีค่านิยมเดียวกันกับแนวคิดอันเป็นรากฐานของนโยบายสหรัฐฯ อย่างไรก็ตาม สหรัฐอเมริกาในทุกวันนี้ ก็ยังคงเหมือนในช่วงสองศตวรรษที่แล้วคือ เป็นผู้นำในการต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชนอย่างต่อเนื่อง และการต่อสู้ดังกล่าวก็ดำเนินต่อไปทั่วโลกเพื่อทำให้แนวคิดใหม่ทางสิทธิมนุษยชนนี้เป็นจริง ซึ่งคือแนวคิดที่ว่ามนุษย์ทุกคนมีสิทธิได้รับการคุ้มครองพื้นฐานสินค้าบริการและโอกาสทางสิทธิมนุษยชน อันเป็นที่ยอมรับในระดับสากล

กลไกการสอดส่องและการดำเนินการระหว่างประเทศ

ความเปลี่ยนแปลงของความสัมพันธ์ระหว่างประเทศด้านสิทธิมนุษยชนเห็นได้ชัดเจนมากในระดับบรรทัดฐาน ยกตัวอย่างเช่น เมื่อถึงกลางปีค.ศ. 1998 ประเทศจำนวน 137 และ 140 ประเทศหรือกว่าสามในสี่ของประเทศทั่วโลกได้ให้สัตยาบันกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชน แม้ว่าองค์กรระหว่างประเทศยังคงมีบทบาททองในการสร้างบรรทัดฐานเหล่านี้รัฐต่างๆ ก็เริ่มมีพันธะต่อประชาคมโลกเกี่ยวกับการดำเนินการด้านสิทธิมนุษยชนในรัฐของตน

จากปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ ได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการรับผิดชอบซึ่งประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญอิสระต่างๆ คือ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนซึ่งมีหน้าที่หลักคือตรวจสอบรายงานที่ประเทศต่างๆ นำเสนอ มีการจัดตั้งคณะกรรมการหลายคณะที่มีหน้าที่คล้ายกับคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน แต่เป็นคณะกรรมการเกี่ยวกับการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติ สิทธิสตรี การทรมานและสิทธิของเด็ก

แม้จะมีคำถามที่มีมูลจากคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนในระหว่างการตรวจสอบรายงาน ตัวแทนของประเทศ ที่จัดส่งรายงานไม่มีความจำเป็นต้องตอบคำถามใดๆ เนื้อหาส่วนใหญ่ของรายงานจำนวนมากคิดมาจากกฎหมาย และรัฐธรรมนูญ หรือการอ้างว่าได้ปฏิบัติตามปฏิญญาฯ ซึ่งเป็นกรกล่าวโดยอ้างเห็นได้ชัดเจนไม่ว่ารายงานที่ส่งจะมีคุณภาพอย่างไร แต่เมื่อได้รับการตรวจสอบแล้วกระบวนการตรวจสอบถือว่าได้สิ้นสุดลงจนกว่าจะถึงกำหนดส่งรายงานฉบับต่อไป

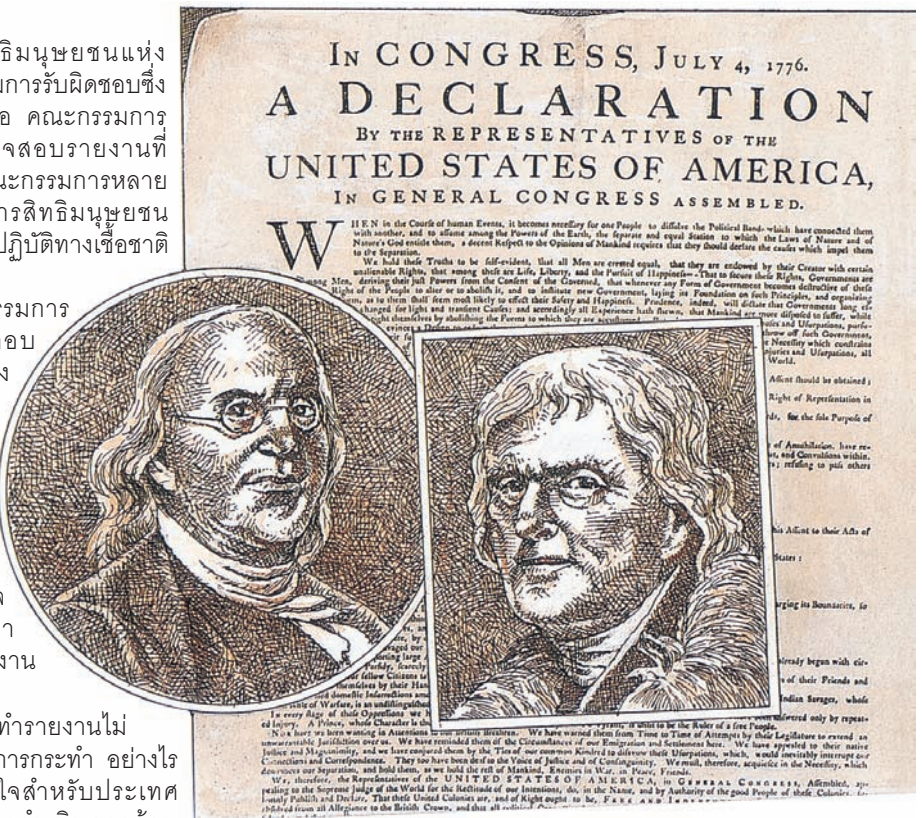
เห็นชัดว่า แผนการกำหนดให้จัดทำรายงานไม่สามารถบังคับประเทศที่ถือดีให้เปลี่ยนการกระทำ อย่างไรก็ตามการกำหนดดังกล่าวเป็นแรงจูงใจสำหรับประเทศที่ต้องการปรับปรุงหรือรักษาสิทธิการดำเนินการด้าน

สิทธิมนุษยชนของตน การเตรียมรายงานต้องการทบทวนกฎหมายและการปฏิบัติซึ่งอาจเผยให้เห็นถึงสิ่งที่อาจต้องปรับปรุงหรือการพัฒนาต่างๆ ที่เป็นไปได้ นอกจากนี้ การจัดทำรายงานยังเป็นเครื่องเตือนสติเจ้าหน้าที่อย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรมเป็นระยะๆ ให้ระลึกถึงพันธะหน้าที่ของตนตามกฎหมายระหว่างประเทศ

เนื่องจากรายงานสิทธิมนุษยชนจัดทำโดยรัฐบาลจึงอาจเป็นกลไกการตรวจสอบที่ซัดค้ำร้ายละเอียดน้อยที่สุดในบรรดากลไกการตรวจสอบระหว่างประเทศทั้งหมด ระบบการรายงานยังช่วยให้มีการหยิบยกประเด็นด้านสิทธิมนุษยชนมาพิจารณาก่อนที่จะปัญหาจะรุนแรง แต่การที่รัฐบาลเป็นผู้ควบคุมจึงทำให้กลไกการตรวจสอบประเภทนี้มีปัญหาการหลบเลี่ยง และการกระทำมิชอบ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนอาจพิจารณา "การสื่อสาร" (คำร้องทุกข์) จากบุคคลที่อยู่ในประเทศที่เป็นภาคีแห่งพิธีสารที่เลือกได้ (ฉบับแรก) (First) (Optional Protocol the Covenant) ของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิของพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ถึงแม้ผลการตรวจสอบของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนไม่มีอำนาจบังคับใช้ แต่หลายประเทศก็มีการดำเนินการตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการฯ เช่น ประเทศแคนาดาได้ทำการทบทวนกฎหมายว่าด้วยสิทธิของชนพื้นเมืองอินเดียนแดงที่อาศัยอยู่บนดินแดนของเผ่า ประเทศอริเยซุสแก้กฎหมายว่าด้วยสิทธิสตรี และประเทศเนเธอร์แลนด์ เปลี่ยนกฎหมายประกันสังคมที่มีการเลือกปฏิบัติคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญด้านการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติ และการทรมานมีอำนาจที่คล้ายคลึงกัน

กลไกการร้องทุกข์ของบุคคลที่เข้มแข็งกว่าที่กล่าวมามีอยู่ในสภาแห่งยุโรป การตัดสินใจของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนในสภาแห่งยุโรป การตัดสินใจของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน แม้จะไม่มีผลผูกมัดทางเทคนิคแต่ก็เป็นที่ยอมรับของรัฐต่างๆ โดยทั่วไป ศาลสิทธิมนุษยชนยุโรปได้พิจารณาคดีเกือบ 200 คดีโดยมีผลผูกมัดทางกฎหมายเกี่ยวกับ

เบนจามิน แฟรงคลิน และโทมัส เจฟเฟอร์สัน ผู้ร่วมร่างคำประกาศอิสรภาพ

สิทธิมนุษยชนคืออะไร

ประเด็นหลากหลาย รวมถึงประเด็นที่ละเอียดอ่อนเช่น ภาวะถูกเงินสาธารณะ กรณีตัวอย่างที่ยกมาแสดงให้เห็นถึงการถ่ายอำนาจที่สำคัญระดับโลกด้านการดำเนินการเพื่อสิทธิมนุษยชนจากรัฐไปสู่ชุมชนการเมืองระหว่างประเทศ ว่าเป็นที่น่าเสียดายที่แผนการดำเนินการระดับภูมิภาคในทวีปอเมริกาและแอฟริกาได้รับผลสำเร็จน้อยกว่าในการทำงานด้วยการสื่อสารรายบุคคล นอกจากนี้ ประเทศในเอเชีย และกลุ่มอาหรับก็ไม่มีคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนระดับภูมิภาค

ความน่าสนใจของกรณีเฉพาะรายคือ ความเป็นรูปธรรมและลักษณะจำเพาะของกรณีทำให้รัฐยากที่จะหลบเลี่ยงความรับผิดชอบ ในการหลีกเลี่ยงสภาพกระอักกระอ่วนต่อสาธารณชน รัฐอาจต้องปล่อยนักโทษการเมืองหรือให้ค่าเสียหายชดเชยแก่เหยื่อรายบุคคล แม้ว่าระบบร้องทุกข์ตามสนธิสัญญาระหว่างประเทศทั้งสามระบบ จะจัดการกรณีต่างๆ รวมกันเกือบ 1,000 กรณีได้เป็นอย่างดี อย่างไรก็ตามขั้นตอนที่เน้นผู้เคราะห์ร้ายรายบุคคลไม่สามารถแก้ปัญหาแบบในวงกว้างและโครงสร้างที่ซับซ้อนขึ้นได้

ดังนั้นสิ่งที่น่าสนใจเป็นพิเศษคือ คณะกรรมการต่อต้านการทรมานได้รับมอบอำนาจในการสอบสวนการติดต่อ สื่อสาร เกี่ยวกับสถานการณ์ที่มีการทรมานอย่างเป็นระบบ แต่เนื่องจากขั้นตอนดังกล่าวทำให้รัฐบาลอาจเผชิญอุปสรรคอย่างเป็นระบบมากกว่า จึงไม่ค่อยมีการดำเนินการตามขั้นตอนนั้นในวงกว้าง ไม่มีคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญอิสระอื่นที่มีอำนาจเช่นนี้ และ “ขั้นตอน 1503” ในคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติมีกรณีที่ต้องพิจารณาน้อยกว่า 6 กรณีในช่วงการดำเนินการสองทศวรรษแรก ที่นี้ก็เหมือนที่อื่นๆ เราสามารถเห็นความสัมพันธ์ผกผัน ระหว่างความเข้มแข็งและขอบเขตของขั้นตอนการสอดส่องระหว่างประเทศและความเต็มใจของรัฐที่จะร่วมและปฏิบัติตามขั้นตอน และเนื่องจากรัฐเอกราชต่างๆ มีสิทธิที่จะไม่เข้าร่วมระบบการดำเนินการสิทธิมนุษยชนระดับระหว่างประเทศส่วนใหญ่ภาวะถ่วงดุลระหว่างความเข้มแข็งและขอบเขตครอบคลุมก็เป็นปัญหาที่ยืดเยื้อและร้ายแรง

กลไกการสอดส่องการดำเนินการสิทธิมนุษยชนระดับพหุภาคีอีกกลุ่มหนึ่งจะเน้นการรายงานข่าวเชิงสืบสวนและการเรียกร้อง ผู้บุกเบิกด้านนี้คือ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่ง ทวีปอเมริกา รายงานของคณะกรรมการเกี่ยวกับประเทศชิลีในคริสต์ทศวรรษที่ 1970 และ 1980 เป็นปัจจัยสำคัญในการรณรงค์นานาชาติต่อต้านรัฐบาลของ Pinochet และในรายงานเกี่ยวกับประเทศนิคารากัวฉบับปี ค.ศ. 1978 อาจนับเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้รัฐบาลของ Somoza สิ้นสุดลง ในช่วงสองทศวรรษที่ผ่านมา คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติได้ทุ่มเทความพยายามอย่างมากและเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ในการศึกษาประเทศที่มีความสำคัญทางการเมือง เช่น กัวเตมาลา อิหร่าน และพม่า ตามปกติ คณะกรรมการฯ จะทำงานโดยผ่านผู้แทนพิเศษของเลขาธิการสหประชาชาติซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญและสอบสวนกึ่งอิสระ ผู้แทนพิเศษฯ นั้นนอกจาก

จะรายงานโดยตรงต่อคณะกรรมการฯ อย่างเป็นทางการแล้ว มักจะพยายามดำเนินการเจรจากับรัฐบาลที่ถูกสอบสวนอยู่เพื่อแสดงตนอย่างต่อเนื่องและเป็นการสร้างช่องทางซักถาม

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติยังได้พัฒนาความพยายาม “เฉพาะเรื่อง” ซึ่งเป็นแนวคิดใหม่ในการพิจารณาการละเมิดสิทธิมนุษยชนบางประเภท โดยเริ่มจากคณะทำงานเพื่อผู้สาบสูญโดยถูกบังคับ (Working Group on Enforced or Involuntary Disappearances) ซึ่งก่อตั้งเมื่อ ค.ศ. 1980

ในช่วงทศวรรษแรก คณะทำงานฯ นี้ ดูแลกว่า 19,000 กรณี ในปี ค.ศ. 1985 Peter Kooijmans ซึ่งเป็นประธานคณะกรรมการฯ ที่กำลังจะลงจากตำแหน่งได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้แทนพิเศษของเลขาธิการสหประชาชาติด้านการทรมาน Peter Kooijmans ทำงานในตำแหน่งนี้ จนถึง ปี ค.ศ. 1993 เมื่อเขาได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้แทนพิเศษของกระทรวงต่างประเทศของเนเธอร์แลนด์ ซึ่งเป็นสัญญาว่ามีการให้ความสำคัญเรื่องสิทธิมนุษยชนในนโยบายต่างประเทศมากขึ้นอย่างน้อยสำหรับบางรัฐ มีการตั้งผู้แทนพิเศษฯ หรือคณะทำงานเพิ่มเติมเพื่อจัดการกับการสังหารตามอำเภอใจ หรืออย่างรวบรัด การกักขังตามอำเภอใจ การไม่อดกลั้นต่อความแตกต่างทางศาสนา การละเมิดสิทธิมนุษยชนของทหารรับจ้าง และการเหยียดผิว

ผู้ตรวจสอบสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศล่าสุดคือสำนักงานข้าหลวงใหญ่สิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติซึ่งเป็นองค์กรกึ่งอิสระก่อตั้งเมื่อปี ค.ศ. 1994 ตามคำแนะนำจากที่ประชุมระดับโลกที่กรุงเวียนนา แม้ว่าขณะนี้นឹងเร็วเกินกว่าจะประเมินผลของโครงการริเริ่มนี้ แต่การแต่งตั้งแมรีโรบินสัน อดีตประธานาธิบดีประเทศไอร์แลนด์ เมื่อปี ค.ศ. 1997 ได้ช่วยส่งเสริมภาพลักษณ์และความกระฉับกระเฉงของสำนักงานนี้

องค์กรเอกชนและรัฐ: บทบาทที่ขัดแย้งกัน

ดังที่ได้ตั้งข้อสังเกตไว้กิจกรรมระหว่างประเทศขององค์กรเอกชนด้านสิทธิมนุษยชนที่ดำเนินการนอกประเทศของตนและนโยบายทวิภาคีของรัฐอย่างน้อยที่สุดก็มีความสำคัญต่อการเมืองระหว่างประเทศด้านสิทธิมนุษยชนเท่าเทียมกับกิจกรรมของสถาบันพหุภาคีที่จัดตั้งอย่างเป็นทางการซึ่งได้กล่าวถึงข้างต้น นอกเหนือจากการรณรงค์ระหว่างประเทศโดยองค์กรนิรโทษกรรมสากล องค์กรเอกชนของสหรัฐอเมริกาอันได้แก่ องค์กร Americas Watch, American Civil Liberties Union และองค์กรอื่นๆ มีบทบาทสำคัญในการต่อสู้เกี่ยวกับนโยบายอเมริกากลางในคริสต์ทศวรรษ ที่ 1980 และทั้งในอเมริกาเหนือและยุโรป องค์กรเอกชนมีบทบาทสำคัญในการอภิปรายระดับชาติเรื่องการลงโทษประเทศแอฟริกาได้ในช่วงคริสต์ทศวรรษที่ 1980

เนื่องจากองค์กรเหล่านี้มีฐานะเป็นเอกชนจึงสามารถดำเนินการอย่างเป็นทางการจากรัฐ และเนื่องจากองค์กรเหล่านี้ไม่มีข้อกักขังด้านนโยบายต่างประเทศที่อาจขัดแย้งกับวัตถุประสงค์ทางสิทธิมนุษยชน จึงสามารถสร้างแรงกดดันเรื่องสิทธิมนุษยชนได้ดีกว่า

... บิการก่อ
อาชญากรรมบางคราว
ในวงกว้างและอย่าง
เหี้ยมโหดมากจน
ทำให้เราต้องมองว่า
บิโชน้ำที่อันซัดแฉ่ง
ของเราหรือที่จะต้อง
ตำหนิอาชญากรรมนั้น
พร้อมทั้งแสดง
ความเห็นใจต่อผู้ที่
ประสบกรรมจากการ
กระทำนั้น
เหตุที่เกิด
จะต้องรุนแรง
สมควรให้เรา
ดำเนินการดังกล่าว

ริโอดอร์ รูสเวลท์
ประธานาธิบดีคนที่ 26
ของสหรัฐอเมริกา (ค.ศ.
1858–1919) จาก
คำปราศรัยเรื่อง
สิทธิมนุษยชนในนโยบาย
ต่างประเทศปี ค.ศ. 1904

สิทธิมนุษยชนคืออะไร

ศาลอาชญากรรมสงคราม

แนวความคิดที่ว่าควรมีการดำเนินการสอบสวนลงโทษการละเมิดสิทธิมนุษยชนของผู้ที่ทำความรุนแรงรุนแรง ตลอดทั้งวางแผนการกระทำร้ายกาจทั้งหลายโดยเจ้าหน้าที่รัฐบาลระดับสูง ได้เกิดขึ้นกว่า 50 ปีมาแล้วที่เมืองนูเรมเบิร์ก ประเทศเยอรมนีซึ่งมีการพิจารณาคดีสมาชิกกระดับสูงของพรรคนาซี

หลักการนี้ได้รับการประกาศอย่างเป็นทางการครั้งแรกในปฏิญญาออสโลปีค.ศ. 1943 โดยมีผู้ร่วมลงนามคือประธานาธิบดีสหรัฐฯ แฟรงคลิน ดีลาโน รูสเวลท์ นายกรัฐมนตรีอังกฤษวินสตัน เชอร์ชิลล์และนายกรัฐมนตรีสหภาพโซเวียตโจเซฟ สตาลิน อันเนื่องจากปฏิญญาฝ่ายสัมพันธมิตรจึงได้จัดตั้งคณะกรรมการว่าด้วยอาชญากรรมสงครามซึ่งได้มีการประชุม ณ กรุงลอนดอนตลอดปี 1944 เพื่อจัดเตรียมรายชื่ออาชญากรรมสงครามและพิจารณาวิธีจัดการกับอาชญากรเหล่านี้

ทั้งในกลุ่มคณะกรรมการว่าด้วยอาชญากรรมสงครามและรัฐบาลของประเทศฝ่ายสัมพันธมิตร มีความเห็นขัดแย้งกันมากเกี่ยวกับชะตากรรมของสมาชิกกระดับสูงของพรรคนาซีที่ละเมิดสิทธิมนุษยชน บ้างก็เห็นชอบกับการประหารชีวิตผู้กระทำการละเมิดร้ายแรงอย่างรวดเร็ว บ้างก็เห็นชอบกับการพิจารณาคดีและการประหารชีวิตอย่างรวดเร็วจนที่สุดในที่สุดก็เป็นที่ตกลงว่าผู้นำพรรคนาซีควรได้รับการพิจารณาคดีตามหลักแห่งกฎหมายอันเป็นที่ยอมรับเพื่อเป็นตัวอย่างที่ชัดเจนต่อไปในอนาคต

ในการประชุมที่กรุงลอนดอน มีการวางแผนระบบการพิจารณาคดีซึ่งต่อมากลายเป็นกฎบัตรลอนดอน (London Charter) อันเป็นเอกสารพื้นฐานของศาลพิเศษทางทหารระหว่างประเทศและกระบวนการ การพิจารณาคดีนูเรมเบิร์กทั้งหมด

ในคดีที่สำคัญที่สุดซึ่งมีการพิจารณาที่เมืองนูเรมเบิร์ก คำฟ้องคดีระบุชื่อผู้นำพรรคนาซี 22 คนและตั้งข้อหาสมคบก่ออาชญากรรมต่อสันติภาพ และละเมิดกฎและขนบจารีตแห่งสงคราม และที่อาจสำคัญกว่านั้น คือ บุคคลเหล่านี้ถูกตัดสินว่ามีความผิดฐานกระทำอาชญากรรมต่อมนุษยชาติด้วยการละเมิดสิทธิมนุษยชนต่อชนชาติ และคนในบังคับของประเทศตนเอง อัยการได้อ้างข้อตกลงระหว่างประเทศต่างๆ เช่นอนุสัญญาเฮกปี 1907 (The Hague Convention) อนุสัญญาเจนีวาปี 1929 (Geneva Convention) ในการสนับสนุนคำฟ้องในจำนวนจำเลย 22 คน มี 19 คนที่ถูกตัดสินว่ามีความผิดจริงและ 3 คนได้รับการปล่อยตัว

เอ็ดเวิร์ด อาร์. เมอร์โรว์ ผู้สื่อข่าววิทยุซึ่งรายงานข่าวช่วงสงครามจากยุโรปสู่ชาวอเมริกันนับล้านคน ได้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับความหมายของนูเรมเบิร์กแก่ชนรุ่นหลังไว้ว่า “บัดนี้ ได้สรุปแล้วว่า การวางแผน การเตรียมการ และการเริ่มทำสงครามรุกรานถือเป็นอาชญากรรมระหว่างประเทศ นอกจากนี้ยังแน่นอนว่าการกระทำอันโหดร้ายซึ่งคืออาชญากรรมต่อมนุษยชาตินั้นไม่ใช่แค่ความรับผิดชอบของผู้ที่กระทำผิด แต่เป็นความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่รัฐบาลระดับสูงด้วย”

จากการจัดตั้งศาลพิเศษสากลเรื่องอาชญากรรมสำหรับประเทศยูโกสลาเวียในปีค.ศ. 1993 และศาลพิเศษสากลสำหรับประเทศรวันดาในปีค.ศ. 1994 หลายคนเชื่อว่า เครื่องมือลงโทษผู้กระทำความผิดด้านสิทธิมนุษยชนในช่วงสงครามซึ่งไม่มีการนำมาดำเนินการนานแล้วสามารถกลายเป็นอาวุธที่มีอำนาจในการป้องปรามผู้กระทำการละเมิดในอนาคต

เขียนโดย เดวิด พิตส์ นักเขียนประจำองค์การข่าวสารอเมริกัน

นอกจากนี้ องค์การเอกชนด้านสิทธิมนุษยชนอาจได้เปรียบเป็นพิเศษ ในฐานะที่เป็นผู้สนับสนุนสิทธิมนุษยชนระดับประเทศเนื่องจากองค์กรเหล่านี้เน้นเฉพาะเรื่องและมักจะไม่เกี่ยวข้องกับฝ่ายใด จึงสามารถหยิบประเด็นสิทธิมนุษยชนภายในประเทศขึ้นมาโดยที่องค์กรอื่นไม่สามารถทำได้ โดยเฉพาะในประเทศที่มีการปราบปรามการดำเนินกิจกรรมทางการเมืองอย่างอิสระ และประหัตประหารคนอ่อนแอ เช่น กลุ่มประเทศใต้อาณัติของโซเวียต หรือประเทศทางตอนใต้ของทวีปอเมริกาใต้ในช่วงปลายคริสต์ทศวรรษที่ 1970 ถึงต้นทศวรรษที่ 1980 องค์การเอกชนด้านสิทธิมนุษยชนอาจเป็นกระบอกเสียงเดียวของประเทศที่ไม่ถูกปิดปาก เช่นเดียวกัน ในปัจจุบัน ประเทศที่ประชาธิปไตยและเสรีภาพทางการเมืองยังคงไม่สมบูรณ์ กิจกรรมการเมือง แบบยึดแนวทางพรรค มักมีอันตรายมากกว่ากิจกรรมด้านสิทธิมนุษยชนแบบยึดแนวทางพรรคโดยตรง และองค์การเอกชนด้านสิทธิมนุษยชนทั้งในระดับประเทศและระดับระหว่างประเทศมีบทบาทพิเศษเมื่อช่องว่างทางการเมืองเริ่มเปิดออก หรือมีท่าทีที่จะปิดลง เนื่องจากองค์กรเหล่านี้ดำเนินการโดยมีจุดประสงค์เดียวคือ สิทธิมนุษยชน

อย่างไรก็ตามองค์การเอกชนต้องพึ่งอำนาจการประสานสัมพันธ์และการโน้มน้าว องค์การเหล่านี้ขาดแคลนทรัพยากร รัฐยังคงมีเสรีที่จะไม่ใส่ใจกับเสียงเรียกร้อง และหลายรัฐก็ใช้อำนาจการบีบบังคับต่อสมาชิกองค์กรเอกชนด้านสิทธิมนุษยชนทำให้พวกเขาต้องกลายเป็นเหยื่อรายใหม่เสียเอง

รัฐที่มีอำนาจอธิปไตยมีความเข้มแข็งและอ่อนแอตรงข้ามกับองค์กรเอกชน นโยบายต่างประเทศของรัฐต้องครอบคลุมประเด็นต่างๆ หลากหลาย นโยบายต่างประเทศไม่มีทางลดเหลือหรือเหมือนกับนโยบายสิทธิมนุษยชน นอกจากนี้โดยลักษณะแล้วนโยบายต่างประเทศมีจุดมุ่งหมายเพื่ออำนวยความสะดวกประโยชน์ของประเทศ ซึ่งไม่ค่อยให้ความสำคัญแก่สิทธิมนุษยชนเหนือผลประโยชน์ทางวัตถุและการเมืองหากแต่เมื่อรัฐเลือกที่จะดำเนินการเพื่อปกป้องสิทธิมนุษยชน รัฐก็มักจะมีทรัพยากร ช่องทางอิทธิพลและแม้แต่ความสามารถด้านการประชาสัมพันธ์ที่องค์กรเอกชนไม่มี

นอกจากนี้บทบาทระดับประเทศของรัฐควรได้รับการย้ำเน้น นอกจากจะเป็นกลุ่มหลักที่ละเมิดสิทธิมนุษยชนแล้ว ในโลกปัจจุบัน รัฐยังเป็นกลไกหลักในการคุ้มครองและดำเนินการเป้าหมายสูงสุดของการสนับสนุนสิทธิมนุษยชนคือการแก้กฎหมายและการปฏิบัติ บทบาทขององค์กรระหว่างประเทศจึงมักเป็นรองการต่อสู้ทางการเมืองภายในประเทศที่ประชาชนกดดันให้รัฐบาลเคารพสิทธิของพลเมือง บทบาทของต่างประเทศสามารถช่วยทำให้การต่อสู้ประสบผลเร็วขึ้น ให้การสนับสนุนนักเคลื่อนไหวสิทธิมนุษยชนและเพิ่มแรงจูงใจให้รัฐบาลเคารพสิทธิของพลเมืองมากขึ้น อย่างไรก็ตามในที่สุดแล้วการต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชนต้องเกิดในระดับประเทศ-รัฐ

สิทธิมนุษยชนคืออะไร

ท้ายสุด เมื่อพิจารณาแรงกดดันด้านสิทธิมนุษยชนจากต่างประเทศต่อประเทศไทยใดประเทศหนึ่ง เราไม่ควรมองข้ามบทบาทขององค์กรที่มีส่วนร่วมเป็นครั้งคราวหรือ อาจไม่มีอาณัติด้านสิทธิมนุษยชนอย่างชัดเจน อาทิเช่น การประชุมเรื่องสิทธิมนุษยชนที่กรุงเวียนนา ซึ่งเป็นการประชุมเฉพาะกาลเพียงครั้งเดียวช่วยทำให้ประชาคมโลกหันมาสนใจสิทธิมนุษยชนใหม่ ภายหลังสงครามเย็นยุติลง ศาลอาชญากรรมสงครามสำหรับประเทศยูโกสลาเวียและรวันดา เป็นหน่วยงานเฉพาะกิจที่อาจช่วยกำหนดทิศทางกิจกรรมสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ ในการประชุมระดับโลก เรื่องสตรีของสหประชาชาติครั้งที่ 4 ที่กรุงปักกิ่งเมื่อปีค.ศ. 1995 มีความพยายามอย่างเห็นได้ชัดมากขึ้นที่จะนำประเด็นเกี่ยวกับสตรีมาสู่กระแสหลักของการอภิปรายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ หลังจากที่ธนาคารโลกเริ่มให้ความสำคัญเรื่องธรรมาภิบาลเมื่อไม่นานมานี้ ธนาคารโลกก็ได้ให้ความสนใจประเด็นสิทธิมนุษยชนที่สำคัญ และทั้งสภายุโรป และสหภาพยุโรปก็ได้ให้ความสำคัญต่อนโยบายการคุ้มครองสิทธิให้เป็นส่วนหนึ่งของ “ยุโรป”

ระบบการรับผิดชอบระหว่างประเทศ แม้รัฐอธิปไตยทั้งหลายยังมีภาระหลักในการดำเนินการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนตามที่เป็นที่ยอมรับของสากลภายในอาณาเขตรัฐของตน แต่ก็ไม่ได้รับการคุ้มครองจากนโยบายการทูตที่นิ่งเฉยอีกต่อไป ในทางตรงข้าม ผู้ที่ยังละเมิดสิทธิมนุษยชนต้องถูกจับตามองโดยมีกลุ่มการเมืองและกลุ่มเอกชน ผู้สนับสนุนสิทธิมนุษยชนระดับโลก ภูมิภาคและประเทศได้

สร้างเครือข่ายกดดันซึ่งทำให้ประเทศต่างๆ แทบไม่สามารถหลบเลี่ยงการถูกเปิดโปงเกี่ยวกับการปฏิบัติด้านสิทธิมนุษยชนของประเทศตน

จริงอยู่ โดยส่วนใหญ่แล้ว กลไกการรับผิดชอบในปัจจุบันส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับ การเปิดโปงและการสอดส่องจากสาธารณะ แต่ก็ไม่ควรประมาทคุณค่าการเผยแพร่การละเมิดและการพยายามทำให้รัฐละอายและยอมเคารพสิทธิมนุษยชนมากขึ้น แม้แต่รัฐบาลที่เลวร้ายก็อาจคำนึงถึงชื่อเสียงในต่างประเทศของตน อาทิเช่น เมื่อปลายคริสต์ทศวรรษที่ 1970 และต้นทศวรรษที่ 1980 รัฐบาลทหารของอาร์เจนตินาได้ทุ่มเทความพยายามทางการทูตอย่างมากที่จะขัดขวางการสอบสวนของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ นอกจากนี้ การเปิดโปงสามารถช่วยเหยื่อของการปราบปรามที่สำคัญได้บ่อยครั้ง

อย่างไรก็ตาม ผลกระทบที่สำคัญที่สุดของกิจกรรมสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศซึ่งส่วนใหญ่เป็นกิจกรรมทางวาทะนั้นอาจเป็นการเปลี่ยนแปลงบรรทัดฐานและความคาดหวังในระดับประเทศและระหว่างประเทศมากกว่าผลสัมฤทธิ์ทันทีสำหรับผู้ตกเป็นเหยื่อการละเมิด แนวคิดสิทธิมนุษยชนมีแรงผลักดันทางศีลธรรมและพลังระดมคนในโลกปัจจุบันอันยากแก่การต้านทานเมื่อประชาชนทั่วโลกจำนวนมากขึ้น เริ่มคิดว่าตนเองมีสิทธิที่มีอาจพรากไปได้เพื่อปกป้องตนเองจากรัฐบาล การเรียกร้องสิทธิมนุษยชนก็ยังคงเป็นเหตุให้ผู้เผด็จการต้องหลบหนี และรัฐบาลเผด็จการต้องสลายลง

คาบได้พิสูจน์แล้วว่ามักมีอำนาจเหนือคำพูดอย่างน้อยที่สุดก็ในระยะใกล้ แต่ภารกิจของผู้สนับสนุนสิทธิมนุษยชน ไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ที่ใดก็ตาม เป็นภารกิจอันประเสริฐในการแถลงซึ่งความจริงแห่งความเที่ยงธรรมต่อผู้ที่ถูกอำนาจและหนึ่งในบทบาทที่ให้กำลังใจมากที่สุดในประวัติศาสตร์สากลยุคใหม่คือ ความจริงสามารถมีชัยได้ ■

อำนาจของรัฐบาล... ยึดคงไม่บริสุทธิ์อยู่ในการดำรงไว้ซึ่งความเป็นธรรม รัฐบาลจะต้องได้รับความเห็นชอบและความยินยอมจากผู้ที่อยู่ใต้ปกครอง รัฐบาลไม่มีสิทธิ์ที่แท้จริงเหนือตัวข้าพเจ้าและภรรยาของข้าพเจ้า ยกเว้นแต่ในสิ่งที่ข้าพเจ้ายินยอมการก้าวจากระบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ มาสู่ปรีชาญาสิทธิราชย์ และจากระบบปรีชาญาสิทธิราชย์ มาสู่ประชาธิปไตย เป็นความก้าวหน้าสู่การเคารพปัจเจกบุคคลที่แท้จริง

เฮ็นรี เดวิด ธอโร
นักประพันธ์เรื่องร้อยแก้วชาวอเมริกัน
(ค.ศ. 1817-1862)
จากบทความเรื่อง
Civil Disobedience
ปี ค.ศ. 1846

แฉ็ค ดอนเนลลีเป็นศาสตราจารย์มุลินี Andrew W. Mellon ที่บัณฑิตวิทยาลัยนานาชาติศึกษา มหาวิทยาลัยเดนมาร์ก ดร. ดอนเนลลีเป็นผู้เขียนหนังสือทฤษฎีและการปฏิบัติสิทธิมนุษยชนสากล (Universal Human Rights in Theory and Practice) หนังสือสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ (International Human Rights) และบทความเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนในประเด็นต่างๆ อีกจำนวนมาก

คนตายไม่มีสิ่งใดจะสูญเสีย เมื่อพบความจริง

เนื่องในโอกาสครบรอบปีที่ 5
ของ
การยอมรับปริญญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน

เราเห็นใบไม้ลอยพลิวอย่างเสรี
เราเห็นม้าป่าและนกกระจอก
อิสระที่จะทำงาน ที่จะเดินทางร่วมกับพวกฟองของตน ที่จะเลือกหรือถูกเลือก
เขาเห็นสัตว์เหล่านี้ได้รับอาหารและให้อาหาร โดยตระหนักถึงฤดูกาล
เขาได้ยินเสียงทวิปเคลี่ยนขยับ เขาได้กลิ่นไอแห่งความเปลี่ยนแปลง
เขาสัมผัสสรสของเขม่าแห่งการเกิดใหม่ซึ่งถูกลมพัดพามา
เขารู้สึกถึงเสียงร่ำไห้ของมวลมนุษย์ในส่วนลึกของเธอ

พวกเขาต้องทำอะไรจึงจะได้รับการเหลียวแลจากเรา?
เขาควรเดินร่ำ หมุนตัวในอากาศ เดินจากไปเพื่อเป็นการแสดงว่าไม่เห็นด้วยเช่นนั้นหรือ?
หรือควรประท้วงด้วยการส่งเสียง ด้วยการสวงนท่าที่เพื่อปิดการถูกกล่าวถึงลับหลัง?
เธอควรบอกให้โลกฟังเสียงร่ำไห้ของโลกหรือไร?
เธอควรตีความเลขบนซากศพ เรือนจำและเชิงตะกอนหรือไร?
เขาควรทำเครื่องหมายหลุมฝังศพและนำเครื่องพินธนาการเปื้อนเลือดมาวางแสดงให้ดูหรือ?
จะต้องใช้ศีรษะที่หลุดจากร่างมากเท่าใด?
มือและเท้าที่แยกจากสังขารมากเท่าใด?
แก้มตอบ ท้องว่างเปล่าและดวงตาเหม่อลอยมากเท่าใด?
กะโหลกอันปราศจากความทรงจำมากเท่าใด?
เขาประสบสิ่งนั้น เธอเห็นประจักษ์ พวกเขาใช้ชีวิตอยู่และตายลงนานมาแล้ว
เขามีอะไรจะกล่าวหาใครทำอะไร
เธอมีอะไรจะกล่าวถึงผู้ที่มีชีวิต
ขอให้ประวัติศาสตร์ขีดขูเสียงพึมพำแห่งมโนธรรมที่ตั้งเหนือพื้นดิน
ขอคำยกย่องไหลรินไปยังผู้ที่คลายมือ
ผู้ที่ให้เสรีภาพแก่นกกระจอกแก่ชายหญิง
ผู้ที่สอนให้เราคิดทบทวน
ผู้ที่แสดงให้เห็นว่า ความอดอยากมิใช่การอดอาหาร
การเนรเทศนี่คือขั้นสุดท้าย
สิทธิของคนกลุ่มเล็กๆ จะต้องถูกเขียนโดยคนจำนวนมาก

เราเห็นใบไม้ลอยพลิวอย่างเสรี
เราเห็นม้าป่าและนกกระจอก
อิสระที่จะทำงาน ที่จะเดินทางร่วมกับพวกฟองของตน ที่จะเลือกหรือถูกเลือก
เธอเห็นสัตว์เหล่านี้ได้รับอาหารและให้อาหาร โดยตระหนักถึงฤดูกาล
เขาได้ยินเสียงทวิปเคลี่ยนขยับ เธอได้กลิ่นไอแห่งความเปลี่ยนแปลง
เธอสัมผัสสรสของเขม่าแห่งการเกิดใหม่ซึ่งถูกลมพัดพามา
เขารู้สึกถึงเสียงร่ำไห้ของมวลมนุษย์ในส่วนลึกของเขา

-มารวิน เบลล์

สงวนลิขสิทธิ์ปี ค.ศ. 1998 โดย มารวิน เบลล์
มารวิน เบลล์เป็นศาสตราจารย์ด้านอักษรศาสตร์ที่ได้รับรางวัล Flannery O'Connor ประจำปี Writers' Workshop ของมหาวิทยาลัยไอโอวา
เขาเขียนหนังสือรวมบทกวี และความเรียงกว่า 15 เล่ม เล่มล่าสุดคือ Ardor (The Book of the Dead Man เล่มที่ 2)
Poetry for a Midsummer's Night (พร้อมภาพเขียนโดยแมรี พาวเวลล์) และบทกวีคัดสรรสำหรับประเทศไอร์แลนด์

บุคคลชื่อ
มีจิตวิญญาณที่เสรี
และยืนหยัดบน
อุดมการณ์ทางศีลธรรมอย่างมั่นคง

และเข้าใจว่า
ตนกำลังต่อสู้เพื่อสิ่งใดอยู่
จะมีแหล่งพลัง
ที่ไม่รู้จักหมดสิ้น

นาทาน ชาร์นสกี
อดีตพลเมืองโซเวียต
ที่ถูกห้ามไม่ให้อพยพออกนอกประเทศ
และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังและ
อุตสาหกรรมในปัจจุบันของประเทศอิสราเอล
จากบันทึกความทรงจำ
“Fear No Evil”
ปีค.ศ. 1989

พันธกรณีของสหรัฐอเมริกา ด้านสิทธิมนุษยชนและนโยบายต่างประเทศ

โดย จิมมี คาร์เตอร์

อิมมี คาร์เตอร์ (เจมส์ เอิร์ล คาร์เตอร์ จูเนียร์) ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกาตั้งแต่วันที่ 20 มกราคม ค.ศ. 1977 ถึง 20 มกราคม ค.ศ. 1981 กำหนดให้สิทธิมนุษยชนเป็นองค์ประกอบพื้นฐานของนโยบายต่างประเทศของสหรัฐฯ หลังจากตำแหน่งประธานาธิบดีแล้ว จิมมี คาร์เตอร์ ยังคงเป็นผู้สนับสนุนความยุติธรรมในสังคมและสิทธิมนุษยชนมาโดยตลอด ในปี ค.ศ. 1986 เขาก่อตั้งศูนย์คาร์เตอร์ที่มหาวิทยาลัยเอมอรีในเมืองแอตแลนตาตามรัฐจอร์เจีย ศูนย์คาร์เตอร์เป็นสถาบันนโยบายสาธารณะที่ไม่เกี่ยวข้องกับพรรคการเมืองและไม่แสวงกำไรซึ่งอุทิศตนเพื่อต่อสู้โรค ความอดอยาก ความยากจน ความขัดแย้ง และการกดขี่ทั่วโลก เขาเสนอส่งการเลือกตั้งในหลายประเทศ ช่วยทำหน้าที่ไกล่เกลี่ยในสงครามกลางเมืองและให้การสนับสนุนการปฏิรูปการบรรเทาทุกข์ต่างประเทศ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1984 คาร์เตอร์และโรสาลินนิภรรยาของเขาจะอุทิศเวลาหนึ่งสัปดาห์ต่อปีและทักษะการก่อสร้างของตนในการช่วยสร้างบ้านราคาประหยัดแก่ผู้ยากไร้

คำปราศรัยที่คัดค้านคาร์เตอร์กล่าวในที่ประชุมทำเนียบขาวเนื่องในวาระรำลึกการครบรอบ 30 ปีแห่งการลงนามปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติเมื่อเดือนธันวาคม ค.ศ. 1978

ในสัปดาห์นี้ เรายำลึกการครบรอบ 30 ปีแห่งการลงนามปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ ข้าพเจ้าขออวยพรว่าของเอลิเนอร์ รูสเวลท์ ประธานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนที่ว่าเราขออุทิศตนอีกครั้งต่อปฏิญญาสากลโดยยึดถือปฏิญญาว่า “เป็นมาตรฐานร่วมกัน แห่งผลสัมฤทธิ์ของประชาชนในทุกประเทศ”

ปฏิญญาสากลและการประชุมสิทธิมนุษยชนต่างๆ อันเนื่องมาจากปฏิญญา นั้นไม่ได้บรรยายโลกอย่างที่เห็น แต่กระนั้นเอกสารเหล่านี้ก็มีความสำคัญมาก เพราะเป็นดวงประทีปนำทางสู่อนาคตแห่งความมั่นคง เสรีภาพทางการเมืองและความยุติธรรมในสังคม

สำหรับประชาชนหลายล้านคนทั่วโลก ประทีปนั้นยังอยู่ห่างไกล เป็นเพียงแคแสงริบหรี่ที่ขอบฟ้าอันมืดมิดแห่งการไร้ซึ่งสิทธิและการปราบปราม รายงานขององค์กรนิรโทษกรรมสากล คณะกรรมาธิการนิติศาสตร์สากล สันนิบาตสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศและองค์กรเอกชนด้านสิทธิมนุษยชนอีกหลายแห่งได้บันทึกการปฏิบัติและสภาพที่ทำลายชีวิต และจิตวิญญาณของมนุษย์จำนวนนับไม่ถ้วน

การสังหาร การทรมาน การกักขังตามอำเภอใจและยึดเยื้อที่มีเหตุมาจากการเมืองโดยไม่มีการพิจารณาดีหรือไม่มีการตั้งข้อหาล้วนเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่อำมหิตและร้ายกาจอย่างที่สุด ในบรรดาสิทธิมนุษยชนทั้งหมด สิทธิพื้นฐานสุดคือการพ้นจากการถูกทรมานโดยมิชอบ ไม่ว่าทรมานกรรมนั้นกระทำโดยรัฐบาล ผู้ก่อการร้าย อาชญากรหรือผู้ที่ตั้งตนเป็นพระผู้มาโปรดซึ่งดำเนินการโดยใช้การเมืองหรือศาสนาบังหน้า

แต่เนื่องจากรัฐบาลมีอำนาจมากกว่าปัจเจกบุคคล จึงมีหน้าที่รับผิดชอบพิเศษ หน้าที่อันดับแรกของรัฐบาลคือ ค้ำครองประชาชนของตน และเมื่อรัฐบาลกลายเป็นอาชญากรกระทำกรทารุณตามอำเภอใจต่อประชาชนของตนเองแล้ว รัฐบาลก็ทำลายความชอบด้วยกฎหมายของตนเอง ยังมีการละเมิดทางกายและจิตใจอื่นๆ อีกที่ทำลายชีวิตมนุษย์อย่างร้ายแรง ความอดอยาก โรคภัยและความยากจนเป็นศัตรูต่อศักยภาพของมนุษย์ซึ่งเป็นศัตรูตัวฉกาจพอๆ กับรัฐบาลที่กดขี่

คนอเมริกันต้องการให้รัฐบาลของพวกเขา-ของพวกเรา-ลงมือดำเนินการเพื่อบรรเทาความทุกข์ยากของมนุษย์และเสริมสร้างเสรีภาพของมนุษย์ นั่นคือเหตุผลว่า ทำไมข้าพเจ้าถึงได้จุดประทีปแห่งสิทธิมนุษยชนไว้ในนโยบายต่างประเทศของอเมริกา ในช่วงสองปีที่ผ่านมา ข้าพเจ้าได้แสดงว่าเราใส่ใจประเด็นเพื่อมนุษย์เหล่านี้โดยที่เจ้าหน้าที่การทูตของเราปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาและประเทศของเราปฏิบัติตามพันธกรณีระหว่างประเทศที่เราได้ให้ไว้

เราจะเปิดโปงเมื่อสิทธิส่วนบุคคลถูกละเมิดในประเทศอื่น ปฏิญญาสากลหมายความว่า ไม่มีประเทศใดในโลกจะสามารถอ้างอธิปไตยเหนือการทรมาน การทรมาน การเดียดฉันท์ที่ได้รับการรับรองอย่างเป็นทางการหรือการทำลายเสรีภาพภายในประเทศของตนเอง ข้อความที่ตัวแทนในต่างประเทศของเราสื่อคือนโยบายด้านสิทธิมนุษยชนมีความสำคัญมากในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศเราและประเทศอื่นๆ

ด้วยการแจกจ่ายทรัพยากรตามโครงการความช่วยเหลือต่างประเทศของเรา เราได้แสดงให้เห็นว่าเรามีความผูกพันอย่างลึกซึ้งกับประเทศที่อุทิศตนเพื่อเส้นทางประชาธิปไตยในการพัฒนา สำหรับรัฐบาลที่ยังคงยืนกรานที่จะละเมิดสิทธิมนุษยชนโดยไม่เลือก เราก็ไม่ลังเลที่จะแสดงความไม่พอใจ และจะไม่เสแสร้งว่าการกระทำดังกล่าวไม่มีผลกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างประเทศของเราทั้งสอง

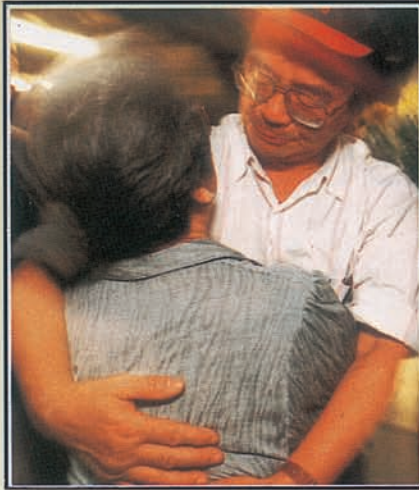
ในปัจจุบัน ประสิทธิผลของนโยบายสิทธิมนุษยชนของเราเป็นความจริงที่แน่นอน และนโยบายนี้ก็ช่วยสร้างบรรยากาศแห่งการเปลี่ยนแปลง ซึ่งบางครั้งก็อาจทำให้เกิดความวุ่นวายบ้าง แต่ก็ได้กระตุ้นให้เกิดความก้าวหน้าในหลายเรื่องในหลายที่ในบางประเทศ นักโทษการเมืองหลายร้อย หรืออาจจะหลายพันคนได้รับการปลดปล่อย ในบางประเทศ ความเหี้ยมโหดแห่งการกดขี่ก็ลดลง ในบางประเทศมีการเคลื่อนไหวเพื่อสถาบันประชาธิปไตยหรือหลักนิติธรรมต่างๆ ที่เมื่อก่อนนี้ไม่เคยเห็น

สำหรับผู้ที่ยังสงสัยว่าทำไมเราถึงอุทิศตนเพื่อสิ่งนี้ ข้าพเจ้าขอตอบว่า จงถามเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายทั้งหลาย จงถามผู้ที่พลัดบ้านพลัดเมือง ไม่มีใครสักคนเดียวที่เสียดายหรือทรมานเพื่อสิทธิมนุษยชนเคยขอให้ข้าพเจ้าเลิกสนับสนุนสิทธิมนุษยชนพื้นฐาน เราได้รับสารอันมีความเป็นหนึ่งเดียวจากเรือนจำ จากค่ายกักกัน และจากผู้พลัดถิ่น นั่นคือ จงพูดออกมา จงพากเพียร จงให้เสียงแห่งเสรีภาพเป็นที่สดับโดยทั่ว

ข้าพเจ้าภูมิใจที่ประเทศของเราให้การสนับสนุนสิ่งที่มีค่ากว่าแสนยานุภาพทางทหารหรือการเมือง เรายื่นหยัดเพื่ออุดมการณ์ที่สะท้อนถึงความหวังของชาวชนบทในประเทศกลุ่ม

พันธมิตรของสหรัฐอเมริกา

(ขวา) ครอบครัวยุติในเมือง
ซาราเยโว สำนวญความ
เสียหายของเมือง

(ล่าง) ผู้ประท้วงชาวจีน แฮร์รี
วู ทัททายมารดาของภรรยา
เมื่อเดินทางกลับบ้านใน
แคลิฟอร์เนีย หลังจาก
รัฐบาลจีนตัดสินโทษให้เขา
ถูกจำคุกเป็นเวลา 15 ปี และ
จากนั้นถูกเนรเทศจาก
ประเทศจีนในเดือนสิงหาคม
ค.ศ. 1995

(ล่างซ้าย) ชาวเบอร์ลิน
ทำลายกำแพงเบอร์ลิน ซึ่ง
แบ่งแยกเมืองของเขามาเป็น
เวลานาน

(ล่างขวาสุด) ผู้อพยพชาว
เวียดนามลี้ภัยไปยังแทนซาเนีย

พันธมิตรของสหรัฐอเมริกา

พันธกรณีของสหรัฐอเมริกา

ลาตินอเมริกา กรรมากรในยุโรปตะวันออก นักเรียนในแอฟริกา และชาวไร่ชาวนาในเอเชีย

พวกเรามีชีวิตอยู่ในโลกที่เต็มไปด้วยความยากลำบากและยุ่งเหยิง บ่อยครั้งที่ทางเลือกที่กำหนดให้เรามุ่งสู่เป้าหมายใด เป้าหมายหนึ่งมักจะผลักดันเราให้ห่างไกลจากเป้าหมายอื่น น้อยครั้งที่สถานการณ์จะเปิดโอกาสให้เรากระทำการใดที่ทำให้ทุกคนพอใจอย่างเต็มที่

กระนั้น ข้าพเจ้าก็อยากจะทำอีกครั้งว่า การต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชนของเราไม่ใช่ประเด็นสืบเนื่องจากนโยบายต่างประเทศของสหรัฐฯ แต่เป็นส่วนหนึ่งของความพยายามอย่างกว้างในการใช้แสนยานุภาพและอิทธิพลอันไพศาลของเราในการช่วยสร้างโลกที่ดีขึ้นกว่านี้ โลกที่มนุษย์สามารถมีชีวิตสงบสุข มีเสรีภาพ และมีปัจจัยสี่เพียงพอ

สิทธิมนุษยชนคือจิตวิญญาณของนโยบายต่างประเทศของเรา ข้าพเจ้าสามารถกล่าวยืนยันได้เพราะสิทธิมนุษยชนคือจิตวิญญาณของความเป็นชาติเรา

โดยส่วนรวมแล้ว ชาติอื่นๆ รวมเป็นประเทศได้เพราะมีเชื้อชาติหรือชาติพันธุ์เดียวกัน หรือมีความเชื่อทางศาสนาเหมือนกัน หรือมีความผูกพันกับพื้นแผ่นดินตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษหลายร้อยปีก่อน บางชาติรวมเป็น ประเทศเพราะอำนาจบังคับหรืออำนาจบังคับโดยปริยายของรัฐบาลเผด็จการ ประเทศเราแตกต่างจากประเทศเหล่านั้น และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าพวกเราโชคดีกว่า

ในฐานะชนชาติหนึ่ง เรามาจากทุกประเทศและทุกมุมโลก นับถือศาสนา และความเชื่อหลากหลาย มีทุกเชื้อชาติ สีมืด ชาติพันธุ์และวัฒนธรรม เรามีสิทธิที่จะภูมิใจกับสิ่งเหล่านี้และความอุดมที่มีความแตกต่างนี้สร้างสรรคเป็นส่วนหนึ่งแห่งชีวิตของชนชาติเรา ทว่า สิ่งเหล่านี้มิใช่สิ่งที่ยึดให้เราวมเป็นชนชาติเดียวกัน

สิ่งที่ยึดรวมเราให้เป็นหนึ่งเดียวกันหรือสิ่งที่ทำให้เราเป็นอเมริกัน คือ ความเชื่อร่วมกันในสันติภาพและสังคมเสรี และการที่เราต่างอุทิศเพื่อเสรีภาพที่เราเกิดทุนไว้ในรัฐธรรมนูญ ความเชื่อและการอุทิศนั้นคือต้นกำเนิดแห่งความเป็นชุมชนชาติของเรา เราไม่เหมือนประเทศอื่น ด้วยเราเป็นประเทศที่ก่อตั้งมาจากรากฐานแห่งความเชื่อในสิทธิมนุษยชน ประวัติศาสตร์ของเราทำให้เราทราบ ว่า ทักษะดังกล่าวมีพลังเพียงใด

สถาปนาหน้าจะเป็นวันครบรอบสิทธิมนุษยชนอีกวาระหนึ่ง นั่นคือวันบัพัญญูที่ว่าด้วยวันสิทธิพลเมือง (Bill of Rights Day) จากคำกล่าวของ ประธานาธิบดีลินคอล์น ประเทศของเรากำเนิดจากเสรีภาพ แต่ทว่ากลับใช้เวลาเกือบสอง ศตวรรษกว่าเสรีภาพนั้นจะเติบโตเต็มที่

ในช่วงครึ่งแรกของประวัติศาสตร์เรา โดยส่วนใหญ่แล้วคนอเมริกันผิวดำถูกปฏิเสธแม้แต่สิทธิมนุษยชนที่พื้นฐานที่สุดเกือบสองในสามส่วนแรกของประวัติศาสตร์เรา สตรีถูกกีดกันจากกระบวนการทางการเมือง แม้ในปัจจุบัน สิทธิของสตรีและชาวอเมริกันพื้นเมืองยังไม่ได้รับการรับรองและคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ แม้แต่เสรีภาพในการพูดยังถูกคุกคามเป็นระยะๆ ตลอดช่วงประวัติศาสตร์ของเรา การต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชนอย่างสมบูรณ์ของคนอเมริกันทุกคน ไม่ว่าจะผิวดำ ผิวน้ำตาล และผิวขาว ไม่ว่าจะชายหรือหญิง ไม่ว่าจะรวยหรือจน ยังคงไม่สิ้นสุด

ในความเห็นของข้าพเจ้า ซึ่งเหมือนกับหลายๆ ท่าน ประเด็นนี้ไม่ใช่แค่ประเด็นหรือแนวคิดนามธรรม ในชนบทของรัฐจอร์เจียที่ข้าพเจ้าเติบโต เพื่อนบ้านส่วนใหญ่ของข้าพเจ้าถูกปฏิเสธสิทธิมนุษยชนพื้นฐานหลายประการ เช่น สิทธิในการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง สิทธิในการพูดอย่างเสรีโดยไม่ต้องเกรงและสิทธิในการได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกันตามกฎหมาย ข้าพเจ้าได้ประจักษ์ด้วยตาตนเองถึงผลกระทบของระบบที่ตัดสิทธิบุคคลโดยไม่เป็นธรรม ข้าพเจ้าได้ประจักษ์ถึงความห้าวหาญของผู้ที่กล้าฝ่าระบบ และท้ายสุด ข้าพเจ้าได้ประจักษ์ถึงพลังอันบริสุทธิ์ที่ได้รับการปลดปล่อยเมื่อดินแดนแถบที่ข้าพเจ้าอาศัยอยู่ในประเทศนี้ได้ก้าวพ้นความมืดมิดสู่สิ่งที่ดี (อดีตทรงประธานาธิบดี) อิวเวิร์ต ฮัมฟรีย์ได้กล่าวไว้ในปีที่ประกาศใช้ปฏิญญาสากลว่า คือ “แสงสว่างอันสดใสแห่งสิทธิมนุษยชน”

บัพัญญูที่ว่าด้วยสิทธิพลเมืองของสหรัฐฯ มีอายุ 187 ปีและการต่อสู้ เพื่อให้กฎหมายนี้เป็นจริงมีมาตลอด 187 ปีที่ผ่านมาปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนมีอายุเพียง 30 ปีเมื่อมองย้อนหลังไปในประวัติศาสตร์ แนวความคิดเรื่องสิทธิมนุษยชนเพิ่งจะเริ่มเกิดขึ้น

ข้าพเจ้าไม่ได้มาเรื่องนี้ขึ้นมาเปรียบเพื่อแนะนำให้เราอดทน แต่ข้าพเจ้านำมากล่าวเพื่อย้ำว่าเราต้องมั่นคงและมุ่งมั่นอย่างไม่ย่อท้อ แม้จะมีอุปสรรคก็ตาม

เมื่อ 187 ปีที่แล้ว สำหรับคนอเมริกัน บัพัญญูที่ว่าด้วยสิทธิพลเมือง คือ ร่างกฎหมายแห่งความหวัง ไม่มีหลักประกันใดว่าความหวังนั้นจะเป็นจริง เราไม่ได้รอเวลาให้ประวัติศาสตร์ดำเนินไปเรื่อยๆ จนความหวังของเราเป็นจริงในที่สุด เราทำให้สัญญาแห่งหวังนั้นเป็นจริงได้ด้วยการต่อสู้แลกมาด้วยความเสียสละของพวกเราหลายคน และด้วยความพากเพียรสุดสหาะ

สำหรับประชาชนหลายล้านคนทั่วโลกในปัจจุบัน ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนยังคงเป็นแค่ปฏิญญาแห่งความหวังเท่านั้น ข้าพเจ้าก็เหมือนท่านทั้งหลายที่ปรารถนาให้ความหวังนี้เป็นจริงการต่อสู้เพื่อให้ความหวังนี้เป็นจริงจะใช้เวลานานเกินกว่าชั่วอายุของเรา อันที่จริง การต่อสู้นี้จะกินเวลานานเท่ากับอายุของมนุษยชาติมันทีเดียว กระนั้นเราก็ต้องไม่ย่อท้อ

และเราต้องพากเพียรโดยประกันว่า ประเทศของเราซึ่งเป็นผู้นำโลกและเป็นที่ยกย่องของเราจะอยู่แนวหน้าในการต่อสู้เพื่อความหวังอันยิ่งใหญ่ นั่น ความฝันอันยิ่งใหญ่แห่งสิทธิมนุษยชนสากล

ในความคิดของข้าพเจ้า
บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญบทแรก
หมายความว่า หนทางเดียวที่รัฐบาลจะ
สามารถรักษาอำนาจตนอย่างถูกต้องตาม
รัฐธรรมนูญคือ

การยอมให้ประชาชนมีเสรีภาพ
อย่างเต็มที่ในการยกย่อง
วิจารณ์ อภิปรายนโยบายรัฐบาล
ทุกนโยบายตามที่พวกเขาเห็นควร
และหากมีความประสงค์
ก็สามารถเสนอแนะได้ว่า
หลักการพื้นฐานสุดของรัฐบาลนั้น
ไม่ดีและควรเปลี่ยนแปลง...

อิวโก แบล็ค หัวหน้าศาลสูงสุดสหรัฐฯ (ค.ศ. 1886–1971)
แสดงความคิดเห็นคัดค้านในคดี
ระหว่าง Barenblatt และสหรัฐฯ
เมื่อปีค.ศ. 1959

“เราถือว่ารัฐธรรมนูญนี้ประกาศขั้วในตัว”

คอนอเมริกันรุ่นแรกๆ ไม่ได้พูดถึง “สิทธิมนุษยชน” แต่พวกเขาพูดถึงอิสรภาพและเสรีภาพ และพวกเขาให้ความสำคัญกับสองสิ่งนี้เป็นอย่างมาก ในฐานะที่เป็นพลเมืองของอังกฤษ พวกเขาคุ้นเคยเป็นอย่างดีกับวิวัฒนาการอันมั่นคงของสิทธิทางการเมืองและตามรัฐธรรมนูญของอังกฤษ

ชาวอาณานิคมรุ่นแรกจำนวนมากเดินทางมายังโลกใหม่เพื่อแสวงหาเสรีภาพทางศาสนาซึ่งพวกเขาไม่ได้รับในยุโรปในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 17 ชาวเพียวริตันก่อตั้งอาณานิคมที่แมสซาชูเซตส์ พวกเขาตั้งอาณานิคมที่เพนซิลเวเนียและชาวคาทอลิกก่อตั้งอาณานิคมที่แมริแลนด์ ผู้ที่ถือลัทธิ Calvinism ชาวฝรั่งเศสหรือ Huguenots พยายามสร้างอาณานิคมทางตอนกลางของภาคใต้และจากนั้นก็ตั้งรากฐานในอาณานิคมหลายแห่งทางด้านใต้ลงไปเป็นจำนวนมาก กลุ่มคนที่เคร่งศาสนาเหล่านี้อาจไม่ยอมรับกลุ่มอื่นๆ ในช่วงแรก และบางกลุ่มก็บังคับให้ชนกลุ่มน้อยทางศาสนาให้มานับถือลัทธิของตนโดยการกำหนดศาสนาประจำมลรัฐในอาณานิคมอเมริกา แต่เมื่อเวลาผ่านไป ความจำเป็นเร่งด่วนของชีวิตชาวอาณานิคมทำให้พวกเขาเริ่มเปิดใจกว้างทางศาสนา และส่วนใหญ่ ก็มีการกำหนดให้เสรีภาพทางศาสนาเป็นส่วนหนึ่งของกฎหมายและจารีตประเพณีของอาณานิคม

นอกจากจะนำความเชื่อทางศาสนาเข้าสู่โลกใหม่แล้ว ชาวอาณานิคมอเมริกันยังนำความรู้สึกนิยมการปกครองตนเองมาด้วย กระทั่งก่อนจะขึ้นชายฝั่งที่แมสซาชูเซตส์ในปี ค.ศ. 1620 ชาวเพียวริตันซึ่งเป็นผู้อพยพตั้งถิ่นฐานรุ่นแรกๆ ของอเมริกาได้ร่าง “ข้อตกลงร่วมเมย์ฟลาวเวอร์ (Mayflower Compact)” ที่ตกลงให้เคารพ “กฎหมายที่เป็นธรรมและเท่าเทียมกัน” อันกำหนดโดยบรรดาผู้นำที่พวกเขาต่างเลือก แมสซาชูเซตส์ไม่ใช่ดินแดนประชาธิปไตยที่สมบูรณ์แบบแต่ก็มีผู้อพยพตั้งถิ่นฐานมามากขึ้นเรื่อยๆ ตามเมืองชายฝั่งและด้านในทางตะวันออกเฉียงเหนือของ สหรัฐอเมริกา (บริเวณที่เป็นที่รู้จักกันในนาม นิวอิงแลนด์) และมีแนวโน้มรวมกันทั้งหมดไว้ เมื่อถึงคริสต์ศตวรรษที่ 18 ลักษณะการเป็นประชาธิปไตยของการประชุมชาวเมืองของนิวอิงแลนด์ซึ่งทำหน้าที่นิติบัญญัติก็เป็นหลักฐานมั่นคง ในบรรดาผู้ก่อตั้งประเทศของอเมริกาที่มาจากภูมิหลังดังกล่าวได้แก่ จอห์นและแซมมวล อัดัมส์, เบนจามิน แฟรงคลิน, โรเจอร์ เซอร์แมน, เจมส์ โอทิส, อเล็กซานเดอร์ แฮมิลตัน เป็นต้น

ในเวอร์จิเนีย ซึ่งเป็นอาณานิคมที่ใหญ่ที่สุดของอาณานิคมทางใต้และเป็นอาณานิคมที่มีโครงสร้างทางสังคมแตกต่างจากนิวอิงแลนด์นั้น มีประเพณีการมีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่นที่ถือปฏิบัติกันมาช้านานผู้สืบทอดมรดกนี้คือ จอร์จ วอชิงตัน, โทมัส เจฟเฟอร์สัน, จอร์จ เมสัน, เจมส์ เมดิสันและผู้ก่อตั้งอเมริกาคนอื่นๆ

ดังนั้น เมื่อถึงเวลาที่ชาวอาณานิคมอเมริกันจะตัดสัมพันธ์ทางการเมืองกับอังกฤษ พวกเขาจึงหากกฎหมายและจารีตที่มีรากฐานมั่นคงดีแล้วที่ยอมรับเสรีภาพในการพูด การปฏิบัติศาสนกิจและการรวมกลุ่มสมาคม ตลอดจนสิทธิในการร้องทุกข์ การได้รับการพิพากษาโดยคณะลูกขุนและการมีสิทธิมีเสียงใน

การปกครองตนเอง อันที่จริงแล้ว การจำกัดเสรีภาพทั้งหลายเหล่านี้คือ สิ่งที่จุดชนวนการปฏิวัติของอเมริกาเพื่อเป็นเอกราชจากอังกฤษ

คลัทธิแห่งเสรีภาพ แม้ว่า การต่อสู้ครั้งแรกๆ ของการปฏิวัติของอเมริกาเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1775 แต่การประกาศอิสรภาพโดยอาณานิคมอเมริกาในปี ค.ศ. 1776 เป็นการประกาศการปฏิวัติอย่างเป็นทางการ ผู้เขียนคำประกาศอิสรภาพคนสำคัญคือ โทมัส เจฟเฟอร์สัน ซึ่งต่อมาได้เป็นประธานาธิบดีคนที่ 3 ของสหรัฐอเมริกา

ในคำประกาศอิสรภาพ โทมัส เจฟเฟอร์สันได้ยืนยันถึงสิทธิมนุษยชนและสิทธิตามธรรมชาติได้อย่างกระชับทว่าจับใจ ในย่อหน้าที่ 2 ของ คำประกาศอิสรภาพ เจฟเฟอร์สันได้เขียนว่า “เราถือว่าสัจธรรมนี้ประกาศชัดในตัว ว่ามนุษย์ทุกคนเกิดมาเท่ากัน ว่าพระเจ้าผู้สร้างได้ให้สิทธิที่จะพรากจากบุคคลมิได้แก่ มนุษย์ทุกคน สิทธิเหล่านี้ได้แก่ สิทธิในชีวิต ในเสรีภาพและในการแสวงหาซึ่งความสุข และในการให้ได้มาซึ่งสิทธิเหล่านี้ มนุษย์จึงจัดตั้งรัฐบาลที่ได้รับมอบอำนาจอันเที่ยงธรรมจากการยินยอมของผู้ที่อยู่ใต้ปกครอง...”

ดังที่อับราฮัม ลินคอล์น ซึ่งเป็นผู้นำสหรัฐอเมริกาในช่วงการต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชนที่เดือดที่สุดที่เรียกว่า สงครามกลางเมือง ได้กล่าวถึงคำประกาศอิสรภาพว่าครั้งต่อมารวมกันอันมีใจความสำคัญว่าผู้ลงนามในคำประกาศอิสรภาพ “เพียงต้องการประกาศสิทธิอย่างชัดเจนเพื่อให้มีผลบังคับใช้อย่างรวดเร็วเท่าที่สภาวการณ์จะอำนวย พวกเขาต้องการกำหนดมาตรฐานสำหรับสังคมเสรีซึ่งทุกคนคุ้นเคยและเปิดหู เสาะหาอยู่ตลอดเวลา และพยายามอย่างเต็มที่เพื่อให้ได้มา ถึงแม้จะไม่เคยได้มาอย่างสมบูรณ์ ก็เกือบจะได้มา จึงทำให้มีความหมายและอิทธิพลมากขึ้น รวมทั้งเพิ่มความผาสุกและคุณค่า ชีวิตแก่มนุษย์ทุกคนทุกสีผิวทุกหนทุกแห่ง”

แม้ว่าการประกาศอิสรภาพจะไม่ได้ก่อให้เกิดการปฏิวัติอเมริกาก็ตาม แต่ก็ได้ให้ความกระจ่างถึงเหตุผลความเป็นมาในการต่อสู้ซึ่งเป็นไปอย่างต่อเนื่องด้วยความช่วยเหลือจากฝรั่งเศส จนกระทั่งอังกฤษยอมจำนน เมื่อวันที่ 3 กันยายน ค.ศ. 1783 ผู้แทนของอเมริกาและอังกฤษได้ลงนามในบทบัญญัติแห่งสันติภาพ ที่เรียกว่า สนธิสัญญากรุงปารีส ซึ่งอังกฤษยอมรับเอกราช เสรีภาพ และอำนาจอธิปไตยของอดีตดินแดนอาณานิคมอเมริกัน 13 แห่ง ซึ่งมีสถานะเป็นมลรัฐในเวลาต่อมา

ในปีแรกของการเป็นเอกราช มลรัฐอเมริกันส่วนใหญ่ยังเป็นอิสระต่อกันซึ่งเพียงแต่รวมตัวกันอยู่อย่างหลวมๆ ภายใต้บทบัญญัติแห่งสมาพันธรัฐ (Articles of Confederation) ซึ่งถือว่าเป็นกฎหมายพื้นฐานของชาติใหม่นี้ บทบัญญัติดังกล่าวเป็นสนธิสัญญาระหว่างมลรัฐที่เท่าเทียมกันซึ่งร่วมกันเพื่อประโยชน์ด้านเศรษฐกิจและความมั่นคงทางทหารมากกว่าจะเป็นรัฐธรรมนูญที่เป็นแบบแผนในการปกครองประเทศ ที่กล่าวมานี้เป็นทางเลือกโดยเจตนาของบุคคลต่างๆ ซึ่งหวังเกรงรูปแบบของรัฐบาลกลางและเชื่อว่าเสรีภาพของปัจเจกชนจะได้รับความคุ้มครองในระดับมลรัฐมากกว่าในระดับชาติ

ความสำเร็จของการปฏิวัติได้ให้โอกาสแก่ชาวอเมริกันที่จะเสนออุดมการณ์ในรูปแบบกฎหมายตามที่แสดงไว้ในคำประกาศอิสรภาพ และเพื่อเยียวยาแก้ไขสิ่งที่ไม่ถูกต้องบางประการ โดยผ่านรัฐธรรมนูญมลรัฐ เมื่อถึงเดือนพฤษภาคม

“เราถือว่าเสรีธรรมนี้ประจักษ์ชัดในตัว”

ค.ศ. 1776 รัฐสภาได้ผ่านมติที่เสนอและให้อาณานิคมต่างๆ จัดตั้งรัฐบาลใหม่ “อันจะนำมาซึ่งความผาสุกและความปลอดภัยของประชาชนในระบอบประชาธิปไตย” ได้ดีที่สุดในหนึ่งปี ภายหลังการประกาศอิสรภาพ ทุกมลรัฐยกเว้นเพียงสามมลรัฐ ได้ยกร่างรัฐธรรมนูญขึ้น

วัตถุประสงค์แรกของผู้ร่างรัฐธรรมนูญมลรัฐคือ เพื่อให้จะได้รับสิทธิที่มีอาจพรากจากบุคคลซึ่งการละเมิดสิทธิดังกล่าวนี้เป็นเหตุให้ถือดีต่ออาณานิคมตัดความสัมพันธ์กับอังกฤษ ดังนั้นแต่ละมลรัฐจึงเริ่มดำเนินการ ด้วยการประกาศกฎหมายสิทธิ

พลเมืองเป็นอย่างแรก รัฐธรรมนูญแห่งมลรัฐเวอร์จิเนียซึ่งถือเป็นแม่แบบสำหรับรัฐธรรมนูญฉบับอื่นประกอบด้วยคำประกาศที่เป็นหลักอำนาจอธิปไตย การหมุนเวียนตำแหน่ง และเสรีภาพในการเลือกตั้ง ตลอดจนการระบุเสรีภาพขั้นพื้นฐาน ได้แก่ การประกันตัวตามเหตุอันควรและการลงโทษแบบมีมนุษยธรรม การพิจารณาโดยคณะลูกขุนอย่างรวดเร็ว เสรีภาพของสื่อและเสรีภาพในด้านมโนธรรม และสิทธิของชนส่วนใหญ่ที่จะปฏิรูปหรือปรับเปลี่ยนรัฐบาล

คำประกาศอิสรภาพ (คัดจากเอกสารปีค.ศ. 1776 ซึ่งชาวอาณานิคมอเมริกันประกาศเป็นเอกราชจากอังกฤษ)

ในช่วงเหตุการณ์หนึ่งของมนุษยชาติ เมื่อชนกลุ่มหนึ่งมีความจำเป็นจะต้องยุติความสัมพันธ์ทางการเมืองกับชนอีกกลุ่มหนึ่ง และถือสิทธิเป็นเอกเทศและเสมอภาคท่ามกลางชนชาติที่มีอำนาจบนโลก โดยเป็นสิทธิที่ได้ตามกฎหมายแห่งธรรมชาติและพระเจ้าแห่งธรรมชาติได้มอบให้ เมื่อนั้น ความเคารพต่อความคิดเห็นของมนุษย์กำหนดให้เขาเหล่านั้นต้องประกาศถึงมูลเหตุที่กระตุ้นให้พวกเขาต้องการอิสรภาพดังกล่าว

เราถือว่าสังคมนี้นี้ประจักษ์ชัดในตัวอยู่แล้วว่ามนุษย์ทุกคนเกิดมาเท่ากันและพระเจ้าผู้สร้างโลกได้ให้สิทธิบางประการที่มีอาจพรากจากบุคคลแก่มนุษย์ทุกคน สิทธิเหล่านี้ได้แก่ สิทธิในชีวิต ในเสรีภาพและในการแสวงหาซึ่งความสุข ในการให้ได้มาซึ่งสิทธิเหล่านี้ มนุษย์จึงจัดตั้งรัฐบาลแห่งประชาชนซึ่งจะเป็นรัฐบาลที่ได้รับอำนาจอันชอบธรรมด้วยความยินยอมของผู้ได้ปกครอง และเมื่อใดก็ตามที่รัฐบาลรูปแบบใดก็ตามทำลายสิทธิเหล่านี้ ประชาชนจักมีสิทธิที่จะเปลี่ยนแปลงหรือล้มรัฐบาลและตั้งรัฐบาลใหม่ โดยวางรากฐานรัฐบาลใหม่นี้บนหลักการและจัดระเบียบอำนาจของรัฐบาลในรูปแบบที่ประชาชนจะเชื่อมั่นว่าจะอำนวย ซึ่งความปลอดภัยและความสุขแก่ตน ความรอบคอบสุขุมจะเป็นตัวกำหนดว่าไม่สมควรเปลี่ยนรัฐบาลที่ก่อตั้งมายาวนานด้วยเหตุที่ไร้ภัยสำคัญและเกิดขึ้นเฉพาะช่วง

เวลาสั้นๆและประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาได้แสดงให้เห็นว่ามนุษยชาติมีแนวโน้มที่จะอดทนต่อความทุกข์ยากเมื่อความเลวร้าย นั้นเป็นสิ่งที่ทนทานได้ แทนที่จะล้มล้างรูปแบบที่ตนเคยคุ้นทว่าหากเมื่อมีการใช้อำนาจโดยมิชอบและการยึดอำนาจอย่างต่อเนื่องเป็นเวลานานโดยรัฐบาลทั้งหลายเหล่านั้นต่างดำเนินการเพื่อบรรลุมติประสงค์เดียวกัน คือ มีเจตนาว่าจะกดขี่ประชาชนให้อยู่ภายใต้ระบบใช้อำนาจเด็ดขาด ประชาชนจักมีสิทธิและมีหน้าที่ที่จะล้มล้างรัฐบาลลักษณะดังกล่าวและดำเนินการจัดหารัฐบาลใหม่เพื่อความมั่นคงในอนาคตของตน ชาวอาณานิคมได้อดทนเช่นนี้มาโดยตลอด และขณะนี้ มีความจำเป็นที่บังคับให้พวกเขาต้องเปลี่ยนระบบการปกครองเดิม...

ฉะนั้น พวกเราในรัฐสภาซึ่งเป็นผู้แทนของประเทศสหรัฐอเมริกาจึงมาประชุมกันเพื่อร้องขอความยุติธรรมต่อตุลาการสูงสุดของโลกให้แก่เจตนารมณ์ของพวกเรา ในนามของชาวอาณานิคมตามอำนาจที่ได้รับมอบ พวกเราขอประกาศว่า อาณานิคมสหรัฐนี้เป็นรัฐอิสระและเอกราชตามสิทธิ... และเพื่อเป็นการสนับสนุนคำประกาศอิสรภาพนี้ พวกเราขอตั้งสัตย์ปฏิญาณให้แก่กันและกันด้วยชีวิต โชคชะตาและเกียรติศักดิ์อันจะละเมิดมิได้ของพวกเรา ด้วยความเชื่อมั่นอย่างแน่นแฟ้นในการปกป้องรักษาจากพระกรุณาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า

“เราถือว่าเสรีธรรมนี้ประจักษ์ชัดในตัว”

บัญญัติว่าด้วยสิทธิพลเมือง (บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกาฉบับมาตราที่เพิ่มเข้าไปในรัฐธรรมนูญเมื่อปีค.ศ. 1791 เพื่อคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลและสิทธิของมลรัฐ)

บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 1 - รัฐสภาจะบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับการสถาปนาศาสนา หรือห้ามการปฏิบัติตามพิธีกรรมทางศาสนาโดยเสรี หรือตัดทอนเสรีภาพในการพูด หรือเสรีภาพของสื่อ หรือสิทธิของประชาชนที่จะร่วมชุมนุมโดยสงบและที่จะยื่นเรื่องราวร้องทุกข์ต่อรัฐบาลมิได้

บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 2 - กำลังพลเรืออาสาสมัครที่จัดการให้เป็นระเบียบเรียบร้อยมีความจำเป็นต่อความมั่นคงของรัฐเสรี ดังนั้น สิทธิของประชาชนที่จะมีและถือศาสตราวุธจะถูกขัดขวางมิได้

บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 3 - ทหารจะเข้าไปอาศัยอยู่ในเคหสถานใดในยามสงบโดยเจ้าของไม่ยินยอมไม่ได้ แม้ในยามสงครามก็ได้เช่นกัน เว้นแต่จะเป็นไปตามวิธีการที่กฎหมายบัญญัติไว้

บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 4 - สิทธิของประชาชนที่จะมีความปลอดภัยในร่างกาย เคหสถาน เอกสาร และทรัพย์สินของจากการถูกตรวจค้นหรือยึดโดยไม่มีเหตุอันควร จะละเมิดมิได้...

บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 5 - บุคคลใดจะถูกพิจารณาคดีที่มีโทษถึงประหารชีวิตหรือตัดอาญาอันไม่พึงปรารถนาอื่นใดไม่ได้ นอกจากคณะลูกขุนใหญ่จะได้แจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรหรือชี้ขาดเป็นลายลักษณ์อักษรให้พิจารณาคดีนั้นแล้ว... และบุคคลใดจะถูกพิพากษาหรือลงโทษในความผิด

อันเดียวกันซ้ำอีกไม่ได้ หรือจะถูกบังคับให้ให้การเป็นภัยแก่ตนเอง ในคดีอาญาใดๆ ไม่ได้ หรือจะถูกจำกัดสิทธิ ในชีวิต เสรีภาพ และทรัพย์สินโดยไม่ต้องด้วยกระบวนการความแห่งกฎหมายไม่ได้ และทรัพย์สินของบุคคลใดจะนำไปใช้เพื่อสาธารณประโยชน์โดยไม่มีค่าตอบแทนอันชอบธรรมมิได้

บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 6 - ในการดำเนินคดีอาญาทั้งปวง ให้จำเลยทวงไว้ซึ่งสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาคดีอย่างรวดเร็วและเปิดเผยโดยคณะลูกขุนที่ไม่มีอคติของมลรัฐ และเขตที่ความผิดทางอาญานั้นได้เกิดขึ้น ซึ่งเป็นเขตที่กฎหมายได้กำหนดไว้แน่นอนล่วงหน้าแล้ว และที่จะได้รับแจ้งให้ทราบถึงลักษณะและเหตุที่กล่าวหา ที่จะมีการสืบพยานโจทก์ต่อหน้า ที่จะมีวิธีการบังคับพยานฝ่ายตนมาเบิกความ และที่จะให้มีทนายว่าความต่างคดีให้

บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 7 - ในคดีฟ้องร้องตามกฎหมายจารีตประเพณีที่มีมูลค่าเกินกว่าสี่ดอลลาร์ สิทธิที่จะได้รับการพิจารณาโดยคณะลูกขุนให้ทวงไว้...

บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 8 - จะกำหนดค่าประกันเกินควรหรือปรับเกินควรไม่ได้ และการลงโทษที่โหดร้ายทารุณหรือผิดปกติ วิสัยจะกระทำมิได้

บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 9 - บรรดาสิทธิที่จำแนกไว้ในรัฐธรรมนูญนี้ จะตีความให้เป็นการปฏิเสธหรือลดทอนสิทธิของผู้อื่นมิได้

บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 10 - บรรดาอำนาจที่รัฐธรรมนูญมิได้บัญญัติมอบหมายให้เป็นของสหรัฐหรือที่มีให้ห้ามมลรัฐไม่ให้มีนั้น ให้สงวนไว้แก่มลรัฐต่างๆ หรือแก่ประชาชน

มลรัฐอื่นๆ ได้เพิ่มเติมเสรีภาพด้านอื่นๆ ในรัฐธรรมนูญมลรัฐมีข้อจำกัดที่เห็นได้ชัดบางประการ อาณานิคมตอนใต้ของมลรัฐเพนซิลวาเนียก็ตกกันพลเมืองทาซของตนไม่ให้ได้รับสิทธิที่จะพรากจากบุคคลมิได้ในฐานะที่เป็นมนุษย์ สตรีไม่มีสิทธิทางการเมืองไม่มีมลรัฐใดที่จะยินยอมให้สิทธิในการเลือกตั้งแก่ผู้ชายที่เป็นสากลอย่างเต็มที่ และแม้แต่บรรดามลรัฐที่ได้อนุญาตให้ผู้เสียภาษีทุกคนออกเสียงลงคะแนน ผู้มีตำแหน่งอย่างเป็นทางการในรัฐบาลก็จำเป็นต้องเป็นเจ้าของทรัพย์สินจำนวนหนึ่ง

รัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกา
ในค.ศ. 1787 ผู้แทนจากมลรัฐต่างๆ ได้ประชุมกันในเมืองฟิลาเดลเฟีย มลรัฐเพนซิลวาเนีย เพื่อเริ่มร่างรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกา สิ่งที่ผู้แทนจากมลรัฐต่างๆ ได้ร่วมกันดำเนินการคือจัดทำเอกสารที่ว่าด้วยการประนีประนอมและประชาธิปไตยแบบผู้แทนซึ่งได้มีการปรับให้เข้ากับสภาวการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปเป็นเวลาต่อเนื่องมากกว่า 200 ปี จุดมุ่งหมายหลักที่บัญญัติไว้ในบทนำของกฎหมายพื้นฐานของสหรัฐอเมริกาฉบับนี้คือ “เพื่อให้การรวมกันเป็นชาติสมบูรณ์แบบยิ่งขึ้น เพื่อให้มีความยุติธรรมเพื่อความสงบภายในประเทศ เพื่อการป้องกันประเทศร่วมกันเพื่อการส่งเสริมสวัสดิภาพโดยทั่วไป และเพื่อธำรงรักษาเสรีภาพไว้ให้คนรุ่นเราและคนรุ่นหลัง...”

อย่างไรก็ตาม มีคนจำนวนมากที่คัดค้านรัฐธรรมนูญฉบับใหม่พวกเขาและจะให้ความเห็นชอบต่อรัฐธรรมนูญก็ต่อเมื่อมีคำยืนยันที่จะให้มีบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญในอนาคตอันเป็นบทบัญญัติซึ่งประกันเสรีภาพของพลเมืองซึ่งเป็นสาระ

สำคัญของรัฐธรรมนูญมลรัฐส่วนใหญ่ในเวลาต่อมา

เพื่อบรรลุดัตถประสงค์นี้ ในปีค.ศ. 1791 บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ 10 มาตรา ที่รู้จักกันรวมๆ ว่าบัญญัติว่าด้วยสิทธิพลเมืองได้รับการเพิ่มเติมเข้าไปในรัฐธรรมนูญ บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญดังกล่าวนี้รับรองเสรีภาพในการนับถือศาสนาเสรีภาพในการพูด และเสรีภาพของสื่อ รวมทั้งสิทธิของประชาชน ที่จะร่วมชุมนุมโดยสงบ และที่จะยื่นเรื่องราวร้องทุกข์ต่อรัฐบาลเพื่อเยียวยาแก้ไขสิ่งที่ไม่ถูกต้อง สิทธิของประชาชน ที่จะมีและถือศาสตราวุธ สิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองในร่างกาย เคหสถาน เอกสาร และทรัพย์สินของจากการตรวจค้นหรือยึด โดยไม่มีเหตุอันควร สิทธิที่จะได้รับความชอบธรรมทางกฎหมาย สิทธิที่จะได้รับการพิจารณาคดี โดยเปิดเผยและรวดเร็วโดยคณะลูกขุนที่เป็นกลาง

นับตั้งแต่การนำบัญญัติว่าด้วยสิทธิของพลเมืองมาใช้ มีเพียงบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญเพียง 17 มาตราเท่านั้น ที่ได้บรรจุเป็นส่วนหนึ่งของรัฐธรรมนูญ บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญเหล่านี้ได้ทบทวนโครงสร้างและการดำเนินงานของรัฐบาลสหพันธ์ แต่หลายบทได้ดำเนินการ ตามแนวทางที่บัญญัติ ว่าด้วยสิทธิพลเมืองกำหนดไว้และเพิ่มเติมสิทธิและเสรีภาพของปัจเจกบุคคล

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าสหรัฐอเมริกาได้เริ่มมีกฎหมายในเรื่องสิทธิและเสรีภาพแต่ยังต้องใช้เวลาเกือบสองศตวรรษก่อนที่เราจะกล่าวได้ว่าชาวอเมริกันทุกคนมีสิทธิและเสรีภาพเหล่านั้น

ก้าวหนึ่งที่น่าพอใจสู่การกระจายสิทธิให้ครอบคลุมถึงบุคคลจำนวนมากขึ้นก็คือ การขยายสิทธิพิเศษอย่างเป็นทางการเหนือขอบเขตแคบๆ ในช่วงนั้นซึ่งกำหนดว่าเจ้าของทรัพย์สินชายผิวขาวเท่านั้นสามารถลงคะแนนเสียงหรือดำรงตำแหน่งของรัฐได้

“เราถือว่าสวรรค์นี้ประจักษ์ชัดในตัว”

เมื่อถึงต้นศตวรรษที่ 19 ทุกมลรัฐ ได้จัดคุณสมบัติด้านทรัพย์สินที่เป็นเงื่อนไขสำหรับการลงคะแนนเสียงหรือการดำรงตำแหน่งออกไป และกลุ่มคนที่ร่ำรวย และเป็นชนชั้นสูงที่ได้ปกครองประเทศมาโดยตลอดส่วนมากถูกบังคับให้เปิดทางให้คนอเมริกันรุ่นใหม่ซึ่งก็คือผู้ที่สร้างฐานะด้วยตนเอง ดังที่ อเล็กซิส เดอ โทควิวิลล์ นักประพันธ์ชาวฝรั่งเศส ได้ให้ข้อสังเกตในบทนำของหนังสือ ประชาธิปไตยในอเมริกา ในช่วงกลางคริสต์ทศวรรษ 1800 ว่า “ยิ่งข้าพเจ้า ศึกษาสังคมอเมริกันรุดหน้าไปมากเพียงใด ข้าพเจ้าก็ยิ่งรับรู้ว่าการะแห่งความเสมอภาคนี้เป็นความจริงพื้นฐานที่เป็นที่มาของความเจริญในด้านอื่นๆ ”

การขยายสิทธิในการเลือกตั้งนำไปสู่แนวคิดใหม่ทางการศึกษา เนื่องจากรัฐนุญะทั่วโลกได้ตระหนักถึงภัยคุกคามต่อการออกเสียงที่เป็นสากลจากผู้มีสิทธิลงคะแนนที่ไม่มีการศึกษาและไม่รู้หนังสือ คนเหล่านี้ได้รับการสนับสนุนจากแรงงานที่ร่วมมือกันโดยผู้นำเรียกร้องให้มีโรงเรียนที่เปิดโอกาสให้เด็กทุกคนเข้าเรียนโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และได้รับการสนับสนุนจากเงินภาษีของรัฐ ทั้งนี้ มลรัฐได้ประกาศใช้กฎหมายเพื่อให้มีวิธีการดังกล่าวนี้ อย่างค่อยเป็นค่อยไป อย่างไรก็ตาม ขณะที่ระบบโรงเรียนของรัฐเป็นระบบร่วมกันทั่วทั้งตอนเหนือของประเทศ ในส่วนอื่นๆ นั้น การต่อสู้เพื่อการศึกษาของรัฐก็กินเวลาหลายปี

นอกจากนี้ การแสวงหาสิทธิและโอกาสของชาวอเมริกันนี้เป็นจุดเริ่มต้น ของการจัดตั้งองค์กรแรงงาน ในปี ค.ศ. 1835 กำลังแรงงานในเมืองฟิลาเดลเฟีย มลรัฐเพนซิลวาเนียประสบความสำเร็จในการลดวันทำงานจากในอดีตที่ทำ “ตั้งแต่ก่อนพระอาทิตย์ขึ้นจนหลังพระอาทิตย์ตกดิน” เหลือเพียงสิบชั่วโมงต่อวัน การปฏิรูปอื่นๆ ในช่วงเวลานี้ เป็นการแก้ไขปัญหาเรื้อรังและดูแลผู้ป่วยทางจิต มีความพยายามที่จะเปลี่ยนเรือนจำซึ่งเน้นบทลงโทษไปสู่การเป็นสถานดัดสันดานซึ่งฟื้นฟูแก้ไขผู้ผิด และ

ความพยายามที่จะตั้งโรงพยาบาลของรัฐสำหรับดูแลผู้ป่วยทางจิต ซึ่งที่ผ่านมาได้ถูกจำกัดขอบเขตอยู่แต่ในสถานสงเคราะห์และเรือนจำที่สภาพทรุดโทรม

(ซ้าย) ประธานาธิบดีอับราฮัม ลินคอล์น (บน)
ภาพเขียนชื่อ The Underground Railroad โดย ชาลส์ ที. เว็บเบอร์ แสดงให้เห็นถึงบรรดาทาสทางตอนใต้เดินทางไปทางเหนือสู่เสรีภาพ ในปีคริสต์ทศวรรษที่ 1860

“เราถือว่าสิทธิมนุษยชนนี้ประกาศชัดในตัว”

ครอบครัวที่แตกแยก

แนวคิดเกี่ยวกับประชาธิปไตยนั้นแม้ว่าจะเป็นที่แพร่หลาย แต่ธรรมเนียมปฏิบัติในเรื่องทาสได้บดบังแนวคิดที่ว่าเสรีภาพและการแสวงหาซึ่งความสุขนั้นเป็นสิทธิของชาวอเมริกันทุกคน การต่อสู้เพื่อต่อต้านและล้มล้างระบบทาสนั้นใช้เวลากว่า 75 ปี โทมัส เจฟเฟอร์สัน ซึ่งเป็นเจ้าของทาสเช่นกัน ถือเป็นบุคคลแรกที่ทำให้การสนับสนุนการเลิกทาส กฎหมายที่เรียกว่า ข้อบัญญัติแห่งตะวันตกเฉียงเหนือ (Northwest Ordinance) ค.ศ. 1787 ที่เขาสันนิษฐานและได้นำมาบังคับใช้เป็นบทบัญญัติแห่งสมาพันธรัฐนั้น ได้กำหนดห้ามมิให้มีระบบทาสในดินแดนตอนเหนือของสหรัฐอเมริกา

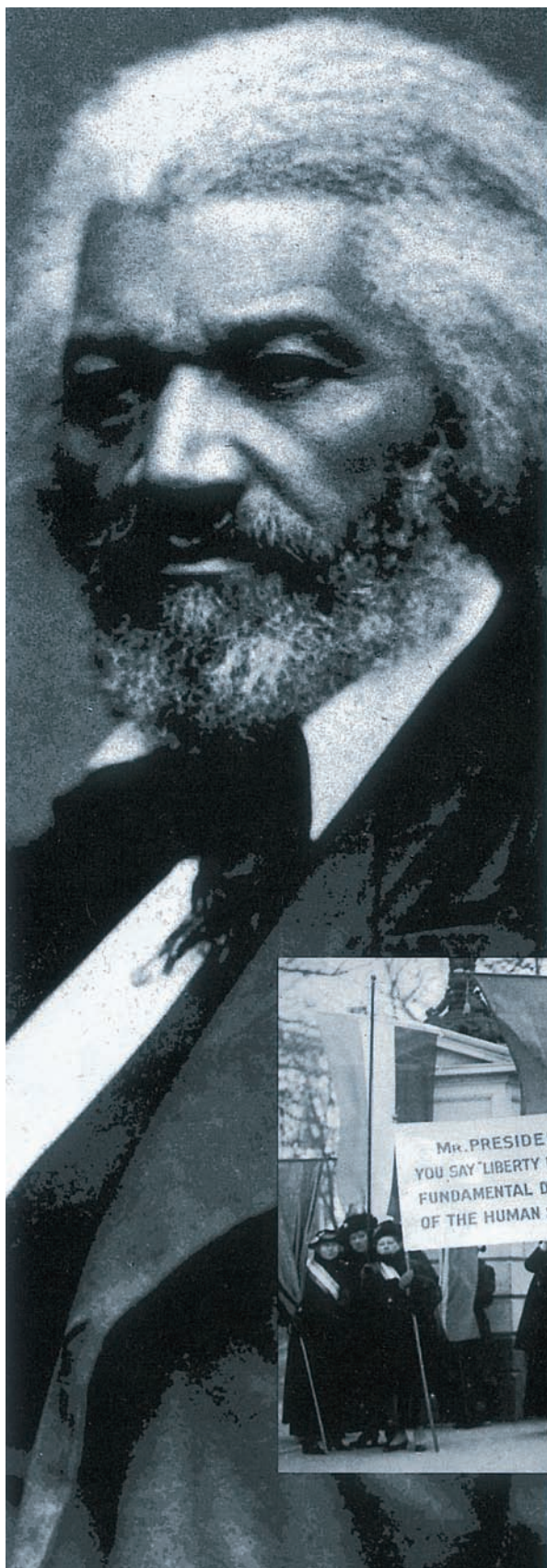
ระบบการค้าทาสระหว่างประเทศได้ถูกยกเลิกในปี ค.ศ. 1808 ทำให้หลายคนคิดว่าจะนำไปสู่การสิ้นสุดระบบทาสในอเมริกาเช่นเดียวกัน แต่กลับไม่เป็นไปตามความคาดหมาย เนื่องจากในระยะเวลาดังกล่าว การรวมตัวกันอย่างเหนียวแน่นของมลรัฐทางตอนใต้ของสหรัฐอเมริกานั้นเป็นผลมาจากระบบทาส เนื่องจากความรุ่งเรืองของอุตสาหกรรมทางตอนใต้ของสหรัฐอเมริกาที่เน้นการใช้แรงงานเป็นหลัก เช่น ในอุตสาหกรรมฝ้าย ยาสูบ และอ้อย ทำให้ระบบทาสเป็นกิจการที่ทำกำไรได้อย่างมหาศาล ดังนั้น จึงเป็นเหตุให้บรรดาผู้นำของดินแดนฝ่ายใต้นั้นยึดติดกับระบบทาสอย่างเหนียวแน่น และคัดค้านการเคลื่อนไหวใดๆ ของผู้ที่ต่อต้านระบบทาสที่นับวันจะเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

ระบบทาสเป็นระบบที่มีลักษณะใช้กำลังบังคับ ดังนั้น การทำร้ายร่างกายทาสและการแยกขายสมาชิกครอบครัวของทาสซึ่งมีผลทำให้ครอบครัวแตกแยกกันนั้น จึงถือเป็นเรื่องปกติธรรมดา แต่สำหรับสามัญชนทั่วไปแล้ว คำกล่าวที่ว่า ระบบทาสเป็นระบบที่ละเมิดสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ในการดำรงอยู่อย่างมีอิสระเสรีนั้น ถือว่าเป็นคำวิจารณ์ระบบทาสที่เฉียบคมที่สุด

ในเวลาต่อมา สถานการณ์ต่างๆ เริ่มเปลี่ยนแปลงเมื่ออับราฮัม ลินคอล์น ได้รับการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีของประเทศในปี ค.ศ. 1860 ลินคอล์นกล่าวในการปราศรัยเพื่อหาเสียงเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาในปี ค.ศ. 1858 ว่า “ครอบครัวที่แตกแยกย่อมไม่สามารถยืนหยัดอยู่ได้” และ “ข้าพเจ้าเชื่อว่ารัฐบาลนี้จะไม่สามารถอดทนต่อสภาพกึ่งทาสกึ่งอิสระเช่นนี้ได้ตลอดไป” ลินคอล์นสาบานตนเป็นประธานาธิบดีเมื่อวันที่ 4 มีนาคม ค.ศ. 1861 และ ในวันที่ 12 เมษายน ปีเดียวกันนั้น ฝ่ายใต้เปิดฉากโจมตีกองทหารของรัฐบาลกลางที่ประจำการที่บ้อมซัมเตอร์ ในอ่าวชาร์ลส์ตัน มลรัฐเซาท์แคโรไลนา ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของสงครามกลางเมืองสหรัฐอเมริกา การสู้รบนั้นมีสาเหตุมาจากการที่เจ้าของทาสใน ดินแดนฝ่ายใต้ต่อสู้กับฝ่ายเหนือ โดยมุ่งที่จะแยกตนออกเป็นประเทศอิสระจากสหรัฐฯ สงครามครั้งนี้ได้สังเวชีวิตราวอเมริกันไปถึงห้าแสนคน ก่อนที่จะสิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 1865

(ขวา) เฟรเดอริก ดักลาสส์

(ขวาสุด) สตรีเดินขบวนประท้วงที่หน้าทำเนียบขาวเรียกร้องสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้งเมื่อต้นคริสต์ทศวรรษที่ 1900

“เราถือว่าสิทธิมนุษยชนเป็นปัจเจกบุคคลในตัว”

ประธานาธิบดีลินคอล์นได้ประกาศเลิกทาสเมื่อวันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 1863 โดยกฎหมายประกาศเลิกทาส ซึ่งเป็นกรทำให้ “อิสรภาพตลอดกาล” แก่ทาสทุกคนซึ่งอยู่ในดินแดนที่เคยก่อการกบฏมาก่อน ในเดือนธันวาคม ค.ศ. 1865 ได้มีการยกเลิกระบบทาสอย่างเป็นทางการโดยบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ มาตราที่ 13 ซึ่งบัญญัติไว้ว่า “ไม่ว่าระบบทาส หรือการบังคับให้เป็นทาสนั้นจะต้องไม่มีอยู่ในสหรัฐอเมริกา อเมริกาหรืออาณานิคมดินแดนภายใต้การปกครองของสหรัฐอเมริกา เว้นแต่ จะเป็นการลงโทษบุคคลที่ถูกพิจารณาตัดสินจากอาชญากรรมที่ตนกระทำ”

ไม่กี่เดือนหลังจากสงครามกลางเมืองได้สิ้นสุดลง สภาองเกรสได้ริเริ่มแผนการบูรณะดินแดนทางใต้ที่ได้รับความเสียหายจากสงคราม เมื่อถึงช่วงกลางปี ค.ศ. 1866 รัฐสภาได้ผ่านร่างบัญญัติ ว่าด้วยสิทธิพลเมือง และได้ก่อตั้งสำนักงาน “Freedman’s Bureau” ขึ้นซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันการเลือกปฏิบัติต่อคนผิวดำโดยสภานิติบัญญัติของมลรัฐฝ่ายใต้ รัฐสภายังได้พิจารณาผ่านบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ มาตราที่ 14 ซึ่งบัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถือกำเนิดหรือถือสัญชาติอเมริกัน รวมทั้งบุคคลทุกคนที่อยู่ในบังคับของสหรัฐอเมริกาอันถือเป็นพลเมืองของสหรัฐอเมริกาและของมลรัฐที่ตนอาศัยอยู่ มลรัฐใดจะผ่านหรือบังคับใช้กฎหมายซึ่งจะตัดเอกลิทธิหรือสิทธิคุ้มครองพลเมืองสหรัฐมิได้ หรือมลรัฐใดๆ จะกระทำการใดๆ อันเป็นภัยต่อชีวิต เสรีภาพ หรือทรัพย์สินของบุคคลโดยปราศจากกระบวนการอันชอบธรรมตามกฎหมายมิได้ หรือ มลรัฐจะปฏิเสธในการให้ความคุ้มครองตามกฎหมายอย่างเท่าเทียมกันแก่บุคคลภายใต้ขอบเขตอำนาจของมลรัฐมิได้” บทบัญญัติดังกล่าวถือเป็นการล้มล้างคำพิพากษาที่มีมาก่อนที่รู้จักกันในชื่อ คำตัดสินคดีเดรด สคอตต์ ที่ทาสผิวดำซึ่งเป็นผู้ร้องในคดีถูกศาลปฏิเสธสิทธิในการเป็นพลเมืองของสหรัฐอเมริกา

บรรดาสมาชิกสภานิติบัญญัติฝ่ายใต้ของทุกมลรัฐยกเว้นมลรัฐเดียวปฏิเสธที่จะให้สัตยาบันบทแก้ไขเพิ่มเติมฯ นี้ จนกระทั่ง

ประกาศใช้ในวันที่ 30 มีนาคม ปีเดียวกันนั้น ได้บัญญัติว่า “สิทธิของพลเมืองสหรัฐอเมริกาในการออกเสียงเลือกตั้งจะถูกปฏิเสธหรือตัดสิทธิโดยรัฐหรือมลรัฐใดๆ อันเนื่องมาจากเชื้อชาติ สีผิว หรือสถานะดั้งเดิมในการเป็นทาสมาก่อนมิได้”

แม้ว่าจะมีการออกกฎหมายและมีความพยายามจะแก้ไข ปัญหาในดินแดนฝ่ายใต้แต่ก็ยังไม่มีความคืบหน้าในการฟื้นฟู ดินแดนฝ่ายใต้ นอกจากนี้ สมาชิกสภานิติบัญญัติของฝ่ายใต้ได้พิจารณาผ่านกฎหมายสำหรับคนผิวดำโดยมีวัตถุประสงค์ในการกำหนดภาระผูกพันแก่ทาสที่ได้รับการปลดปล่อย ซึ่งกฎหมายดังกล่าวนี้มีความแตกต่างกันไปในแต่ละมลรัฐ แต่ประกอบด้วยเนื้อหาในกฎหมายที่คล้ายคลึงกัน เช่น คนผิวดำถูกกำหนดให้ต้องทำสัญญาแรงงานรายปีหากฝ่าฝืนก็จะถูกลงโทษ คนผิวดำที่ยังคงมีสถานภาพเป็นผู้อยู่อาศัยจะถูกลงโทษและอยู่ภายใต้ระบบการลงโทษที่กระทำต่อร่างกายทาสโดยเจ้านายหรือผู้บังคับบัญชาของทาส คนผิวดำที่ไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่งจะถูกขายให้แก่ออกชนหากไม่สามารถจ่ายค่าปรับได้ นอกจากนี้ ในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ได้มีการออกกฎหมายที่ถือเป็นการเลือกปฏิบัติต่อคนผิวดำ ที่เรียกว่า “Jim Crow” ในมลรัฐทางตอนใต้ โดยได้กำหนดให้แบ่งแยกโรงเรียนของรัฐระหว่างคนผิวดำและคนผิวดำ ห้ามมิให้คนผิวดำใช้สถานที่สาธารณะต่างๆ เช่น สวนสาธารณะ ร้านอาหาร และโรงแรม รวมทั้งไม่ให้สิทธิในการออกเสียงเลือกตั้งโดยการกำหนดภาษีรัฐชุกการและต้องทดสอบความรู้พื้นฐานในการอ่านออกเขียนได้ตามอำเภอใจ

ในทางปฏิบัติ ทาสได้รับเสรีภาพแต่ไม่ได้รับความเสมอภาค ทาสไม่ได้รับการดูแลอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยจากฝ่ายเหนือในด้านความเป็นอยู่และปัจจัยพื้นฐานในการดำรงชีพ แม้ว่าสำนักงาน Freedmen’s Bureau ได้พยายามที่จะคุ้มครองทาสจากความรุนแรง แต่ก็ไม่สามารถให้โอกาสทางการเมืองและเศรษฐกิจแก่คนผิวดำได้ คนผิวดำจึงต้องอยู่ในภาวะพึ่งพาคนผิวดำฝ่ายเหนือ ซึ่งบางคนก็เป็นพวกเหยียดผิว เพื่อให้คุ้มครองตนจากกลุ่มคูคลักซ์ แคลน (Ku Klux Klan) ซึ่งเป็นองค์กรของกลุ่มคนผิวดำที่ขมขื่น และต่อต้านมิให้คนผิวดำสามารถใช้สิทธิของตนได้อย่างเสมอภาค และเนื่องจากไม่มีปัจจัยทางเศรษฐกิจ คนผิวดำในดินแดนฝ่ายใต้จึงถูกบังคับให้ทำงานเป็นเกษตรกรโดยเช่าที่ดินจากเจ้านายเดิมของตนเอง ซึ่งก็เป็นไปตามวงจรของความยากจนเช่นเดิม

การต่อสู้เพื่อสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้งของสตรี

หนึ่งในบุคคลที่ถือได้ว่าเป็นกระบอกเสียงที่ทรงพลังของประชาชนในการเรียกร้องเสรีภาพในศตวรรษที่ 19 ได้แก่ เฟรเดอริก ดักลาสส์ ดักลาสส์ เกิดปี ค.ศ. 1817 และเป็นทาสอยู่ในดินแดนฝ่ายใต้ เขาได้หลบหนีไปในดินแดนฝ่ายเหนือและพบวิธีซื้อเสรีภาพเพื่อเป็นการประกันว่าตนจะไม่ถูกส่งกลับไปยังดินแดนทางใต้เช่นเดียวกับการซื้อทรัพย์สิน

รัฐสภายอมให้มลรัฐฝ่ายใต้ไม่ต้องมีรัฐบาลทหารถาวรที่จัดตั้งทางใต้ รัฐเหล่านี้ยอมให้สัตยาบันบทแก้ไขเพิ่มเติมฯ ดังกล่าวในปี ค.ศ. 1868 ในปี ค.ศ. 1870 มีการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญอีกโดยได้กำหนดว่า เชื้อชาติมิได้เป็นอุปสรรคต่อการมีสิทธิเลือกตั้งบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ มาตราที่ 15 ซึ่งได้ผ่านความเห็นชอบ และ

ลำดับเหตุการณ์ด้านสิทธิมนุษยชนในสหรัฐอเมริกา

อวออเมริกันถือว่าสิทธิมนุษยชนเป็นลักษณะพิเศษหนึ่งแห่งมรดกคู่บ้านคู่เมือง และในเวลาเกือบ 400 ปีตั้งแต่มีการตั้งถิ่นฐานครั้งแรกในอเมริกา มีพัฒนาการสำคัญเกิดขึ้นมากมายในการสร้างหลักประกันว่าชาวอเมริกันทุกคนและคนทั่วโลกจะได้รับสิทธิเหล่านั้นที่เป็นของตนในฐานะที่เป็นมนุษย์ หลายครั้งที่การเคลื่อนที่ไปข้างหน้าได้เชื่องช้าอย่างน่าเจ็บปวด แม้กระนั้นพันธะหน้าที่ของสหรัฐอเมริกาต่อสิทธิมนุษยชนสากลในฐานะที่เป็นชาติหนึ่ง ยังคงมั่นคงมาตลอด

ค.ศ. 1607- กัปตันจอห์น สมิท และขุนนางจำนวน 105 คน โดยสารมาในเรือสามลำ ขึ้นบกที่ชายฝั่งเวอร์จิเนีย ที่เมืองเจมส์ทาวน์ เมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม และตั้งนิคมถาวรแห่งแรกของอังกฤษใน “โลกใหม่” แห่งนี้

ค.ศ. 1619- แรงงานแอฟริกันกลุ่มแรก ซึ่งเป็นคนใช้แบบติดสัญญาในอาณานิคมอเมริกาเหนือของอังกฤษ เดินทางมาถึงเมืองเจมส์ทาวน์ในเดือนสิงหาคม ถึงแม้ว่าการมีทาสจะยังไม่ได้รับการยอมรับตามกฎหมายจนกระทั่งในอีก 30 ปีต่อมา

ค.ศ. 1620- ชาวเพียวริตันที่แยกตัวจากนิกายเชิร์ช ออฟ อิงแลนด์ เดินทางมาถึง อ่าวพลีมัธ บนชายฝั่งแมสซาชูเซตส์ เมื่อวันที่ 19 พฤศจิกายน ขณะที่อยู่บนเรือ เมย์ฟลาวเวอร์ พวกเขาได้ร่าง “ข้อตกลงร่วมเมย์ฟลาวเวอร์” (“Mayflower Compact”) ซึ่งถือเป็นรัฐธรรมนูญฉบับแรกของสหรัฐอเมริกา ที่พวกเขาได้ตกลงที่จะ “รวมกันเป็นองค์กรทางการเมืองของพลเรือน...เพื่อประโยชน์

ส่วนรวมของอาณานิคม...” (“combine ourselves together into a civil Body Politick...for the General Good of the Colony...”)

ค.ศ. 1621- ชาวเพียวริตันในอาณานิคมพลีมัธร่วมกับชาวอินเดียนแดงเผ่าวอมปาโนแอ็กในเทศกาลขอบคุณพระเจ้าเพื่อเฉลิมฉลองการเก็บเกี่ยวที่ได้ผลดีและสันติภาพ แต่ความสัมพันธ์อันมิตรนี้ไม่ได้ถาวร และไม่นานสงครามระหว่างผู้ตั้งถิ่นฐานชาวยุโรปและชาวอเมริกันพื้นเมืองได้กลายเป็นเรื่องปกติ นี่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่วออาณานิคมอเมริกัน เนื่องจากผู้เข้ามาตั้งถิ่นฐานพยายามอ้างสิทธิเหนือที่ดินของชาวอินเดียนแดงมากขึ้น

ค.ศ. 1634- แมรีแลนด์ได้รับการก่อตั้งขึ้นเป็นอาณานิคมคาทอลิก โดยยอมรับความแตกต่างทางศาสนา

ค.ศ. 1735- ศาลนิวยอร์กรับรองเสรีภาพของสื่อและกระบวนการอันชอบด้วยกฎหมาย โดยตัดสินให้จอห์น ปีเตอร์ เซนเจอร์ บรรณาธิการนิตยสาร Weekly Journal พันนิต เซนเจอร์ถูกตั้งข้อหาหมิ่นประมาทผู้ว่าการอาณานิคมชาวอังกฤษ โดยวิพากษ์วิจารณ์ความประพฤติในการทำงานของเขา อเล็กซานเดอร์ แฮมิลตัน ซึ่งเป็นทนายให้เซนเจอร์ แก่ต่างให้เขาสำเร็จ โดยขอล่าหาที่เซนเจอร์ตีพิมพ์เป็นความจริง จึงไม่ถือว่าเป็นการหมิ่นประมาท

ลำดับเหตุการณ์ด้านสิทธิมนุษยชนในสหรัฐอเมริกา

ค.ศ.1761- ทนายความชาวบอสตัน เจมส์ โอทิส ถือว่า “บ้านใคร ก็คือปราสาทของผู้นั้น” (“a man’s house is his castle.”) คัดค้านการออกหมาย writs of assistance ของศาลสูงโดยอ้างว่า ขัดต่อรัฐธรรมนูญ writs of assistance คือหมายค้นทั่วไปที่ใช้ในการบังคับใช้รัฐธรรมนูญ The Sugar Act ค.ศ.1733 แม้ออทิสจะแพ้คดี ข้อโต้แย้งของเขาทำให้เกิดแนวคิดที่ต่อมาปรากฏอยู่ในคำประกาศอิสรภาพของสหรัฐอเมริกา ในส่วนที่เกี่ยวกับสิทธิในชีวิต สิทธิในเสรีภาพ และสิทธิในทรัพย์สิน

ค.ศ.1776- วันที่ 7 มิถุนายน ณ ที่ประชุมผู้แทนจากอาณานิคมอเมริกันของสภาแห่งภาคพื้นทวีปครั้งที่สอง ริชาร์ด เฮนรี ลี จากเวอร์จิเนียได้เสนอญัตติว่า “กลุ่มอาณานิคมที่รวมตัวกันเหล่านี้ มีอิสรภาพและตามสิทธิแล้ว ควรเป็นอิสระและเป็นเอกราช” ญัตติดังกล่าวถูกนำไปใช้เมื่อวันที่ 2 กรกฎาคม โดยคำประกาศอิสรภาพ (ของอาณานิคมอเมริกันจากอังกฤษ) ได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภาเมื่อวันที่ 4 กรกฎาคม

ค.ศ.1783- ศาลสูงสุดแห่งแมสซาชูเซตส์ ประกาศให้การมีทาสในมลรัฐแมสซาชูเซตส์ผิดกฎหมาย โดยอ้างบัญญัติว่าด้วยสิทธิพลเมืองของมลรัฐที่ว่า “มนุษย์ทุกคนเกิดมามีอิสระและเท่าเทียมกัน”

ค.ศ.1787- เมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม สภาบัญญัติรัฐธรรมนูญ (The Constitutional Convention) เปิดประชุมที่เมืองฟิลาเดลเฟีย รัฐออร์เรนจ์แห่งสหรัฐอเมริกาได้รับความเห็นชอบจากผู้แทนของมลรัฐเมื่อวันที่ 17 กันยายน และประกาศใช้เมื่อวันที่ 21 มิถุนายน ค.ศ. 1788 หลังจากแก้มลรัฐได้ให้สัตยาบัน

- วันที่ 13 กรกฎาคม สภาแห่งภาคพื้นทวีปได้ผ่านข้อบัญญัติตะวันตกเฉียงเหนือ (Northwest Ordinance) ซึ่งให้หลักประกันด้านเสรีภาพในการนับถือศาสนา และสนับสนุนโรงเรียน และห้ามการมีทาสใน “ดินแดนทางตะวันตกเฉียงเหนือ” ของอเมริกา

ค.ศ.1791- บัญญัติว่าด้วยสิทธิพลเมือง ซึ่งเป็นบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ 10 มาตรา อันมีจุดประสงค์เพื่อให้ความชัดเจนด้านสิทธิของปัจเจกชนและมลรัฐ ที่ไม่ได้ถูกกล่าวถึงโดยเฉพาะในรัฐธรรมนูญ มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 15 ธันวาคม

ค.ศ.1807- รัฐสภาสหรัฐฯ ประกาศให้การนำทาสแอฟริกันเข้าสู่สหรัฐอเมริกาเป็นสิ่งผิดกฎหมาย แม้กระนั้น ทาสประมาณ 250,000 คน ถูกนำเข้าประเทศโดยผิดกฎหมายในระหว่างปี ค.ศ.1808 ถึง 1860

ค.ศ.1830- เพื่อที่จะปลดปล่อยดินแดนให้เป็นอิสระเพื่อการเข้าไปตั้งถิ่นฐาน รัฐสภาได้ผ่านรัฐธรรมนูญ The Indian Removal Act ที่อนุญาตให้รัฐบาลสามารถโยกย้ายชาวอเมริกันพื้นเมืองเผ่าต่างๆ ที่อยู่ทางตะวันออกไปยังดินแดนฝั่งตะวันตกของแม่น้ำมิสซิสซิปปี ซึ่งมีคนอาศัยอยู่เพียงประปราย ภายในเวลา 10 ปี รัฐบาลสหรัฐฯ พยายามโยกย้ายชาวอเมริกันพื้นเมืองกว่า 70,000 คน ซึ่งจำนวนมากได้เสียชีวิตจากการเดินทางมุ่งตะวันตกอันยากลำบาก

ค.ศ.1848- หญิงประมาณ 200 คน และชายจำนวน 40 คนได้ประชุมกันที่เซนากาพอลส์ นิวยอร์ก เพื่อร่าง “บัญญัติว่าด้วยสิทธิพื้นฐานของพลเมือง” ที่กำหนดขอบเขตสิทธิทางสังคม สิทธิพลเมือง และสิทธิทางศาสนาของสตรี

ค.ศ.1857- คำตัดสินของศาลสูงสุดแห่งสหรัฐอเมริกา เมื่อวันที่ 6 มีนาคม ซึ่งเป็นที่รู้จักเพราะชื่อของผู้ฟ้องคดีว่า “คำตัดสิน Dred Scott” ตัดสินให้ทาสไม่สามารถเป็นอิสระได้ เมื่อถูกนำเข้าไว้ในรัฐอิสระ ซึ่งทำให้รัฐสภาไม่สามารถห้ามการมีทาสในดินแดน และทำให้ชาวผิวดำไม่สามารถเป็นพลเมืองได้

ลำดับเหตุการณ์ด้านสิทธิมนุษยชนในสหรัฐอเมริกา

ค.ศ. 1861- สงครามกลางเมือง ซึ่งเป็นการสู้รบนองเลือดเพื่อรักษา สหพันธรัฐ (Union) ไว้เริ่มขึ้นเมื่อวันที่ 12 เมษายน ก่อนสงคราม สิ้นสุดลงใน ค.ศ. 1865 ชาวอเมริกันจำนวนครึ่งล้านเสียชีวิตลง และมลรัฐทางใต้ “ที่เป็นกบฏ” จำนวน 11 มลรัฐ ได้แยกตัวจาก สหรัฐอเมริกา

ค.ศ. 1863 - เมื่อวันที่ 1 มกราคม ประธานาธิบดีอับราฮัม ลินคอล์น ได้ออกประกาศ Emancipation Proclamation ซึ่งประกาศว่า “ให้ทุกคนที่ถือว่าเป็นทาสภายในมลรัฐใดก็ตาม หรือในพื้นที่ที่กำหนดของมลรัฐ บุคคลที่กำลังจะทำการกบฏต่อสหรัฐอเมริกา” เป็น “อิสระตลอดไป”

ค.ศ. 1865- บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่สิบสาม ที่ล้มเลิก การมีทาสในสหรัฐอเมริกา มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม

ค.ศ. 1866- คู คลักซ์ แคลน (Ku Klux Klan) ซึ่งเป็นองค์กรคนผิวขาว ก่อตั้งขึ้นทางใต้เพื่อคุกคามคนผิวดำที่ออกเสียงเลือกตั้ง แม้ว่าองค์กรนี้จะถูกยุบไประหว่าง ค.ศ. 1869 ถึง 1871 ในเวลา ต่อมาก็มีการก่อตั้งแคลนกลุ่มที่สอง

ค.ศ. 1868- มีการให้สัตยาบันบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่สิบสี่เมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม บทแก้ไขเพิ่มเติมดังกล่าวห้ามการ ตัดสิทธิการเป็นพลเมือง และยืนยันหลักการว่าด้วยกระบวนการอันชอบธรรมและการคุ้มครองที่เสมอภาคตามกฎหมายแก่ บุคคลที่เกิดในสหรัฐอเมริกา หรือได้รับสัญชาติอเมริกัน และอยู่ ภายใต้อำนาจของสหรัฐอเมริกา

ค.ศ. 1869- อลิสเบธ เคดี สแตนตัน และซูซาน บี แอนโธนี ได้ก่อตั้งสมาพันธ์แห่งชาติเพื่อสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้งของสตรี(The National Woman Suffrage Association) ซึ่งได้เริ่มการรณรงค์ เพื่อให้ได้มาซึ่งสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้งสำหรับสตรีเป็น เวลานานถึง 50 ปี

ค.ศ. 1870- บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่สิบห้าที่กำหนด ว่า “สหรัฐอเมริกา หรือมลรัฐใดๆ ไม่สามารถปฏิเสธหรือตัดสิทธิ ในการออกเสียงเลือกตั้งของพลเมืองสหรัฐอเมริกาเนื่องจาก เชื้อชาติ สีผิว หรือสภาพการเป็นทาสที่เคยเป็นมาก่อน” มี ผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 30 มีนาคม

ค.ศ. 1887- รัฐสภาผ่านรัฐบัญญัติ The Dawes (Severalty) Act ซึ่ง ได้แบ่งดินแดนของชนเผ่าอเมริกันพื้นเมืองออกเป็นพื้นที่เล็กๆ โดย ถูกจัดสรรให้แก่ชาวอินเดียนแดงเป็นรายบุคคลที่ดินที่เหลือถูกขาย ให้แก่ผู้ตั้งถิ่นฐานชาวผิวขาว

ค.ศ. 1896- ศาลสูงสุดแห่งสหรัฐอเมริกายอมรับการแบ่งแยกเชื้อ ชาติภายใต้หลักการที่รู้จักกันว่า “แบ่งแยกแต่เท่าเทียม” ในคดี Plessy v. Ferguson โดยตัดสินให้คนผิวดำมีสิทธิในสาธารณูปโภค เช่นเดียวกับคนผิวขาว แต่คนสองกลุ่มนี้ไม่จำเป็นต้องใช้สาธารณู ปโภคร่วมกันสิ่งนี้ได้ทำให้บางมลรัฐสามารถทำให้การแบ่งแยกถูก กฎหมายได้และทำให้การเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติเป็นสิ่งที่ยอมรับ ได้ และได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย

ค.ศ. 1909- เมื่อวันที่ 30 พฤษภาคม มีการประชุม The National Conference on the Negro ซึ่งนำไปสู่การก่อตั้งสมาคมเพื่อความ ก้าวหน้าของคนผิวดำแห่งชาติ (the National Association for the Advancement of Colored People - NAACP) ซึ่งเป็นหนึ่งในองค์กร ด้านสิทธิพลเมืองที่ทรงพลังที่สุดของสหรัฐอเมริกา

ค.ศ. 1920- บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกามาตรา ที่สิบเก้า ที่ให้สิทธิในการออกเสียงเลือกตั้งแก่สตรี ได้รับ สัตยาบันเมื่อวันที่ 26 สิงหาคม

ค.ศ. 1924 - รัฐบัญญัติ The Snyder Act ได้รับความเห็นชอบจาก รัฐสภา โดยยอมให้ชาวอเมริกันพื้นเมืองทุกคนที่เกิดในสหรัฐ อเมริกาเป็นพลเมืองโดยสมบูรณ์

ลำดับเหตุการณ์ด้านสิทธิมนุษยชนในสหรัฐอเมริกา

ค.ศ. 1933 - ในการประชุมวิสามัญ 100 วัน รัฐสภาได้ผ่าน “New Deal” ซึ่งให้หลักประกันด้านมาตรการทางสังคมและเศรษฐกิจแก่บรรดาแรงงาน

ค.ศ. 1934 - รัฐสภาได้ผ่านรัฐบัญญัติ The Indian Reorganization Act ซึ่งได้ฟื้นฟูกรรมสิทธิ์ในที่ดินสงวนของชนเผ่าอินเดียนแดงและก่อตั้งกองทุนกู้ยืมเพื่อการซื้อที่ดินสำหรับชาวอเมริกันพื้นเมือง

ค.ศ. 1941 - ในคำกล่าวต่อรัฐสภา ประธานาธิบดีแฟรงคลิน รูสเวลท์ ได้ชี้ให้เห็นถึง “เสรีภาพ 4 ประการ” (“Four Freedoms”) ว่าเป็นสิ่งสำคัญยิ่งสำหรับประชาชนทุกคน คือ เสรีภาพทางการพูด และเสรีภาพทางศาสนา อิสระภาพจากความขาดแคลน และอิสระภาพจากความกลัว

- เมื่อวันที่ 14 สิงหาคม ประธานาธิบดีแฟรงคลิน รูสเวลท์ และวินสตัน เชอร์ชิลล์ นายกรัฐมนตรีอังกฤษ ประกาศใช้กฎบัตรแอตแลนติก (Atlantic Charter) ซึ่งหนึ่งในสิ่งที่เขาได้กล่าวถึงคือความหวังที่ว่า “มนุษย์ทุกคนในทุกหนแห่งสามารถมีชีวิตอยู่โดยมีอิสระภาพจากความกลัวและอิสระภาพจากความขาดแคลน”

ค.ศ. 1942 - หลังจากที่ญี่ปุ่นโจมตีสหรัฐอเมริกาเมื่อวันที่ 7 ธันวาคม ค.ศ. 1941 รัฐบาลสหรัฐฯ ได้บังคับโยกย้ายชาวอเมริกันเชื้อสายญี่ปุ่นประมาณ 120,000 คนจากตะวันตกของสหรัฐอเมริกาไปยังค่ายกักกัน การกักกันนี้ดำเนินไปเป็นเวลาสามปี ประมาณ 40 ปีหลังจากนั้น รัฐบาลได้ยอมรับการกระทำอันไม่ยุติธรรมดังกล่าวของตนด้วยการจ่ายเงินชดเชยให้ชาวอเมริกันเชื้อสายญี่ปุ่นในสมัยนั้นที่ยังมีชีวิตอยู่

ค.ศ. 1945 - สหรัฐอเมริกากลายเป็นสมาชิกก่อตั้งขององค์การสหประชาชาติ ซึ่งหนึ่งในภาระหน้าที่ขององค์การคือการยืนยัน “ศรัทธาต่อสิทธิเบื้องต้นของมนุษย์ ศรัทธาในเกียรติและคุณค่าของมนุษย์ ศรัทธาในสิทธิที่เท่าเทียมกันของชายและหญิง และสิทธิที่เท่าเทียมกันของประเทศใหญ่และเล็ก”

ค.ศ. 1947 - คณะกรรมาธิการว่าด้วยกิจกรรมอันไม่เป็นอเมริกันแห่งสภาผู้แทนราษฎร (House of Representatives Committee on Un-American Activities) ทำการสืบสวนอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของสหรัฐอเมริกาเพื่อพิจารณาว่ามีการเสนอความเห็นที่เป็นคอมมิวนิสต์ในภาพยนตร์ที่ได้รับความนิยมหรือไม่ เมื่อนักเขียนบางคนปฏิเสธที่จะให้ปากคำ พวกเขาถูกตั้งข้อหาหมิ่นประมาทและถูกจำคุก

ค.ศ. 1948 - สหรัฐอเมริกาพร้อมด้วยสมาชิกของสมัชชาสหประชาชาติอื่นๆ ทั้งหมดมีมติเห็นชอบปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ปฏิญญานี้ได้กำหนดขอบเขตหลักสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง รวมทั้งสิทธิทางเศรษฐกิจ สิทธิทางสังคม และสิทธิทางวัฒนธรรมบางประการของ “สมาชิกของครอบครัวมนุษย์ทุกคน”

ค.ศ. 1950 - สมาชิกวุฒิสภาสหรัฐฯ โจเซฟ แม็คคาร์ทีย์ เริ่มการรณรงค์ต่อต้านคอมมิวนิสต์อันแข็งกร้าวโดยตั้งข้อหาทรยศต่อชาติที่ไม่มีมีการพิสูจน์ยืนยัน แม้กระทั่งต่อบรรดาผู้ดำรงตำแหน่งระดับสูงในรัฐบาลสหรัฐฯ ท้ายสุดวุฒิสภาตัดสินให้แม็คคาร์ทีย์มีความผิดจากการกระทำดังกล่าว

ค.ศ. 1952 - ในเดือนมิถุนายน ปรกการทางเชื้อชาติและเผ่าพันธุ์ด้านสุดท้ายของการแปลงสัญชาติของบุคคลต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในสหรัฐอเมริกาถูกทำลายลงด้วยการผ่านรัฐบัญญัติ The Immigration and Naturalization Act ค.ศ. 1952

ค.ศ. 1954 - การแบ่งแยกเชื้อชาติในโรงเรียนรัฐบาลได้รับคำตัดสินอย่างเป็นทางการจากศาลสูงสุดแห่งสหรัฐอเมริกาว่าขัดต่อรัฐธรรมนูญ เมื่อวันที่ 17 พฤษภาคม ในคำตัดสินที่รู้จักกันในชื่อ Brown v. Board of Education คำตัดสินดังกล่าวได้ล้มล้างคำตัดสิน “แบ่งแยกแต่เท่าเทียม” ที่มีอยู่ก่อนในคดี Plessy v. Ferguson

ค.ศ. 1955 - เมื่อวันที่ 1 ธันวาคม สตรีชาวอเมริกันแอฟริกันรายหนึ่ง ชื่อ โรซา พาร์คส์ ปฏิเสธที่จะให้ที่นั่งแก่ชายผิวขาวคนหนึ่งบนรถประจำทางในเมืองมอนต์โกเมอรี มลรัฐแอละแบมา ซึ่งเป็นการกระทำที่ถือเป็นจุดเริ่มต้นของการเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิพลเมืองในสหรัฐอเมริกา

ลำดับเหตุการณ์ด้านสิทธิมนุษยชนในสหรัฐอเมริกา

ค.ศ. 1957 - เพื่อสนองตอบต่อความเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิพลเมือง เมื่อวันที่ 29 เมษายน รัฐสภาสหรัฐฯ ได้อนุมัติร่างรัฐธรรมนูญสิทธิพลเมืองเพื่อคนผิวดำ ทั้งนี้เพื่อปกป้องสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้ง ตั้งแต่ช่วงเวลาแห่งการบูรณะมลรัฐฝ่ายใต้ (Reconstruction Period) หลังสงครามกลางเมือง

ค.ศ. 1962 - The National Farm Workers (ภายหลังรู้จักในชื่อ The United Farm Workers of America) ก่อตั้งขึ้นโดยซีซาร์ ชาเวซ เพื่อปกป้องแรงงานต่างด้าวในไร่ชาวอเมริกัน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวละตินอเมริกา หลายปีผ่านไป กลุ่มดังกล่าวได้ต่อสู้จนประสบความสำเร็จในการทำความเข้าใจการตกลงต่อรองกับผู้ประกอบการธุรกิจเกษตรกรรมจำนวนมาก

ค.ศ. 1963 - เมื่อวันที่ 28 สิงหาคม ผู้คนทุกเชื้อชาติกว่า 200,000 คน ได้ชุมนุมในกรุงวอชิงตัน ดีซี เพื่อสนับสนุนความต้องการสิทธิอันเท่าเทียมของคนผิวดำ

ค.ศ. 1964 - มีการผ่านร่างรัฐธรรมนูญ The Omnibus Civil Rights Bill เมื่อวันที่ 29 มิถุนายน เป็นช่วงเวลาที่ดินดอน จอห์นสัน ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี โดยห้ามการเลือกปฏิบัติในการออกเสียงเลือกตั้ง การประกอบอาชีพ การเลือกปฏิบัติในสถานที่สาธารณะ และกิจกรรมอื่นๆ

ค.ศ. 1965 - รัฐบัญญัติ The Voting Right Act ฉบับใหม่ได้รับการลงนามเป็นกฎหมายเมื่อวันที่ 6 สิงหาคม กฎหมายดังกล่าวให้อำนาจแก่รัฐบาลสหรัฐฯ ในการแต่งตั้งผู้ตรวจการเพื่อทำการลงทะเบียนผู้มีสิทธิเลือกตั้งในพื้นที่ที่เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นทำการลงทะเบียนคนผิวดำเกิดปัญหา

ค.ศ. 1971 - วันที่ 22 มีนาคม วุฒิสภาสหรัฐฯ ได้อนุมัติบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่เรียกกันว่า บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญเพื่อสิทธิอันเท่าเทียม (The Equal Rights Amendment) ซึ่งห้ามการเลือกปฏิบัติต่อสตรีอันเนื่องมาจากเพศ มาตรการดังกล่าวถูกส่งไปยังทุกมลรัฐเพื่อให้สัตยาบัน แต่ล้มเหลวลงในปี ค.ศ. 1982

ค.ศ. 1975 - สหรัฐอเมริกา แคนาดา สหภาพโซเวียต และประเทศอื่นอีก 32 ประเทศ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นประเทศในทวีปยุโรป ลงนามในกรมสารสุดท้ายของการประชุมว่าด้วยความมั่นคงและความร่วมมือในยุโรป (ข้อตกลงเฮลซิงกิ) ซึ่งได้ร้องขอให้บรรดาประเทศเคอร์ฟในสิทธิมนุษยชนของพลเมืองตน นอกเหนือจากเรื่องอื่นๆ

ค.ศ. 1977 - สำนักสิทธิมนุษยชนได้ตั้งขึ้นภายในกระทรวงต่างประเทศสหรัฐฯ รายงานด้านสิทธิมนุษยชนถูกจัดทำขึ้นในปีนั้นเป็นครั้งแรก

ค.ศ. 1980 - ศาลสูงสุดแห่งสหรัฐอเมริกาได้สั่งให้รัฐบาลกลางจ่ายเงินประมาณ 120 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ แก่ชาวอินเดียนแดงเผ่า Sioux จำนวนแปดเผ่า เพื่อฟื้นฟูดินแดนของชาวอเมริกันพื้นเมืองที่รัฐบาลยึดไปโดยมิชอบด้วยกฎหมายใน ค.ศ. 1877

ค.ศ. 1984 - ประธานาธิบดีโรนัลด์ เรแกน ลงนามในกฎหมายห้ามโรงเรียนเอกชนระดับมัธยมปลายขัดขวางนักเรียนที่ต้องการรวมกลุ่มเพื่อกิจกรรมทางศาสนาหรือกิจกรรมทางการเมืองนอกเวลาเรียน

ค.ศ. 1985 - วันที่ 11 กรกฎาคม วุฒิสภาสหรัฐฯ ออกเสียงให้คว่ำบาตรทางเศรษฐกิจแอฟริกาใต้ เพื่อประท้วงนโยบายแบ่งแยกเชื้อชาติ ของรัฐบาล

ค.ศ. 1986 - เป็นครั้งแรกที่สหรัฐอเมริกาประกาศอย่างเป็นทางการให้วันเกิดของมาร์ติน ลูเธอร์ คิง จูเนียร์ ผู้นำด้านสิทธิพลเมืองเป็นวันหยุดประจำชาติ

ค.ศ. 1990 - รัฐบัญญัติ The Americans With Disabilities Act ได้รับการลงนามเป็นกฎหมาย กฎหมายดังกล่าวทำให้เกิด “การห้ามการเลือกปฏิบัติที่มีเหตุมาจากการพิการที่มีความชัดเจนและครอบคลุม”

“เราถือว่าสวรรค์นี้ประจักษ์ชัดในตัว”

ต่อจากหน้า 25

แม้ว่าจะมีกฎหมายห้ามทาสเรียนหนังสือในขณะนั้น แต่เมื่อได้รับอิสรภาพ เขาได้ค้นพบว่าตนเองมีพรสวรรค์ในการเขียนและพูดต่อสาธารณชน เขาได้ก่อตั้งหนังสือพิมพ์ชื่อ “นอร์ธ สตาร์” เพื่อรณรงค์ต่อต้านระบบทาส และเขียนบทความจำนวนมากลงหนังสือพิมพ์และนิตยสารต่างๆ ต่อมาเขาได้เป็นโฆษกสมาคมต่อต้านการค้าทาส ในมลรัฐแมสซาชูเซตส์ เขายังได้ช่วยก่อตั้งองค์กรลับที่เรียกว่า “Underground Railroad” ซึ่งเป็นองค์กรเครือข่าย เส้นทางลับที่คนผิวขาวและคนผิวดำ ช่วยเหลือทาสให้หลบหนีไปยังดินแดนทางตอนเหนือเพื่ออิสรภาพ

แม้ว่าเฟรเดอริก ดักลาสส์ เป็นผู้นำในการเรียกร้องเสรีภาพให้แก่ชาวอเมริกันผิวดำ แต่เขาก็ยังต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชนสำหรับทุกคน รวมทั้งการเรียกร้องสิทธิในการลงคะแนนเสียงของสตรี แม้ว่าการต่อสู้ดังกล่าวจะไม่แน่นอนแต่การต่อสู้เพื่อปลดแอกทาสก็ตาม แต่การต่อสู้เพื่อสิทธิของสตรีในการออกเสียงเลือกตั้ง ซึ่งเริ่มต้นในศตวรรษที่ 19 และต่อเนื่องมาจนถึงต้นศตวรรษที่ 20 ก็อาจจัดได้ว่าเป็นการต่อสู้ที่ยาวนานและยากลำบากอย่างยิ่งกับความมีจิตใจคับแคบและธรรมเนียมปฏิบัติ ความมีอคติและการแบ่งแยกกันทางเพศ

ในช่วงคริสต์ทศวรรษ ปี ค.ศ. 1830 และ 1840 สตรีมีบทบาทสำคัญในการเคลื่อนไหวเพื่อการปฏิรูปในสหรัฐอเมริกา เช่น การรณรงค์ให้ละเว้นเครื่องดื่มมึนเมา การยกเลิกระบบทาส และการปฏิรูประบบการศึกษา แม้ว่าผลงานที่สตรีเหล่านั้นทำจะมีความสำคัญเพียงใดก็ตาม แต่สตรีก็ไม่ได้รับการยอมรับให้มีบทบาทเป็นผู้นำหรือสามารถเรียกร้องตำแหน่งที่ตนเองต้องการได้อย่างเต็มที่ สตรีถูกจำกัดบทบาทให้อยู่เบื้องหลัง ซึ่งสำหรับสตรีบางท่าน ข้อจำกัดดังกล่าวนี้เป็นสิ่งที่ไมอาจทนทานได้

“การประชุมสตรี” ที่สำคัญครั้งแรกจัดขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1848 ที่ไบสท์เวสต์ลีย์น ใน เซเนกา ฟอลล์ มลรัฐนิวยอร์ก ไม่ใช่เรื่องที่น่าประหลาดใจแต่อย่างใดที่ผู้สนับสนุนหลักเกี่ยวข้องกับกลุ่มเคลื่อนไหวเพื่อการเลิกทาส อลิซาเบธ เคดี สแตนตัน และ ลูเครเชีย มอตต์ ได้เข้าร่วมการประชุมเพื่อต่อต้านระบบทาสในกรุงลอนดอน แต่ได้ถูกกีดกันเนื่องจากเป็นสตรี ความโกรธเคืองในการถูกเลือกปฏิบัติดังกล่าว เป็นแรงผลักดันให้เกิดการประชุมที่ เซเนกา ฟอลล์ โดยมีผู้เข้าร่วมประชุมเป็นจำนวนถึง 240 คน ซึ่งในจำนวนนี้เป็นบุรุษ 40 คน เพื่อร่างกฎหมายสิทธิสตรีโดยนำรูปแบบมาจากคำประกาศอิสรภาพ แม้ว่าร่างกฎหมายดังกล่าวจะมีบทบัญญัติที่เรียกร้องสิทธิในการเลือกตั้งสำหรับสตรี แต่ผู้เข้าร่วมประชุมส่วนใหญ่ก็ยังลังเลที่จะผ่านมาตรการดังกล่าว จนกระทั่งดักลาสส์ได้ลุกขึ้นกล่าวในที่ประชุม จึงทำให้ที่ประชุมผ่านมาตรการดังกล่าว

นับตั้งแต่ช่วงระยะเวลาดังกล่าวเป็นต้นมา สิทธิในการออกเสียงเลือกตั้งจึงเป็นหัวข้อเรียกร้องของสตรีในทุกวาระการประชุมสตรี สตรีได้รับอนุญาตให้แสดงความคิดเห็นในที่สาธารณะที่ละเล็กละน้อย ในขณะที่ในบางมลรัฐได้บังคับใช้กฎหมายที่กำหนดให้สิทธิแก่สตรีในการครอบครองทรัพย์สินในชื่อของตนเองได้ รวมทั้งสามารถเก็บรายได้ไว้กับตนเองได้และมีสิทธิปกครองดูแลบุตรเองในกรณีหย่าร้าง

ในปี ค.ศ. 1869 อลิซาเบธ เคดี สแตนตัน และ ซูซาน บี. แอนโธนี ได้ก่อตั้งสมาคมสิทธิในการเลือกตั้งของสตรีแห่งชาติขึ้นและเริ่มรณรงค์เพื่อแก้ไขรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกาเพื่อให้บัญญัติเกี่ยวกับสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้งแก่สตรี โดยทั้งสองท่านได้ร่วมกันทำงานในสมาคมเป็นระยะเวลาร่วมห้าสิบปีและเป็นตัวแทนการเคลื่อนไหวของสตรีในสหรัฐอเมริกาที่เปี่ยมกล้ามากที่สุด

ในปีเดียวกันนั้น มลรัฐทางตะวันตกของสหรัฐอเมริกาคือ มลรัฐไวโอมิง ได้กลายเป็นมลรัฐแรกๆ ที่ให้สิทธิในการเลือกตั้งแก่สตรี ทว่ากว่ารัฐสภาจะผ่านบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ มาตราที่ 19 ซึ่งให้สิทธิในการออกเสียงเลือกตั้งแก่สตรีที่บรรลุนิติภาวะในประเทศทุกคนก็คือในปี ค.ศ. 1920

สัญญาใหม่ (The New Deal)

ยังมีการต่อสู้เรียกร้องอย่างหนึ่ง นั่นก็คือผู้ใช้แรงงานชีวิตของแรงงานอเมริกันในคริสต์ศตวรรษที่ 19 นั้น ไม่ได้ง่าย แม้ในช่วงเวลาที่คิดว่าจังก์ก็มีอัตราค่า มีชั่วโมงการทำงานที่ยาวนาน และมีสภาพการทำงานที่เป็นอันตราย ก่อน ค.ศ. 1874 เมื่อมลรัฐแมสซาชูเซตส์ผ่านกฎหมายฉบับแรกที่จำกัดชั่วโมงการทำงานของแรงงานสตรีและเด็กในโรงงานให้ทำงานได้มากที่สุด 10 ชั่วโมงต่อวันนั้น แทบจะไม่มีกฎหมายแรงงานในประเทศเลย ในความเป็นจริงแล้ว ไม่มีกฎหมายแรงงานจนกระทั่งคริสต์ทศวรรษที่ 1930 เมื่อรัฐบาลกลางเข้ามามีบทบาทอย่างจริงจัง

ประธานาธิบดีแฟรงคลิน เดลาโน รูสเวลท์

“เราถือว่าสงครามนี้ประจักษ์ชัดในตัว”

ใน ค.ศ. 1932 แฟรงคลิน เดลาโน รูสเวลท์ได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา ด้วยการเลือกตั้งดังกล่าว แนวคิดเรื่องสิทธิได้แผ่ขยายไปครอบคลุมสิทธิทางเศรษฐกิจและสังคม โครงการของรูสเวลท์เพื่อดูแลปัญหาของสมาพันธ์รัฐและความมั่นคงทางเศรษฐกิจที่รู้จักกันในชื่อ “สัญญาใหม่” (The New Deal) ได้รับการสนับสนุนอย่างล้นหลามจากชาวอเมริกันส่วนใหญ่ ซึ่งในขณะนั้นประสบความยากลำบากในช่วงเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ (Great Depression) ในคริสต์ทศวรรษที่ 1930

ใน ค.ศ. 1935 สภาคองเกรส ได้ผ่านรัฐบัญญัติประกันสังคม (The Social Security Act) การประกันสังคมได้ทำให้เกิดระบบการประกันแก่ผู้สูงอายุ คนว่างงาน และคนพิการ โดยใช้เงินจากเงินที่ผู้ว่าจ้างและลูกจ้างจ่าย โครงการดังกล่าวได้เงินสนับสนุนส่วนใหญ่จากภาษีที่เก็บจากรายได้ของแรงงานที่ยังทำงานอยู่ แม้จุดเริ่มต้นของโครงการนี้จะเรียบง่าย แต่ในปัจจุบัน การประกันสังคมถือเป็นโครงการในประเทศที่ใหญ่ที่สุดที่บริหารโดยรัฐบาลสหรัฐอเมริกาที่ให้หลักประกันในรูปแบบการคุ้มครองทางการเงินในระดับพอดูแลชาวอเมริกันหลายล้านคน

ในช่วงปีเดียวกัน บรรดาแรงงานได้รับสิทธิในการจัดตั้งและต่อรองร่วมกัน และใน ค.ศ. 1938 มีการกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำและระยะเวลาทำงานสูงสุดต่อสัปดาห์

แม้รูสเวลท์จะมองตนเองว่าปฏิบัติตามแบบอย่างของโรเบิร์ต เจฟเฟอร์สัน และ अबราฮัม ลินคอล์น ในประเด็นด้านความสนใจในเรื่องสิทธิทางการเมือง แต่ด้วยความจำเป็นรูสเวลท์ถูกรอบงำด้วยปัญหาความยากจนและความจำเป็นทางเศรษฐกิจขั้นพื้นฐาน การปะทุขึ้นของสงครามในทวีปยุโรปใน ค.ศ. 1939 ทำให้รูสเวลท์ต้องหันจากปัญหาในประเทศที่รุ่มร่าและเริ่มคิดเกี่ยวกับรูปแบบของโลกที่อาจจะเกิดขึ้นจากการสูญเสียชีวิตมนุษย์จำนวนมากหลายล้านคน ในเดือนมกราคม ค.ศ. 1941 รูสเวลท์เรียกร้องให้ทุกรัฐบาลให้หลักประกันแก่พลเมืองของตนว่าจะมีอิสรภาพ จากความขาดแคลนและอิสรภาพจากความกลัว รวมทั้งเสรีภาพทางการพูด และการนับถือ ในคำปราศรัย “เสรีภาพ 4 ประการ” (“Four Freedoms”)

ในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1941 รูสเวลท์ และวินสตัน เชอร์ชิลล์ นายกรัฐมนตรีอังกฤษได้ทำความตกลงในกฎบัตรแอตแลนติก (Atlantic Charter) ซึ่งได้กล่าวอ้างวิสัยทัศน์อันกว้างขวางถึงระเบียบโลกใหม่หลังสงครามที่อยู่บนพื้นฐานของประชาธิปไตย เสรีภาพ การลดอคติ และความร่วมมือระหว่างประเทศ ในเดือนมกราคม ค.ศ. 1942 24 ประเทศที่สู้รบกับญี่ปุ่นและนาซีเยอรมันได้นำเอาหลักการพื้นฐานของกฎบัตรนี้มาใช้ คำว่า “สหประชาชาติ” ที่รูสเวลท์บัญญัติขึ้นถูกนำมาใช้เป็นครั้งแรกในเอกสารฉบับนี้

ในเดือนธันวาคม ค.ศ. 1941 ญี่ปุ่นได้โจมตีฐานทัพเรือสหรัฐฯ ที่เพิร์ลฮาร์เบอร์ มาตรการคว่ำบาตร ความโหดร้ายของการโจมตีดังกล่าว และความเกรงกลัวการชนแอตแลนติกได้ทำให้รัฐบาลสหรัฐฯ ต้องจำกัดชาวอเมริกันเชื้อสายญี่ปุ่นโดยปราศจากความชอบธรรมทางกฎหมาย ในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1942 ชาวอเมริกันเชื้อสายญี่ปุ่นที่อาศัยอยู่ในแคลิฟอร์เนียเกือบ 120,000 คน ถูกโยกย้ายจากบ้านของพวกเขาไปยังค่ายชั่วคราวที่อยู่หลังรั้วลวดหนามจำนวน 10 แห่ง และต่อมาถูกย้ายไปยัง “ศูนย์จัดหาที่อยู่ใหม่” นอกเมืองทางตะวันตกเฉียงใต้ที่ห่างไกล กว่าร้อยละ 60 ของชาวอเมริกัน

เชื้อสายญี่ปุ่นเหล่านี้เกิดในอเมริกาและเป็นพลเมืองสหรัฐฯ ไม่มีหลักฐานว่ามีการจลาจลเกิดขึ้น ในความเป็นจริงแล้วชาวอเมริกันเชื้อสายญี่ปุ่นจากฮาวายและภาคพื้นสหรัฐฯจำนวนมากได้ต่อสู้อย่างมีเกียรติในสมรภูมิตาลี บางคนก็ทำหน้าที่ล่ามและนักแปลในสมรภูมิแปซิฟิก แม้ว่าการกักชาวญี่ปุ่นออกจากชายฝั่งตะวันตกของสหรัฐอเมริกาจะได้รับการสนับสนุนโดยศาลสูงสุดแห่งสหรัฐอเมริกาใน ค.ศ. 1944 ในคดี *Korematsu v. U.S.* ใน ค.ศ. 1983 รัฐบาลสหรัฐฯ ได้ยอมรับความไม่เป็นธรรมของการกระทำของตนโดยการจ่ายเงินชดเชยให้ชาวอเมริกันเชื้อสายญี่ปุ่นที่ยังมีชีวิตอยู่เหล่านั้น

ตลอดช่วงสงครามโลกครั้งที่สองรูสเวลท์ยังคงให้ความสำคัญอย่างยิ่งในการแสวงหาสันติภาพ และก่อตั้งสถาบันระหว่างประเทศที่มีประสิทธิภาพในการส่งเสริมสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน ไม่ใช่เพื่อชาวอเมริกันเท่านั้น ดังที่อิสยาห์ เบอร์ลิน นักปรัชญา

ภาพเขียนชื่อ *We Demand* (บน) ซึ่งวาดโดย โจ โจนส์ แสดงภาพกรรมกรอเมริกันประท้วงเพื่อเรียกร้องสภาพการทำงานที่ดีขึ้นในคริสต์ทศวรรษที่ 1930

การเมืองได้กล่าวไว้ว่า วิสัยทัศน์ของรูสเวลท์ต่อความรับผิดชอบระดับนานาชาติได้ทำให้เขากลายเป็นวีรบุรุษ “ของคนยากจนและคนที่ถูกกดขี่ที่นอกเหนือขอบเขตของโลกที่พูดภาษาอังกฤษ”

ความเชื่อของรูสเวลท์ที่ว่า โลกที่ดีกว่ารออยู่เบื้องหน้า ภายหลังจากสงครามไม่เคยเลือนราง เขาได้ให้ข้อสังเกตในคำกล่าวเพื่อเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีในเดือนมกราคม ค.ศ. 1945 ซึ่งเป็นสุนทรพจน์เข้ารับตำแหน่งครั้งที่สี่และครั้งสุดท้ายของเขาว่า “ความจริงอันยิ่งใหญ่ที่ควรจดจำคือ แนวโน้มของอารยธรรมต้องสูงขึ้นเสมอ” เมื่อเขาถึงแก่อสัญกรรมในเวลาต่อมาใน ค.ศ.

“เราถือว่าสงครามนี้ประจักษ์ชัดในตัว”

เสรีภาพสี่ประการ (คัดมาจากคำปราศรัยของประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา แฟรงคลิน เดลาโน รูสเวลท์ที่กล่าวต่อรัฐสภาเมื่อปีค.ศ. 1941)

...รากฐานอันมั่นคงแข็งแรงของระบอบประชาธิปไตยไม่ใช่เรื่องลึกลับ สิ่งพื้นฐานที่ประชาชนของเราคาดหวังจากระบบการเมืองและเศรษฐกิจนั้นเป็นสิ่งธรรมดา ซึ่งได้แก่

- โอกาสที่เท่าเทียมกันสำหรับเยาวชนและผู้อื่น
- งานสำหรับผู้ที่สามารถทำงานได้
- ความมั่นคงปลอดภัยสำหรับผู้ที่ต้องการ
- การสิ้นสุดของการเอกราชเฉพาะคนบางคน
- การคว่ำไ้ซึ่งเสรีภาพพลเมืองสำหรับคนทุกคน
- การได้รับประโยชน์จากความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ในการยกมาตรฐานการครองชีพให้ครอบคลุมกว้างขึ้นและมีมาตรฐานสูงอย่างต่อเนื่อง

เหล่านี้เป็นสิ่งธรรมดาพื้นฐานที่ต้องไม่ถูกมองข้ามในความโกลาหลและความซับซ้อนอย่างไม่น่าเชื่อของโลกเราในปัจจุบัน ความเข้มแข็งภายในอันถาวรของระบบเศรษฐกิจและการเมืองของเราขึ้นอยู่กับว่าระบบดังกล่าวจะสนองความคาดหวังของประชาชนได้มากน้อยเพียงใด...

ในอนาคตที่เราปรารถนาให้มีความปลอดภัย เราคาดหวังให้โลก ตั้งอยู่บนรากฐานแห่งเสรีภาพหรืออิสรภาพส่วนบุคคลที่สำคัญยิ่งสี่ประการ ประการแรกคือ เสรีภาพในการพูดและการแสดงออก-ทุกหนแห่งในโลก

ประการที่ 2 คือ เสรีภาพของมนุษย์ทุกคนในการบูชาพระเจ้าตามแบบอย่างของตนเอง - ทุกหนแห่งในโลก

ประการที่ 3 คือ อิสรภาพจากความขาดแคลน ซึ่งหมายถึงความถึง ความเข้าใจทางเศรษฐกิจอันจะทำให้ประชาชนในทุกชาติในโลกนี้มีชีวิตสันติและสมบูรณ์

ประการที่ 4 คือ อิสรภาพจากความกลัว ซึ่งหมายความถึงการลดจำนวนอาวุธยุทธภัณฑ์ทั่วโลกจนถึงระดับและในลักษณะที่จะไม่มีชาติใดกระทำการล่อลวงประเทศเพื่อนบ้านได้ ไม่ว่าจะเป็นที่ใดในโลก

สิ่งที่กล่าวมานี้ไม่ใช่วิสัยทัศน์สำหรับสหัสวรรษหน้า แต่เป็นพื้นฐานอันชัดแจ้งของโลกที่เราสร้างได้ในชั่วอายุเราและในยุคของเรา โลกแบบนั้นจะแย้งกับสิ่งที่เรียกกันว่าระบบทรราชของระบอบใหม่ทางการเมือง ซึ่งในระบบนี้ เผด็จการพยายามสร้างด้วยการทำลาย

ในระบอบใหม่นั้น เราจะต่อต้านแนวคิดที่ยิ่งใหญ่กว่า นั่นคือระบอบทางศีลธรรม สังคมที่ดีจะสามารถเผชิญกับแผนการครองโลกและการปฏิบัติโดยต่างชาติโดยไม่ต้องมีความเกรงใจ นับแต่แรกเริ่มประวัติศาสตร์ชาติอเมริกัน เราได้ดำเนินการเปลี่ยนแปลงมาโดยตลอด ซึ่งเป็นการปฏิบัติอย่างสันติที่สถานการณ์การปฏิบัติที่ดำเนินอย่างต่อเนื่อง ค่อยๆ ปรับเปลี่ยนไปตามสถานการณ์ที่เปลี่ยนไป โดยไม่มีค่ายกักกันหรือปูนดิบในคูระบอบโลกที่เราใฝ่หานั้นคือ ความร่วมมือระหว่างประเทศเสรีที่ทำงานร่วมกันในสังคมอารยะที่มีมิตรไมตรี

1945 องค์การสหประชาชาติและสถาบันการเงินระหว่างประเทศต่างๆ ที่เขาได้มีส่วนอย่างมากในการก่อตั้งได้เติบโตกลายเป็นสถาบันที่มีความยั่งยืน ต่างจากช่วงเวลาหลายปีหลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง เมื่อสหรัฐอเมริกาได้ปฏิเสธการเข้าเป็นสมาชิกในองค์การสันนิบาตชาติและใช้นโยบายอยู่อย่างโดดเดี่ยว การเข้าร่วมการประชุมใหญ่ที่ซานฟรานซิสโกใน ค.ศ. 1945 ของสหรัฐอเมริกาเพื่อกำหนดกรอบการทำงานขององค์การสหประชาชาติได้ส่งสัญญาณให้โลกรู้ว่าสหรัฐอเมริกามีความตั้งใจที่จะมีบทบาทสำคัญในกิจการระหว่างประเทศ

ความเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิพลเมือง

การเปลี่ยนแปลงที่แฟรงคลิน รูสเวลท์ และสงครามโลกครั้งที่สองได้นำมาสู่สหรัฐอเมริกาได้ช่วยทำให้เกิดการเริ่มกระบวนการขยายประโยชน์อันเต็มที่แห่งเสรีภาพไปสู่ชาวแอฟริกันอเมริกัน แม้จะมีบัญญัติว่าด้วยสิทธิพลเมือง บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐฯ ที่ให้สิทธิในการเป็นพลเมืองโดยสมบูรณ์ และคำสั่งฝ่ายบริหารหลายฉบับ ชาวแอฟริกันอเมริกันยังคงทนทุกข์ทรมานจากการเลือกปฏิบัติอย่างชัดเจนที่มีอยู่ทั่วไปและโดยมากเป็นการเลือกปฏิบัติอย่างถูกต้องตามกฎหมาย

ชาวแอฟริกันอเมริกันเริ่มก่อความไม่สงบเพิ่มขึ้นในช่วงหลังสงคราม ในช่วงเวลาสงคราม ชาวแอฟริกันอเมริกันได้ทำอา

การเลือกปฏิบัติด้านการเกณฑ์ทหารและด้านแรงงานมาก่อน แต่พวกเขาประสบความสำเร็จน้อยมาก คนผิวดำจำนวนมากหลายล้านคนได้ละทิ้งไร่นาในภาคใต้เพื่อเดินทางมายังเมืองใหญ่ทางเหนือ ที่ซึ่งพวกเขาหวังว่าจะสามารถหางานที่ดีกว่า แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พวกเขากลับได้พบกับสภาพที่แออัดในสลัมเขตเมืองในปัจจุบัน คนรับใช้ผิวดำได้เดินทางกลับบ้านเกิดโดยตั้งใจที่จะละทิ้งสภาพการเป็นพลเมืองชั้นสอง ขณะที่คนผิวดำอื่นๆ เริ่มเรียกร้องว่า เวลาของความเสมอภาคทางเชื้อชาติได้สูงเกินไปแล้ว

ในสมัยนั้น คนผิวดำทางใต้แทบจะไม่มีสิทธิทางการเมืองและสิทธิการเป็นพลเมืองเลย ทหารชาวมืดดำกว่าหนึ่งล้านคนได้ต่อสู้ในสงครามโลกครั้งที่สอง แต่ชาวมืดดำจากทางใต้ไม่สามารถออกเสียงเลือกตั้งได้ชาวมืดดำที่พยายามลงทะเบียนเพื่อออกเสียงเลือกตั้งเสี่ยงต่อการถูกทำร้าย สูญเสียงาน ความน่าเชื่อถือ หรือถูกไล่ออกจากที่ดินของตนได้ การชวนคอยังเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอยู่และกฎหมาย Jim Crow ยังคงทำให้เกิดการแบ่งแยกทางเชื้อชาติในรถราง รถไฟ โรงแรม ร้านอาหาร โรงพยาบาล สถานที่พักผ่อน และการจ้างงาน

ประธานาธิบดีแฮร์รี ทรูแมน ซึ่งสังกัดพรรคเดโมแครต ได้สนับสนุนการรณรงค์เพื่อสิทธิพลเมือง และเขาได้ดำเนินการโดยส่งโครงการสิทธิพลเมือง 10 ข้อ ไปยังรัฐสภา เมื่อบรรดาสมาชิกพรรคเดโมแครตฝ่ายใต้ได้ลาออกจากพรรคใน ค.ศ. 1948 เนื่องจากไม่พอใจจุดยืนที่แข็งกร้าวในการสนับสนุนสิทธิพลเมือง ทรูแมนได้ออกคำสั่งฝ่ายบริหาร ห้ามการเลือกปฏิบัติในการจ้างงานของรัฐบาลกลางสั่งให้มีการปฏิบัติที่เท่าเทียมในกองกำลัง

“เราถือว่าสิทธิมนุษยชนเป็นเรื่องที่ศักดิ์สิทธิ์ในตัว”

ทหาร และแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อดำเนินการจัดการแบ่งแยกเชื้อชาติในกองทัพให้หมดไป

ชาวผิวดำยังได้เริ่มดำเนินการเรียกร้องด้วยตนเองเช่นกันหลายปีหลังการเลิกทาส ชาวผิวดำได้ตั้งองค์กรเอกชนจำนวนหลายสิบองค์กรเพื่อจัดตั้งและเรียกร้องสิทธิที่ชาวอเมริกันๆ มีอยู่และไม่ได้สนใจองค์กรที่ถือว่ามีอิทธิพลที่สุดในบรรดาองค์กรเหล่านี้คือ สมาคมเพื่อความก้าวหน้าของคนผิวสีแห่งชาติ (The National Association for the Advancement of Colored People - NAACP) ซึ่งได้ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1909 และได้รวมเอาการมีส่วนร่วมของผู้ที่ไม่ใช่คนผิวดำที่เชื่อในความยุติธรรมที่เท่าเทียมเข้าไว้ด้วยกัน

ในทศวรรษหลังสงครามโลกครั้งที่สอง อัยการชื่อ เฮอร์กูด มาร์แชล ผู้ซึ่งในตอนนั้นดำรงตำแหน่งหัวหน้าที่ปรึกษาด้านกฎหมายของ NAACP และต่อมาได้เป็นผู้พิพากษาศาลฎีกาคนแรก ของศาลสูงสุดแห่งสหรัฐอเมริกา ได้เดินทางไปที่ทั่วประเทศ โดยได้วางรากฐานกฎหมายเพื่อต่อสู้กับการแบ่งแยกเชื้อชาติ ความพยายามของเขาได้บรรลุผลในคำตัดสินของศาลสูงสุดแห่งสหรัฐอเมริกาใน ค.ศ. 1954 ในคดี Brown v. Board of Education ซึ่งทำให้การแบ่งแยกนักเรียนผิวดำและผิวขาวในโรงเรียนรัฐบาลเป็นสิ่งผิดกฎหมาย หนึ่งปีหลังจากนั้น ศาลสูงสุดได้กำหนดให้คณะกรรมการของโรงเรียนท้องถิ่นนำคำตัดสินดังกล่าวไปปฏิบัติ “ด้วยความรวดเร็ว”

แม้จะมีคำตัดสินของศาลสูงสุด ชาวอเมริกันผิวดำไม่สามารถอดทนต่อกระบวนการอันเชื่องช้าที่นำไปสู่การล้มเลิกการแบ่งแยกสีผิวอย่างสมบูรณ์ได้ เมื่อวันที่ 1 ธันวาคม ค.ศ. 1955 ได้มีเหตุการณ์ที่ดูเหมือนจะไม่มีนัยสำคัญใดเกิดขึ้นในเมืองมอนต์โกเมอรี มลรัฐแอละบามา ซึ่งในตอนนั้นเป็นพื้นที่หลักในภาคใต้ที่มีการแบ่งแยก เหตุการณ์ดังกล่าวได้จุดประกายให้เกิดความเคลื่อนไหวด้านสิทธิพลเมืองสมัยใหม่ หญิงแอฟริกันอเมริกันรายหนึ่งชื่อ โรซา พาร์กส์ ได้ปฏิเสธที่จะให้ที่นั่งของตนบนรถประจำทางของเมืองมอนต์โกเมอรีแก่ชายผิวขาวผู้หนึ่งซึ่งกฎหมายมลรัฐแอละบามาในขณะนั้นกำหนดให้ปฏิบัติ โรซา พาร์กส์ ถูกจับกุม

การขัดขืนของโรซา พาร์กส์ กลายเป็นสิ่งที่ไม่ได้รับความสนใจ หากไม่มีมาร์ติน ลูเธอร์ คิง จูเนียร์ นักบวชหนุ่มในนิกายแบ็บติสต์ คิงได้เป็นผู้นำการคว่ำบาตรระบบการคมนาคมขนส่งสาธารณะของเมืองเป็นเวลา 382 วัน ซึ่งผลักดันให้เมืองมอนต์โกเมอรีต้องยกเลิกการแบ่งแยกสีผิว

ใน ค.ศ. 1960 นักศึกษาผิวดำของวิทยาลัยได้เข้าไปนั่งที่โต๊ะรับประทานอาหารกลางวันซึ่งแบ่งแยกสีผิวในนอร์ธแคโรไลนา และปฏิเสธที่จะออกไป การกระทำของพวกเขาทำให้เกิดความสนใจ และนำไปสู่การประท้วงในลักษณะคล้ายคลึงกันทั่วภาคใต้ ในปีถัดมา บรรดาแรงงานที่ต่อสู้สิทธิพลเมืองได้ก่อตั้ง “freedom rides” ซึ่งคนผิวดำและผิวขาวขึ้นรถประจำทางไปทางใต้ ไปยังสถานีที่มีการแบ่งแยกสีผิว

มาร์ติน ลูเธอร์ คิง จูเนียร์ ยังคงมีส่วนร่วมในกิจกรรมเหล่านี้ คิงซึ่งอุทิศเวลาทั้งชีวิตสนับสนุนการไม่ใช้ความรุนแรง ร่วมกับนักบวชคนอื่นๆ ก่อตั้งการประชุมผู้นำศาสนาคริสต์เตียนตอนใต้ (The Southern Christian Leadership Conference) ซึ่งอุทิศให้แกการต่อสู้โดยไม่ใช้ความรุนแรงต่อลัทธิเชื้อชาติและการเลือกปฏิบัติ อย่างไรก็ตาม ในการแสวงหาความยุติธรรมทางเชื้อชาติของเขา คิงได้รวมพลังกับองค์กรอื่นอีกหลายองค์กร ดังที่เขาได้กล่าวไว้ว่า “เพื่อทำให้อเมริกาเป็นในสิ่งที่อเมริกาควรจะเป็น”

มีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้นหลายครั้งในการเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องสิทธิพลเมือง หนึ่งในบรรดาเหตุการณ์ที่น่าจดจำที่สุดเกิดขึ้นเมื่อวันที่ในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1963 เมื่อชาวอเมริกันกว่า 200,000 คน ทั้งผิวดำและผิวขาว ได้รวมตัวกันที่อนุสรณ์สถานอับราฮัม ลินคอล์น กรุงวอชิงตัน ดี ซี นักพูดจำนวนหลาย

สิบคนได้ปราศรัยต่อฝูงชน แต่วันนั้นเป็นวันของมาร์ติน ลูเธอร์ คิง ผู้ไม่ได้กล่าวในสิ่งที่เขาได้เตรียมมา แต่กลับพูดสิ่งที่อยู่ในใจของเขา เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีความฝัน เป็นความฝันที่หยิ่ง รากลึกอยู่ในความฝันของชาวอเมริกัน ข้าพเจ้ามีความฝันว่าวันหนึ่งประเทศนี้จะลุกขึ้นมามีชีวิตอยู่ด้วยความหมายที่แท้จริงของศรัทธาที่ว่า ‘เราถือว่าสิทธิมนุษยชนเป็นเรื่องที่ศักดิ์สิทธิ์ในตัว’ ว่ามนุษย์ทุกคนถูกสร้างมาเท่าเทียมกัน”

ต่อมาคิงจะเห็นรัฐสภาผ่านรัฐบัญญัติสิทธิพลเมือง (The Civil Rights Act) ใน ค.ศ. 1964 ซึ่งกำหนดให้การเลือกปฏิบัติในสถานที่สาธารณะเป็นสิ่งผิดกฎหมายและการผ่านรัฐบัญญัติว่าด้วยสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้ง ค.ศ. 1965 (The Voting Rights Act) ซึ่งให้อำนาจรัฐบาลกลางแต่งตั้งผู้ตรวจการเพื่อลงทะเบียนผู้ออกเสียงเลือกตั้งในพื้นที่ที่เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นไม่ยอมให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งชาวผิวดำลงทะเบียน ในปีหลังจากการผ่านกฎหมายดังกล่าว คนผิวดำจำนวน 400,000 คนได้ลงทะเบียนในพื้นที่ภาคใต้ (Deep South) ซึ่งถูกสังหารโดยถูกยิงในเดือนเมษายน ค.ศ. 1968 ขณะไปเยือนเมืองเม็มphis มลรัฐเทนเนสซี เพื่อเรียกร้องสิทธิของคนงานสาธารณสุขที่เมืองนั้น ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคนผิวดำและมีฐานะยากจน

วัตถุประสงค์หลักของคิงคือ ความเท่าเทียมสำหรับชาวแอฟริกันอเมริกัน แต่เขาได้ตระหนักว่า การถือผิวไม่ได้เป็นเพียงปัญหาของอเมริกาเท่านั้น แต่เป็นปัญหาระดับโลก เขากล่าวว่า “ในบรรดาความจำเป็นทางศีลธรรมในยุคของเรานั้น เราถูกท้าทายให้ทำงานด้วยความตั้งใจอันไม่สิ้นคลอนเพื่อทำให้ทั่วโลกปราศจากร่องรอยของกรูถือผิว สิ่งนี้ไม่ได้เป็นเพียงปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในอเมริกาเท่านั้น การเกาะกุมอันชั่วร้ายของการถือผิวไม่มีขอบเขตทางภูมิศาสตร์แต่อย่างใด”

ความไม่พอใจและการเปลี่ยนแปลง

ในช่วงการเปิดอภิปรายร่างรัฐบัญญัติสิทธิพลเมืองปี ค.ศ. 1964 (The 1964 Civil Rights bill) ฝ่ายอนุบัญญัติบางรายหวังว่าจะเพิกถอนมาตรการการเลือกปฏิบัติ โดยเสนอการแก้ไขเพิ่มเติมเพื่อทำให้การเลือกปฏิบัติด้วยเหตุผลด้านเพศผิดกฎหมายเช่นเดียวกับเชื้อชาติ ซึ่งครั้งแรกเป็นการผ่านบทแก้ไขเพิ่มเติมฯ และต่อมาตัวกฎหมายก็ได้รับความเห็นชอบ ซึ่งได้ให้เครื่องมือทางกฎหมายแก่สตรีในการได้มาซึ่งสิทธิของตน

บรรดาสตรีได้เข้ามาตรกรต่างๆ ในการปรับปรุงชะตากรรมของตนด้วยตนเอง ใน ค.ศ. 1966 สตรีผู้ประกอบวิชาชีพจำนวน 28 คน ได้ก่อตั้งองค์การสตรีแห่งชาติ (The National Organization for Women - NOW) “เพื่อดำเนินการนำสตรีอเมริกันเข้ามามีส่วนร่วมโดยสมบูรณ์ในกระแสหลักของสังคมอเมริกันในปัจจุบัน” สตรีต่อมา องค์การดังกล่าวมีสมาชิกถึง 15,000 คน องค์การ NOW และองค์การที่คล้ายคลึงกันอื่นๆ ได้ช่วยให้สตรีตระหนักถึงโอกาสอันจำกัดของตนเองมากขึ้น และเสริมสร้างให้สตรีมีความแน่วแน่ที่จะเพิ่มโอกาสเหล่านั้น

กิจกรรมที่มีขึ้นเพื่อสิทธิสตรีขึ้นสู่จุดสูงสุดในต้นคริสต์ทศวรรษที่ 1970 ใน ค.ศ. 1972 สภาคองเกรสได้ผ่านบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญว่าด้วยสิทธิอันเสมอภาค (The Equal Rights Amendment) ที่ได้ประกาศว่า “ความเสมอภาคของสิทธิตามกฎหมาย ไม่สามารถถูกปฏิเสธ หรือถูกตัดสิทธิโดยสหรัฐอเมริกา หรือโดยมลรัฐใด ด้วยเหตุผลด้านเพศ” ในช่วงหลายปีหลังจากนั้นมีเพียง 35 มลรัฐ ที่ให้การลงนามรับรองบทแก้ไขเพิ่มเติมฯ ซึ่งไม่เพียงพอที่จะผ่านเป็นกฎหมาย เนื่องจากจำเป็นต้องมีมลรัฐให้ความเห็นชอบอย่างน้อย 38 มลรัฐ และการแก้ไขได้หยุดชะงักไปใน ค.ศ. 1982 เมื่อความเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิสตรีซบเซาลง แม้ว่าในปัจจุบันความพยายามปกป้องสตรีจากการเลือกปฏิบัติทางเพศยังคงดำเนินต่อไป สิ่งที่ยุติการสตรีได้มาในช่วงคริสต์ทศวรรษที่ 1970 และในหลายปีต่อมา ได้สร้างสถานะอันมั่นคงให้แก่สตรีในทุกมิติชีวิตอเมริกัน

“เราถือว่าสงครามนี้ประจักษ์ชัดในตัว”

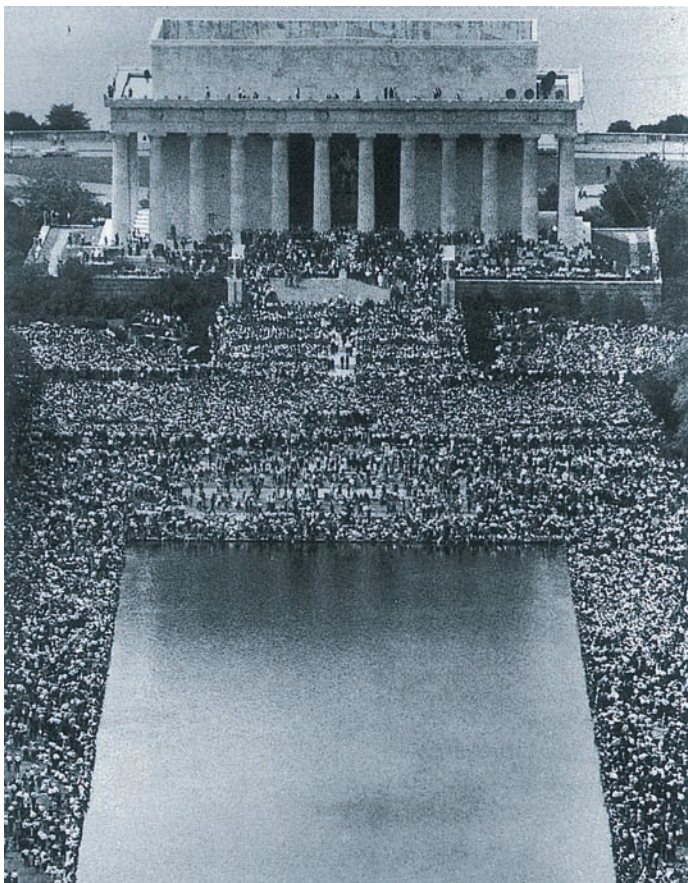
ในสหรัฐอเมริกา หลังสงครามโลกครั้งที่สอง กลุ่มชนที่พูดภาษาสเปนได้เผชิญกับการเลือกปฏิบัติเช่นกัน ผู้คนที่เดินทางมาจากคิวบา เปรู โดมินิกัน เม็กซิโก และอเมริกา กลางมักเป็นแรงงานไร้ฝีมือและไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ บ้างก็เป็นแรงงานในไร่กสิกรรมและบางครั้งถูกแสวงประโยชน์อย่างโหดร้ายขณะทำการเก็บเกี่ยวพืชผล บ้างก็ถูกล้อเข้าไปในเมืองใหญ่ซึ่งเช่นเดียวกับผู้อพยพกลุ่มแรกๆ พวกเขาต้องเผชิญกับความยากลำบากในการแสวงหาชีวิตที่ดีขึ้น

รัฐบัญญัติแรงงานสัมพันธ์แห่งชาติ ค.ศ. 1935 (The National Labor Relations Act of 1935) ซึ่งได้ให้หลักประกันด้านผลประโยชน์หลายประการแก่แรงงานในสหรัฐอเมริกา ไม่ได้รวมคนงานในไร่กสิกรรม ไว้ในการให้หลักประกันของสิทธิของผู้ใช้แรงงานในการรวมกลุ่มก่อตั้งและต่อรองร่วมกัน แต่ตัวอย่างของการเรียกร้องของชนผิวดำได้สอน

ให้กลุ่มคนเชื้อสายละตินอเมริกาถึงถึงความสำคัญของแรงกดดันทางการเมืองในสังคมพหุนิยม ซีซาร์ ชาเวซ ผู้ก่อตั้ง Hispanic United Farm Workers ที่มีสมาชิกจำนวนมาก ได้เรียกร้องให้ผู้บริโภคทั่วประเทศควาตรมผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรบางประเภท ซึ่งเป็นการวางรากฐานของการเป็นตัวแทนเพื่อเรียกร้องค่าจ้างเพิ่มและสภาพการทำงานที่ดีขึ้นแก่ผู้อพยพ ในช่วงเวลาดังกล่าว กลุ่มคนเชื้อสายละตินอเมริกาได้กลายเป็นผู้มีบทบาททางการเมืองด้วยเช่นกัน โดยได้เพิ่มการแทรกซึมเข้าไปในสังคมอเมริกัน

กลุ่มสุดท้ายที่ดำเนินการเพื่ออ้างสิทธิของพวกเขาในยุคการตื่นตัวของกรเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิพลเมืองคือชาวอเมริกันพื้นเมือง ในคริสต์ทศวรรษที่ 1950 รัฐบาลกลางได้ดำเนินโครงการโยกย้ายชาวอเมริกันพื้นเมืองจากพื้นที่สงวน ไปยังเมืองต่างๆ ซึ่งพวกเขาอาจกลายเป็นส่วนหนึ่งของ “อเมริกากระแสหลัก” ไม่เพียงแต่ต้องเผชิญกับการสูญเสียที่ดิน ชาวอินเดียนแดงที่ถูกย้ายจากถิ่นฐานเดิมจำนวนมากก็ต้องเผชิญกับความยากลำบากในการปรับตัวให้เข้ากับชีวิตในเมือง

ในคริสต์ทศวรรษที่ 1960 และ 1970 ชาวอเมริกันพื้นเมืองได้เรียกร้องสิทธิของตนอย่างแข็งกร้าว บรรดาผู้นำรุ่นใหม่ได้เดินทางไปขึ้นศาลเพื่อปกป้องที่ดินของเผ่าตนที่เหลืออยู่ หรือเพื่อเอาที่ดินที่ถูกยึดไปกลับคืนมา ซึ่งก่อนหน้านี้ มักมีขอบด้วยกฎหมาย พวกเขาได้คัดค้านการละเมิดสนธิสัญญาในสหรัฐแล้ว มลรัฐลุยเซียนา และ ใน ค.ศ. 1967 ก็ประสบความสำเร็จเป็นครั้งแรกตามมาด้วยชัยชนะอีกหลายครั้ง ซึ่งชัยชนะเหล่านั้นได้ประกันถึงสิทธิในที่ดิน และสิทธิในแหล่งน้ำซึ่งถูกละเมิดมาเป็นเวลานาน The American Indian Movement ที่ก่อตั้งใน ค.ศ. 1968 ได้มีส่วนในการแบ่งงบประมาณสนับสนุนจากรัฐบาลไปสู่องค์กรที่

การเดินทางขบวนในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1963 นำชาวอเมริกันทุกเชื้อชาติให้มารวมกันที่อนุสรณ์สถานลินคอล์น ในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. เพื่อคัดค้านให้เกิดสิทธิอันเท่าเทียมสำหรับชาวแอฟริกันอเมริกัน

ชาวอเมริกันพื้นเมืองควม และให้ความช่วยเหลือแก่ชาวอเมริกันพื้นเมืองที่ถูกละเลยในเมืองใหญ่

การเคลื่อนไหวของชาวอเมริกันพื้นเมืองได้นำไปสู่ผลต่างๆ มากมาย ชาวอเมริกันอื่นๆ ได้ตระหนักถึงความต้องการของชาวอเมริกันพื้นเมืองมากขึ้น และเจ้าหน้าที่ในทุกหน่วยงานของรัฐบาลจำเป็นต้องสนองตอบต่อแรงกดดันที่เรียกร้องการปฏิบัติที่เสมอภาคที่ควรเกิดขึ้นนานแล้ว

สงครามเย็นและช่วงเวลาหลังจากรุ่น

นับตั้งแต่กรเริ่ม สงครามเย็นได้สร้างข้อจำกัดให้แก่ผู้ที่หวังจะทำให้สิทธิมนุษยชนเป็นประเด็นระหว่างประเทศที่สำคัญที่สุดของอเมริกา ด้วยความจำเป็นต้องแข่งขันกับสหภาพโซเวียต สหรัฐอเมริกาเลือกที่จะรับความรับผิดชอบในการต่อต้านการแพร่ขยายของลัทธิคอมมิวนิสต์ในยุโรปตะวันออกและยุโรปกลาง และในที่อื่นๆ

การปกป้องเสรีภาพของโลกตะวันตกที่นำต้นตอที่สุดเกิดขึ้นที่เบอร์ลินเมื่อกองทัพยึดครองของโซเวียตได้ปิดล้อมเมืองซึ่งยังคงพยายามอย่างเต็มที่ที่จะพ้นจากความเสียหายอย่างหนักในช่วงสงคราม ในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1948 สหรัฐอเมริกาและกองทัพพันธมิตรได้ปฏิบัติภารกิจทางอากาศ 277,000 เที่ยวบิน เพื่อให้ชาวเมืองรอดตายจนกระทั่งโซเวียตได้ยกเลิกการปิดล้อมดังกล่าวประมาณ 10 เดือนหลังจากนั้น

เมื่อมีการเจรจาเกิดขึ้น ยุคแห่งการผ่อนคลายวิกฤติการณ์ความตึงเครียดระหว่างสหรัฐอเมริกา -โซเวียตจึงได้เริ่มขึ้น จุดสำคัญของยุคนี้คือ ข้อตกลงเฮลซิงกิ (Helsinki Accords) ข้อตกลงเฮลซิงกิได้รับการลงนามใน ค.ศ. 1975 ข้อตกลงดังกล่าวเป็นการวางรากฐานสำหรับการต่อสู้ เพื่อเสรีภาพและสิทธิมนุษยชนซึ่งบรรลุผลเมื่อกำแพงเบอร์ลินถูกทำลายลงใน 14 ปีต่อมา

ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1976 จิมมี คาร์เตอร์ ได้รับเลือกตั้งให้เป็นประธานาธิบดีสหรัฐฯ คาร์เตอร์เข้ารับตำแหน่งหลังจากนั้นสองเดือนด้วยความมุ่งมั่นอันเข้มแข็งในการสนับสนุนสิทธิมนุษยชน ในปี ค.ศ.1977 สำนักงานสิทธิมนุษยชนถูกตั้งขึ้นภายในกระทรวงต่างประเทศของสหรัฐอเมริกา รายงานด้านสิทธิมนุษยชนฉบับแรกออกในปีนั้น หลังจากนั้นเป็นต้นมา มีการออกรายงานทุกปี ในปัจจุบัน รายงานเหล่านี้ได้ครอบคลุมทุกประเทศรวมทั้งสหรัฐอเมริกาด้วย ซึ่งเริ่มเป็นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1995

สำหรับบางคนแล้ว ศรีทธาในความเป็นสากลของสิทธิมนุษยชนของคาร์เตอร์ เป็นอุดมการณ์เกินไป กระนั้น แม้จะมีความแตกต่างด้านอุดมการณ์แต่รัฐบาลของประธานาธิบดีสหรัฐฯ ในสมัยต่อๆ มาได้ทำให้สิทธิมนุษยชนเป็นหลักการพื้นฐานประการหนึ่งของนโยบายประเทศ □

ใครใดที่มนุษย์ยับยั้ง
เพื่ออุดมการณ์
หรือกระทำการที่มุ่งเสริมส่งชะตาชีวิต
ของผู้อื่น หรือเริ่มขึ้นด้วย
ความอยุติธรรม ผู้นั้นได้ก่อให้เกิด
ริ้วระลอกแห่งความหวัง
จากศูนย์รวมแห่งพลัง
และความห้าวหาญอันหลากหลายนับล้าน

ได้มาบรรจบ
และสร้างกระแสน้ำที่
อาจขัดถล่มปราการแห่งการกดขี่
และการกีดกันอันทรองพลังที่สุด
ให้ราบสลายลงได้

โรเบิร์ต เอฟ. เคนเนดี
อดีต รมว. ยุติธรรมสหรัฐฯ (ค.ศ. 1925-1968)
จากคำปราศรัยเนื่องในวัน
The Day of Affirmation
ณ มหาวิทยาลัยเคปทาวน์
สาธารณรัฐแอฟริกาใต้
มิถุนายน ค.ศ. 1966

บุคคลผู้สร้างความแตกต่าง 12 ท่าน

ปี คือแนวคิดที่ถ่ายทอดออกมาในคำกล่าวของผู้สนับสนุนสิทธิมนุษยชน 12 ท่าน

ออสกา อารีอาส ซานเชส

ออสกา อารีอาส ซานเชส (ค.ศ. 1941-) ได้เขียนร่างฉบับแรกของแผนการเพื่อนำสันติภาพและความมั่นคงมาสู่อเมริกากลางที่เต็มไปด้วยการแตกแยก ในเดือนกันยายน ค.ศ. 1985 ห้าเดือนก่อนที่เขาจะได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีของคอสตาริกาที่มีอายุน้อยที่สุด แผนการของอารีอาสได้กำหนดวันหยุดยั้งระหว่างกองทัพรัฐบาลและกองทัพฝ่ายกบฏ รับรองการนิรโทษกรรมแก่นักโทษการเมือง และกำหนดวันเลือกตั้งเสรีที่เป็นประชาธิปไตยในกลุ่มประเทศอเมริกากลาง ในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1987 ณ การประชุมสุดยอดที่ประธานาธิบดีทั้งห้าของประเทศอเมริกากลางจัดขึ้นในกัวเตมาลา อารีอาสได้โน้มน้าวให้ผู้นำทั้งสี่ให้โอกาสแก่เสรีภาพความพยายามของเขาทำให้เขาได้รับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพใน ค.ศ. 1987 ในปัจจุบัน อารีอาสเป็นประธานมูลนิธิเพื่อสันติภาพ และมนุษยชาติอารีอาส (The Arias Foundation for Peace and Humanity)

ออสกา อารีอาส ซานเชส และออสกา เฟลิเป บุตรชาย ขึ้นชมกับประกาศนียบัตรรางวัลโนเบล

...สันติภาพมิใช่เป็นเรื่องของรางวัล หรือถ้วยรางวัล ไม่ใช่ผลิตผลของชัยชนะหรือคำสั่ง ไม่มีเส้นสิ้นสุด ไม่มีกำหนดเส้นตาย ไม่มีคำจำกัดความแห่งผลสัมฤทธิ์ที่ตายตัว

สันติภาพเป็นกระบวนการอันไม่มีที่สิ้นสุด เป็นผลงานจากการตัดสินใจของบุคคลจำนวนมากในหลายประเทศ เป็นทัศนคติ เป็นวิถีชีวิต เป็นวิถีแก้ปัญหาและวิฤติข้อขัดแย้ง สันติภาพไม่อาจถูกบังคับให้แก่ประเทศที่เล็กที่สุด หรือประเทศที่ใหญ่ที่สุดก็ไม่อาจบังคับให้ผู้อื่นมีสันติภาพได้ สันติภาพไม่สามารถเพิกเฉยต่อความแตกต่างของเรา หรือมองข้ามผลประโยชน์ร่วมของเราได้ สันติภาพกำหนดให้เราต้องทำงานและใช้ชีวิตร่วมกัน

สันติภาพมิใช่เป็นเพียงแค่คำพูดสูงส่งและสุนทรพจน์ในการเข้ารับรางวัลโนเบล เรามีคำมากมาย คำที่ส่งงาม ที่บันทึกอยู่ในกฎบัตรสหประชาชาติ ศาลโลก การจัดตั้งองค์กรแห่งมลรัฐอเมริกา และในเครือ

ข่ายสนธิสัญญาและกฎหมายระหว่างประเทศ เราต้องการการกระทำที่เคารพคำเหล่านั้น ให้เกียรติพันธะหน้าที่เหล่านั้น เป็นไปตามกฎหมายเหล่านั้น เราจำเป็นต้องสร้างความแข็งแกร่งแก่สถาบันเพื่อสันติภาพทั้งหลายเช่น สหประชาชาติ โดยการประกันว่าสถาบันเหล่านี้จะรับใช้ผู้อ่อนแอเช่นเดียวกับผู้แข็งแรง

ข้าพเจ้าไม่สนใจบุคคลที่เกิดความสงสัยและผู้บ่อนทำลายเหล่านั้น ที่ไม่เต็มใจเชื่อว่า สันติภาพถาวรสามารถเป็นที่ยอมรับอย่างจริงจังจากผู้มีอุดมการณ์อันแตกต่าง หรือผู้ที่เคยชินกับอาวุธแห่งสงครามมากกว่าสภาพสันติภาพ

เราไม่ได้แสวงหาแต่เพียงสันติภาพในอเมริกากลางเท่านั้น ไม่ใช่สันติภาพที่วันหนึ่งจะตามมาด้วยความก้าวหน้ทางการเมือง แต่เป็นสันติภาพและประชาธิปไตยควบคู่กัน ไม่สามารถแยกจากกันได้ เป็นจุดสิ้นสุดของการนองเลือดของมนุษย์ ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่สามารถแยกจากจุดสิ้นสุดของการกดขี่สิทธิมนุษยชน

อย่าว่าแต่จะประณามเลย เราไม่แม้แต่จะตัดสินระบบการเมือง หรือระบบความคิดของชาติอื่นใดที่ผ่านการเลือกสรรอย่างเสรีและไม่เคยเผยแพร่สู่ประเทศอื่น เราไม่สามารถกำหนดให้รัฐอธิปไตยทั้งหลายปฏิบัติตามแบบแผนการปกครองซึ่งตนไม่ได้เป็นผู้เลือก แต่พวกเราสามารถและยืนกรานให้ทุกรัฐบาลเคารพสิทธิมนุษยชนอันเป็นสากลของมนุษย์ ที่มีความหมายเกินขอบเขตพรมแดนประเทศและนิยมความเชื่อทั้งหลาย เราเชื่อว่าความยุติธรรมและสันติภาพเท่านั้น ที่จะสามารถเติบโตร่วมกันไม่มีวันแยกจากกัน ประเทศใดที่ปฏิบัติมิชอบต่อพลเมืองของตน มีแนวโน้มมากกว่าประเทศอื่นๆที่จะปฏิบัติมิชอบต่อเพื่อนบ้านของตน...

จากสุนทรพจน์ในการเข้ารับรางวัลโนเบล วันที่ 10 ธันวาคม ค.ศ. 1987 ของออสกา อารีอาส ซานเชส

มูลนิธิโนเบลปีค.ศ. 1987

บุคคลผู้สร้างความแตกต่าง 12 ท่าน

ออง ซาน ซู จี

ออง ซาน ซู จี (ค.ศ. 1945 -) บุตรีของผู้นำการเคลื่อนไหวชาตินิยมชาวพม่าผู้ลี้ภัยไปแล้ว มีชื่อเสียงโด่งดังด้วยตนเองในฐานะผู้นำการเคลื่อนไหวเพื่อประชาธิปไตยในประเทศของตน เป็นผู้ร่วมก่อตั้งพรรคสันนิบาตชาติเพื่อประชาธิปไตยพม่า (Burma's National League for Democracy) ซึ่งได้ทำงานอย่างหนักเพื่อให้เกิดรัฐบาลพลเรือนขึ้นในประเทศ ออง ซาน ซู จี ได้จุดประกายให้ประเทศ

ออง ซาน ซู จี พุดคุยกับมิตรสหายหลังได้รับการปล่อยตัวจากการกักบริเวณในบ้าน ในปี ค.ศ. 1995

พม่าด้วยการปราศรัยเพื่อเรียกร้องประชาธิปไตย และสิทธิมนุษยชนที่สะท้อนอารมณ์ของ ออง ซาน ซู จี ถูกรัฐบาลทหารของประเทศกักตัวให้อยู่ในบ้านของตนใน ค.ศ. 1989 ส่วนหนึ่งเพื่อเป็นการกัก ออง ซาน ซู จี ออกไปก่อนมีการเลือกตั้งทั่วไป ออง ซาน ซู จี ได้รับการปล่อยตัวใน ค.ศ. 1995 และถูกจับกุมตัวอีกครั้งในปลายปี ค.ศ. 2000 และได้รับการปล่อยตัวอีกครั้งในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 2002 งานเขียนของ ออง ซาน ซู จี ทำให้เธอมีชื่อเสียงในระดับนานาชาติ ในฐานะผู้สนับสนุนประชาธิปไตยผู้เด็ดเดี่ยว และทำให้ออง ซาน ซู จี ได้รับรางวัลจำนวนมาก ซึ่งในจำนวนนั้นคือ รางวัลโนเบลสาขาสันติภาพในปี ค.ศ. 1991

...ในบรรดาเสรีภาพพื้นฐานที่มนุษย์ปรารถนาให้ชีวิตของพวกเขาได้อย่างสมบูรณ์และไม่ถูกจำกัด อิสสรภาพจากความกลัวปรากฏเด่นชัดในฐานะที่เป็นทั้งวิธีการและจุดหมาย ประชาชนผู้ที่จะสร้างชาติซึ่งมีสถาบันที่แข็งแกร่งที่เป็นประชาธิปไตย ก่อนอื่นต้องเรียนรู้ที่จะปลดปล่อยความคิดของตนจากความเพิกเฉยและความกลัวเสียก่อน...

ความไม่เกรงกลัวสิ่งใดอาจเป็นพรสวรรค์ แต่บางทีสิ่งที่มีความกล้าหาญที่ได้มาจากความมานะบากบั่น ความกล้าที่เกิดจากการบ่มเพาะนิสัยการไม่ยอมให้ความกลัวเข้ามามีอิทธิพลเหนือการกระทำของตน ความกล้าที่อาจบรรยายได้ว่าเป็น “ความสง่างามภายใต้แรงกดดัน” เป็นความสง่างามที่เกิดขึ้นใหม่ครั้งแล้วครั้งเล่าเมื่อเผชิญหน้ากับแรงกดดันที่รุนแรงและไม่หยุดยั้ง

ในระบอบที่ไม่ยอมรับการมีอยู่ของสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน ความกลัวดูเหมือนจะเป็นข้อกำหนดประจำวันการกลัวการถูกจองจำ การกลัวการทรมาน การกลัวความตาย การกลัวการสูญเสียเพื่อนฝูง ครอบครัว หรือวิถีทางดำรงชีวิต การกลัวความยากจน การกลัวการอยู่ลำพัง การกลัวการล้มเหลว รูปแบบของความหวาดกลัวที่ร้ายกาจที่สุดคือ ความกลัวที่แฝงตัวในรูปของสามัญญ์สำนึกหรือกระทั่งความฉลาด ซึ่งประณามความกล้าเล็กๆ น้อยๆ ในแต่ละวันที่ช่วยรักษาความเคารพตนเองของมนุษย์และเกียรติภูมิที่สืบทอดกันมาของมนุษย์ว่าเป็นการกระทำที่โง่เขลา บ้าบิ่น ไร้สาระ และดูไร้ประโยชน์

ไม่ง่ายเลยสำหรับผู้ที่อยู่ใต้อิทธิพลแห่งความกลัว ภายใต้กฎเหล็กของหลักการที่อำนาจคือความเที่ยงธรรม ในการจะปลดปล่อยตนให้พ้นจากอิทธิพลอันร้ายกาจของความกลัวที่ทำให้มนุษย์อ่อนแอลง กระนั้น แม้จะอยู่ภายใต้กลไกของรัฐที่เด็ดขาดที่สุด ได้มีความกล้าหาญเกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า เพราะความกลัวไม่ใช่สภาพอันเป็นปกติวิสัยของอารยชน

โดยทั่วไปแล้ว การเกิดขึ้นของความกล้าและความอดทนขณะเผชิญหน้ากับอำนาจที่อีกเหนือมิได้ว่าเป็นความเชื่ออย่างแน่วแน่ในความศักดิ์สิทธิ์ของหลักจริยธรรม ซึ่งผสมผสานกับความรู้สึทางประวัติศาสตร์ว่า แม้จะมีอุปสรรคทั้งหลาย สภาพของมนุษย์ถูกกำหนดให้ดำเนินตามวิถีทางที่สูงส่งเพื่อความก้าวหน้าทางวัตถุและจิตวิญญาณ

เป้าหมายของมนุษย์ในการที่จะมีโลกอันเหมาะสมสำหรับมนุษย์ผู้มีอารยธรรมและมีเหตุผลคือสิ่งที่นำทางให้คนเราเกิดความกล้าและยอมทนทุกข์ทรมานเพื่อสร้างสังคมที่เป็นอิสระจากความต้องการและความกลัว แนวคิดต่างๆ เช่น ความจริง ความยุติธรรม และความเมตตา เป็นสิ่งที่เราไม่สามารถละเลยได้ บ่อยครั้งที่สิ่งเหล่านี้คือปราการชนิดเดียวที่ยืนหยัดต่อสู้กับอำนาจที่ไร้ความปราณี

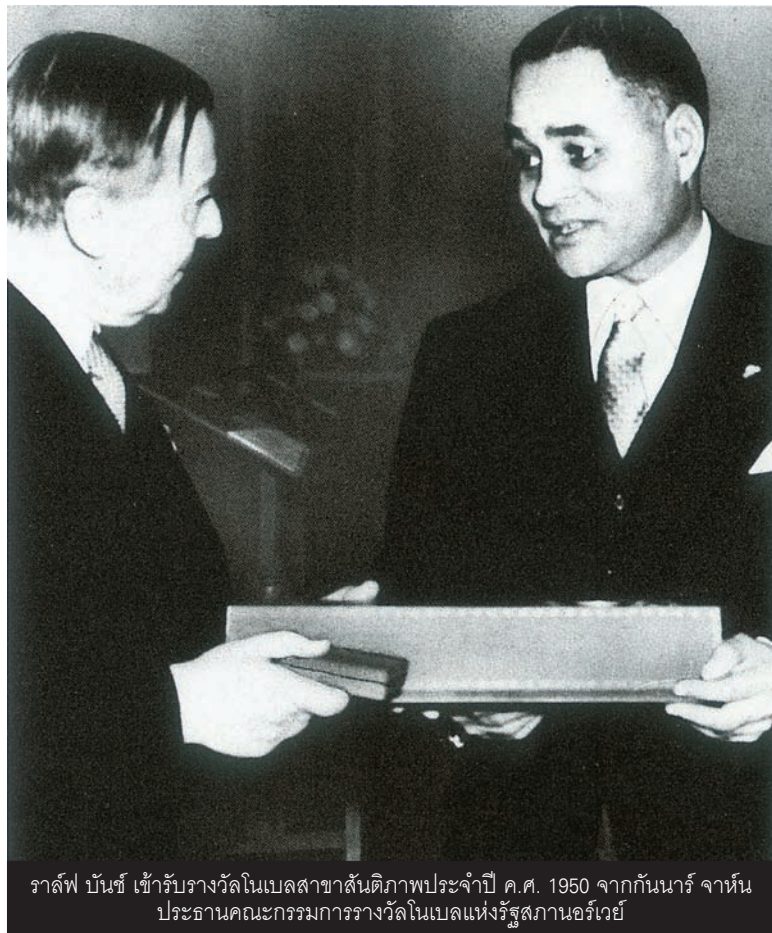
จากความเรียงของ ออง ซาน ซู จี เรื่อง “The Gift of Grace Under Pressure” New Statesman & Society, October 11, 1991

บทความฉบับเต็มปรากฏใน New Statesman & Society วันที่ 11 ตุลาคม ค.ศ. 1991

บุคคลผู้สร้างความแตกต่าง 12 ท่าน

ราล์ฟ บันช์

ราล์ฟ บันช์ (ค.ศ. 1904-1971) เป็นนักการทูตชาวอเมริกันและสมาชิกคนสำคัญขององค์การสหประชาชาติเป็นเวลาว่าสองทศวรรษ เขามีบทบาทอย่างยิ่งในการวางแผนเบื้องต้นเพื่อก่อตั้งองค์การสหประชาชาติและ ใน ค.ศ. 1947 ได้เข้าร่วมในสำนักเลขาธิการแห่งสหประชาชาติในตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายภาวะทรัสตี หลังจากนั้นเขาได้ดำรงตำแหน่งรองเลขาธิการสหประชาชาติฝ่ายการเมือง (UN

ราล์ฟ บันช์ ได้รับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพประจำปี ค.ศ. 1950 จากกันนาร์ จาห์น ประธานคณะกรรมการรางวัลโนเบลแห่งรัฐสแกนอร์เวย์

Under-Secretary for Special Political Affairs) ราล์ฟ บันช์ ได้เจรจาในข้อตกลงสงบศึกระหว่างชาวอาหรับเชื้อสายปาเลสไตน์และชาวยิวที่กำลังทำสงครามกัน ใน ค.ศ. 1949 ด้วยทักษะและความพยายามอันอุตสาหะของเขา บันช์ได้รับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพในปี ค.ศ. 1950 บันช์ยังสนใจอย่างยิ่งในการต่อสู้เพื่อสิทธิพลเมือง และความเท่าเทียมกันทางเชื้อชาติในสหรัฐอเมริกา เขาเป็นผู้ร่วมก่อตั้ง National Negro Congress และเป็นสมาชิกในคณะกรรมการของสมาคมเพื่อความก้าวหน้าของคนผิวสีแห่งชาติ (National Association for the Advancement of Colored People) เป็นเวลา 22 ปี

...อาจไม่เคยมีความสมบูรณ์แบบในความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์หรือในการดำเนินกลไกประชาธิปไตย แต่ในประชาธิปไตยนั้น จะต้องมีการลดช่องว่างระหว่างอุดมการณ์และการปฏิบัติจริงอย่างต่อเนื่องเพื่อที่จะเจริญรุ่งเรืองหรือแม้แต่เพื่ออยู่รอด ประชาธิปไตยต้องไม่หยุดอยู่นิ่งต้องมุ่งไปข้างหน้าสู่จุดหมายแห่งเสรีภาพที่มากขึ้น ชีวิตที่ดีขึ้น เกียรติภูมิอันสมบูรณ์ขึ้นของประชาชน การก้าวถอยหลังใดๆ การล่งล้าลือทิดความเป็นประชาธิปไตยของพลเมือง การละเมิดเกียรติภูมิของปัจเจกชน การละเลยใดๆ ต่อความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชน ได้ทำลายความสามารถในการเจริญเติบโตของอุดมการณ์ และเป็นอุปสรรค

ต่อหนทางสู่ความเจริญของมนุษย์

ในอเมริกา พวกเราไม่เพียงแต่มีประชาธิปไตยเท่านั้น พวกเรายังได้สร้างประชาธิปไตยบนพื้นฐานอันไม่เหมือนใคร นั่นคือการรวมกลุ่มของผู้คนที่มีความหลากหลายในกำเนิดมากกว่าที่สังคมสังคมนิยมใดๆ จะเคยพบเห็น...

ในการดำเนินการทดลองอันยิ่งใหญ่ของเรา พวกเราได้เรียนรู้ว่า ไม่จำเป็นต้องขจัดความแตกต่าง เพื่อให้จะมีรูปแบบของมนุษย์แบบเดียวในการที่จะมีประชาธิปไตยหรือเพื่อให้ได้มาซึ่งความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของชาติแทนที่จะเป็นเช่นนั้นเราได้พบว่าจำเป็นที่ประชาชนต้องเปลี่ยนทัศนคติและความเชื่อที่ไม่มีเหตุผลในเรื่องความแตกต่างและนั่นเป็นสิ่งที่สามารถทำได้และกำลังเกิดขึ้นจริงๆ เราทราบถึงความแตกต่างด้านเชื้อชาติ ศาสนา และวัฒนธรรมทำให้สังคมมีความสมบูรณ์

ไม่มีสิ่งอื่นใดอีกแล้วทั่วทั้งอาณาจักรของกิจกรรมมนุษย์ ที่ทำให้เกิดแรงบันดาลใจได้เท่ากับอิสรชนจากทุกเชื้อชาติและศาสนา ที่ผูกพันกันด้วยแรงกระตุ้นของผลประโยชน์ วัตถุประสงค์ และอุดมการณ์ร่วมกัน

ความเชื่อมั่นในโลกซึ่งทุกคนจะอยู่ร่วมกันโดยสันติสุขและภราดรภาพนั้น อาจยังห่างไกลจากความเป็นจริง กระนั้น ความคิดนี้ยังคงเป็นอุดมการณ์ที่สูงส่งที่สุดแห่งการดำรงอยู่ของมนุษยชาติ...

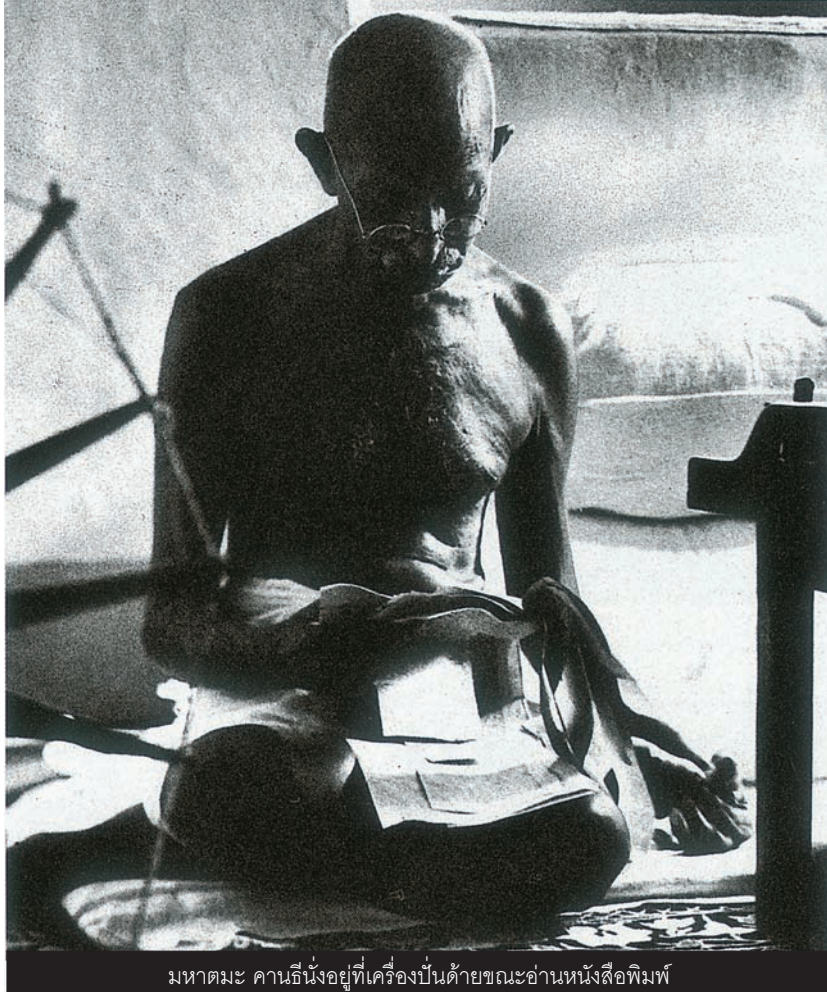
จาก "The Road to Peace" สุนทรพจน์ที่กล่าวต่อคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ในการประชุมประจำปีครั้งที่ 92 นครนิวยอร์ก มลรัฐนิวยอร์ก วันที่ 30 มิถุนายน ค.ศ. 1954

จัดพิมพ์ซ้ำจาก Vital Speeches of the Day

บุคคลผู้สร้างความแตกต่าง 12 ท่าน

มหาตมะ คานธี

โมहनทาส การามจินทะ (มหาตมะ) คานธี (ค.ศ. 1869-1948) เป็นชาวอินเดียโดยกำเนิด ศึกษากฎหมายจากประเทศอังกฤษ และจากนั้น ใช้ชีวิตอยู่ในแอฟริกาใต้เป็นเวลา 21 ปี ในการทำงานเพื่อยกเลิกมาตรการต่างๆ ของรัฐบาลที่เขาเห็นว่าไม่ยุติธรรมต่อประชากรอินเดีย เขากลับประเทศอินเดียใน ค.ศ. 1915 และภายในเวลาห้าปี มหาตมะ คานธีได้กลายเป็นผู้นำการเคลื่อนไหว

มหาตมะ คานธีนั่งอยู่ที่เครื่องปั้นดินเผาขณะอ่านหนังสือพิมพ์

แห่งชาติของชาวอินเดีย โดยเป็นผู้นำการรณรงค์โดยไม่ใช้ความรุนแรงที่ประสบความสำเร็จในการต่อต้านการปกครองของอังกฤษและเพื่อให้ได้มาซึ่งเอกราชและความสามารถพึ่งตนเองได้ทางเศรษฐกิจแก่ชาวอินเดีย ใน ค.ศ. 1948 เพียงหนึ่งปีหลังจากบรพรัฐเข้ามายังในการทำให้ประเทศอินเดียสามารถปกครองตนเองได้ คานธีถูกลอบสังหารโดยชาวฮินดูผู้ต่อต้านโครงการสันติภาพและการยอมรับทุกความเชื่อและศาสนาของเขา

...ความรักไม่สามารถผลิตขึ้นหรือถูกบังคับโดยกฎหมายได้ หากบุคคลใดไม่มีความรักต่อบุคคลอื่นหรือต่อระบบแล้ว บุคคลนั้นควรมีอิสระในการแสดงออกถึงความรักนั้นอย่างเต็มที่ ตราบเท่าที่เขาไม่ได้คิด สนับสนุน หรือปลุกปั่นให้เกิดความรุนแรง แต่ในมาตราที่ยกขึ้นมากล่าวหานายแบงก์เกอร์และข้าพเจ้านั้น อยู่ภายใต้ความคิดที่ว่า เพียงสนับสนุนให้เกิดความไม่พึงพอใจ ก็ถือเป็นอาชญากรรมแล้ว ข้าพเจ้าได้ศึกษาคดีบางคดีที่มีการพิจารณาภายใต้มาตรานี้ และข้าพเจ้าได้ทราบว่าผู้มีรักชาติผู้เป็นที่รักที่สุดของอินเดียบางคนถูกตัดสินให้มีความผิดภายใต้มาตรานี้ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงถือว่าการถูกตั้งข้อหาภายใต้มาตรานี้เป็นอภิสิทธิ์ประการหนึ่ง ข้าพเจ้าได้พยายามให้เหตุผลคร่าวๆ ที่สั้นที่สุดของความไม่พึงพอใจ ข้าพเจ้าไม่มีเจตนา

ร้ายส่วนตัวต่อผู้บริหารคนใด อย่างไรก็ตามแต่จะมีความไม่พึงพอใจต่อบุคคลของพระมหากษัตริย์ ทว่าข้าพเจ้าถือว่าเป็นคุณงามความดีประการหนึ่ง ในการแสดงความไม่พึงพอใจต่อรัฐบาลที่ได้ใช้อำนาจเบ็ดเสร็จของตนทำร้ายประเทศอินเดียมากกว่าระบอบใดในอดีต ประเทศอินเดียอ่อนแอลงภายใต้การปกครองของอังกฤษมากกว่าที่เคยเป็นมา โดยยึดถือความเชื่อเช่นนี้ ข้าพเจ้าถือว่าเป็นบาปที่จะเห็นชอบกับระบบนี้ และเป็นสิทธิพิเศษอันมีค่าอย่างยิ่งสำหรับข้าพเจ้า ที่สามารถเขียนสิ่งที่ข้าพเจ้าเชื่อลงในบทความทั้งหลายที่ส่งมาเป็นหลักฐานเพื่อเอาผิดต่อข้าพเจ้า

ในความเป็นจริงแล้ว ข้าพเจ้าเชื่อว่า ข้าพเจ้าได้ให้การรับใช้ประการหนึ่งแก่อินเดียและอังกฤษด้วยการชี้ทางออกจากสภาพที่ผิดธรรมชาติที่ทั้งชาวอินเดียอังกฤษอาศัยอยู่ ด้วยการไม่ให้ความร่วมมือ ตามความเห็นอันต่ำต้อยของข้าพเจ้า การไม่ร่วมมือกับความชั่ว ถือเป็นหน้าที่เช่นเดียวกับการร่วมมือกับความดี แต่ในอดีต การไม่ร่วมมือถูกแสดงออกอย่างจงใจในรูปความรุนแรงต่อผู้กระทำความชั่ว ข้าพเจ้ากำลังพยายามแสดงให้เพื่อนร่วมชาติของข้าพเจ้าเห็นว่า การไม่ร่วมมือที่แสดงออกด้วย ความรุนแรงมีแต่จะทำให้ความชั่วทวีขึ้นไป และเนื่องด้วยความชั่วสามารถดำรงอยู่ได้ด้วย ความรุนแรง การถอนตัวจากการ สนับสนุนความชั่วต้องละเว้นจากความรุนแรงโดยสิ้นเชิง การไม่ใช้ความรุนแรงแสดงถึงการยอมจำนนโดยสมัครใจต่อพลังโทษสำหรับการไม่ร่วมมือกับความชั่วร้าย ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงมา ณ ที่นี้ เพื่อขอเชิญและขอมอบงานด้วยความยินดียิ่งต่อพลังโทษสูงสุดที่มีต่อข้าพเจ้า ตามกฎหมาย ข้าพเจ้าได้ก่ออาชญากรรมโดยเจตนา และได้กระทำภารกิจของพลเมืองอันสูงส่งที่สุดในความคิดเห็นของข้าพเจ้า...

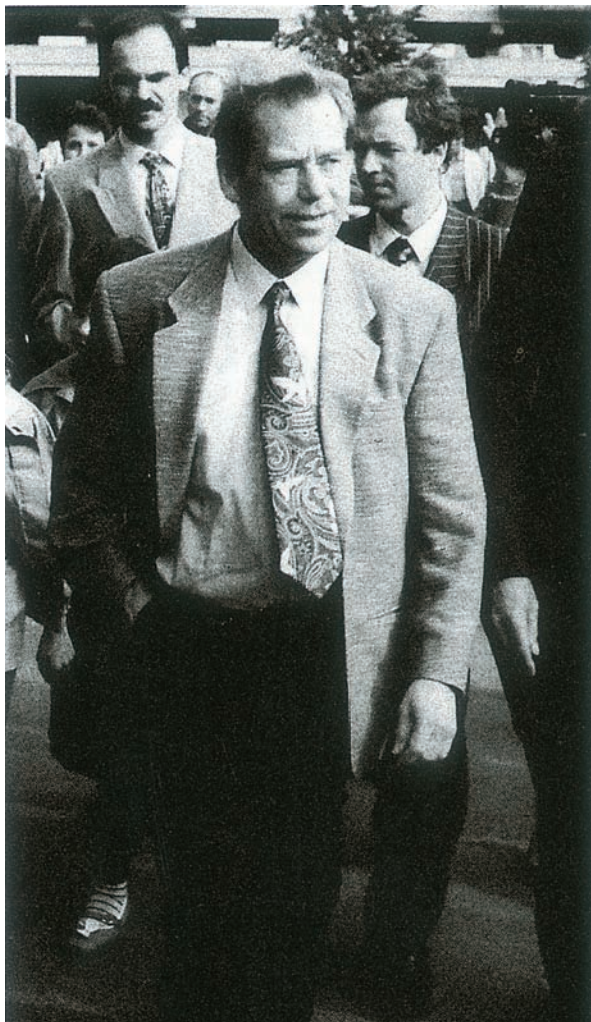
จากคำให้การในการพิจารณาคดี ที่เขาสารภาพผิดต่อข้อหาว่า เขียนบทความที่มีลักษณะปลุกกระดม วันที่ 11 มีนาคม ค.ศ. 1922 ได้รับอนุญาตพิมพ์ซ้ำและแปลจาก The Gandhi Reader: A Sourcebook of Life and Writing บรรณาธิการโดย Homer A. Jack. Indiana University Press ค.ศ. 1956

ได้รับอนุญาตจาก Navajivan Trust เมืองอาเมห์ดาบาด อินเดีย

บุคคลผู้สร้างความแตกต่าง 12 ท่าน

วาคลาฟ ฮาเวล

วาคลาฟ ฮาเวล (ค.ศ. 1936 -) เป็นชาวปรากโดยกำเนิด และมีอาชีพเขียนบทละคร ใน ค.ศ. 1977 เขาได้ช่วยก่อตั้ง Charter 77 ซึ่งเป็นองค์กรเพื่อสิทธิมนุษยชนในเชโกสโลวาเกีย ด้วยเหตุนี้ เขาจึงเป็นเป้าการคุมคามจากตำรวจและถูกจำคุกเป็นเวลาเกือบสี่ปี ตั้งแต่ ค.ศ. 1979 ถึง 1983 เมื่อเกิดการประท้วงต่อต้านรัฐบาลครั้งใหญ่ในกรุงปรากในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1989 ฮาเวลได้กลายเป็นผู้นำ

วาคลาฟ ฮาเวล หาเสียงในการเลือกตั้งประธานาธิบดีของประเทศเชโกสโลวาเกีย ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1992

ใน Civic Forum ซึ่งเป็นกลุ่มแนวร่วมฝ่ายค้านที่ไม่ใช่คอมมิวนิสต์ กลุ่มใหม่ที่ตั้งขึ้นเพื่อกดดันให้มีการปฏิรูปประชาธิปไตย หนึ่งเดือนหลังจากนั้น หลังรัฐบาลคอมมิวนิสต์ถูกขับออกไป ฮาเวลได้รับเลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีเฉพาะกาลของประเทศ ซึ่งเขาได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีอีกครั้งในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1990 ในฐานะประธานาธิบดี ฮาเวลได้ปฏิบัติหน้าที่ในการเพิ่มเสรีภาพพื้นฐานในสาธารณรัฐเช็ก และนำระบบเศรษฐกิจที่อิงกับวิสาหกิจเสรีมาใช้

...พวกเราได้ตกอยู่ในภาวะของการเสื่อมโทรมทางศีลธรรม เพราะพวกเรากลายเป็นผู้ที่คุ้นเคยกับการพูดสิ่งหนึ่ง และคิดอีกสิ่งหนึ่ง พวกเราได้เรียนรู้ที่จะไม่เชื่อในสิ่งใด เพิกเฉยซึ่งกันและกัน สนใจแต่ตัวเองเท่านั้น ความคิด เช่น ความรัก มิตรภาพ ความเมตตา ความละเอียดใจ หรือการให้อภัย ได้สูญเสียความลึกซึ้งและมิติของมันไปแล้ว...รัฐบาลชุดก่อนหน้าได้เติมไปด้วยอุดมการณ์อันยโสและแนวคิดที่ถือทิวู ได้ลดค่าของมนุษย์ให้กลายเป็นเพียงวิธีการผลิต และลดคุณค่าของธรรมชาติให้กลายเป็นเพียงเครื่องมือการผลิต...

ในความพยายามที่จะแก้ไขปัญหาาร่วมกัน เรามีบางสิ่งบางอย่างที่เราสานต่อได้ ในอดีตเมื่อไม่นานมานี้และโดยเฉพาะอย่างยิ่งหกสัปดาห์ที่ผ่านมาของการปฏิวัติโดยสันติของพวกเรา ได้แสดงให้เห็นถึงศักยภาพทางจิตวิญญาณและทางศีลธรรมอันยิ่งใหญ่ของมนุษย์ เป็นวัฒนธรรมพลเมืองที่ได้หลับไหลอยู่ในสังคมของเรา ภายใต้หน้ากากของความเพิกเฉย เมื่อใดก็ตามที่มีใครได้กล่าวอย่างซัดว่า พวกเราเป็นเช่นนี้เช่นนั้น ข้าพเจ้ามักหัดทานว่า สังคมเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีความลึกซึ้งอย่างมาก และเป็นการไม่ฉลาดเลยที่จะเชื่อถือรูปภายนอกที่สังคมนั้นเลือกที่จะนำมาแสดงให้เราเห็น ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจที่ไม่ได้คิดผิด คนทั่วโลกสงสัยว่าพลเมืองเชโกสโลวาเกียที่ว่าง่าย เจียมตัว และมองโลกในแง่ร้าย และดูเหมือนจะไม่ศรัทธาในสิ่งใด สามารถพบพลังในการจัดระบบการปกครองแบบเบ็ดเสร็จนิยมออกไปได้อย่างไรในเวลาไม่กี่สัปดาห์ และได้กระทำในลักษณะที่ดึงมาและสันติเราอยากถามว่าคนหนุ่มสาวผู้ไม่เคยรู้จักระบอบอื่น

ใดมาก่อน เกิดความปรารถนาในความจริง มีความรักในความคิดอิสระ มีจินตนาการทางการเมือง มีความกล้าหาญ และมีความสุขุมรอบคอบแห่งพลเมืองจากที่ใด? บิดามารดาของพวกเขา หรือจะกล่าวอย่างเจาะจงก็คือ คนในรุ่นที่ถูกมองว่าสูญสิ้นไปแล้ว ร่วมมือกับพวกเขาได้อย่างไร? เป็นไปได้อย่างไรที่ผู้คนจำนวนมากขนาดนี้สามารถเข้าใจได้ทันทีว่าสิ่งที่ควรทำคืออะไร โดยไม่จำเป็นต้องมีคำแนะนำหรือคำสอนจากผู้ใด?

ข้าพเจ้าคิดว่ามีเหตุผลหลักสองประการ ประการแรก ประชาชนไม่ได้เป็นเพียงผลผลิตของโลกภายนอกเท่านั้น พวกเขาสามารถสนองตอบต่อสิ่งที่ส่งส่งกว่าได้เสมอ อย่างไรก็ตาม โลกภายนอกพยายามทำลายความสามารถนั้นอย่างเป็นระบบ ประการที่สอง ประเพณีของมนุษยชาติ และประชาธิปไตย...หลับไหลอยู่ภายใต้จิตใต้สำนึกของชาติเราและชนกลุ่มน้อยของประเทศ ประเพณีเหล่านี้ได้ถูกส่งผ่านอย่างเจียมเรียบจากรุ่นสู่รุ่น จนกระทั่งเราแต่ละคนสามารถค้นพบสิ่งเหล่านี้ได้ในเวลาอันควรและเปลี่ยนประเพณีดังกล่าว ให้เป็นการกระทำ...

จากคำปราศรัยในวันปีใหม่ 1 มกราคม ค.ศ. 1990 ซึ่งกล่าวต่อชาวเชโกสโลวาเกีย สามวันหลังได้รับเลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีเชโกสโลวาเกีย

ได้รับอนุญาตพิมพ์ซ้ำและแปลจาก Uncaptive Minds สิ่งพิมพ์ของ Institute for Democracy in Eastern Europe

บุคคลผู้สร้างความแตกต่าง 12 ท่าน

มาร์ติน ลูเธอร์ คิง จูเนียร์

มาร์ติน ลูเธอร์ คิง จูเนียร์ (ค.ศ. 1929-1968) เป็นผู้นำคนสำคัญของขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิมนุษยชนในสหรัฐอเมริกา คิงซึ่งเป็นบาทหลวงในนิกายแบ็บติสต์ได้ร่วมกับบาทหลวงผิวดำคนอื่นๆ จัดการประชุมผู้นำศาสนาคริสต์ียนตอนใต้ (The Southern Christian Leadership Conference) ใน ค.ศ. 1957 เพื่อต่อสู้กับความอยุติธรรมทางเชื้อชาติด้วยวิธีการที่ไม่รุนแรง อาทิ การคว่ำบาตร และ

มาร์ติน ลูเธอร์ คิง จูเนียร์ พาเด็กๆ ไปโรงเรียน
ที่เดิมเป็นโรงเรียนสำหรับคนผิวดำเท่านั้น ในมิสซิสซิปปี ค.ศ. 1966

การประท้วง การกระทำของเขาได้วางรากฐานที่นำไปสู่การผ่านรัฐบัญญัติสิทธิพลเมือง ค.ศ. 1964 (The Civil Rights Act) ซึ่งห้ามการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติในสถานที่สาธารณะ และเรียกร้องโอกาสอันเท่าเทียมในการจ้างงานและการศึกษา คิงได้รับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพในปี ค.ศ. 1964 จากการเป็นผู้นำ เขาถูกยิงเสียชีวิตในวันที่ 4 เมษายน ค.ศ. 1968 ในเมืองเมมฟิส มลรัฐเทนเนสซี ที่ซึ่งเขากำลังสนับสนุนการหยุดงานประท้วงของคนงานเก็บขยะผิวดำ

...การไม่ใช้ความรุนแรงเป็นการแสดงออกประเภทหนึ่งของความอ่อนน้อมและความอดกลั้น พวกเราชาวนิโกรได้พูดถึงสิทธิของพวกเขาอย่างมากและอย่างชอบธรรมด้วย พวกเราประกาศอย่างภาคภูมิใจว่าสามในสี่ของประชากรโลกเป็นคนผิวดำ พวกเรามีอภิสิทธิ์ในการได้รับรู้เรื่องราวของเสรีภาพและอิสรภาพอันยิ่งใหญ่ในยุคสมัยของเรา เมื่อสิ่งนี้ได้เกิดขึ้นในเอเชียและแอฟริกา สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้า อย่างไรก็ตามพวกเราต้องแน่ใจว่าเราได้ยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้นด้วยจิตที่ขอบ ในความพยายามที่จะสร้างเสรีภาพในอเมริกา เอเชีย และแอฟริกา พวกเราต้องไม่พยายามเปลี่ยนจากสถานะเสียเปรียบไปสู่สถานะได้เปรียบ โดยการทำลายความยุติธรรม พวกเราต้องแสวงหา

ประชาธิปไตยไม่ใช่แทนที่ทรราชเดิมด้วยทรราชรายใหม่ เป้าหมายของพวกเราต้องไม่ใช่การเอาชนะหรือการเหยียดหยามคนผิวดำ พวกเราต้องไม่ตกเป็นเหยื่อทฤษฎีความเหนือกว่าของคนผิวดำ พระเจ้าทรงไม่ได้สนใจแต่เพียงอิสรภาพของคนผิวดำ ผิวดำตาลและผิวดำเหลืองเท่านั้น แต่พระองค์ทรงสนใจอิสรภาพของมนุษย์ทุกเชื้อชาติ

วิธีการไม่ใช้ความรุนแรงได้ให้คำตอบหนึ่งต่อคำถามที่เป็นที่ถกเถียงกันมานานในเรื่องความคายเป็นค้อยไปหรือความจับปล้นในแง่หนึ่ง สิ่งนี้ได้ป้องกันบุคคลจากการตกอยู่ในความอดทนซึ่งถูกใช้เป็นข้อแก้ตัวสำหรับการไม่กระทำสิ่งใดเลย และการหลีกเลี่ยงความจริง ซึ่งทั้งสองประการนี้มีจุดจบที่การหยุดยู่กับที่ แต่ในอีกแง่หนึ่ง สิ่งนี้ได้ช่วยคนเราจากคำพูดที่ไม่รับผิดชอบที่ก่อให้เกิดความเป็นปรปักษ์อันปราศจากการประนีประนอม และคำตัดสินที่เร่งรีบและมองข้ามความจำเป็นของกระบวนการทางสังคม การไม่ใช้ความรุนแรงยอมรับความจำเป็นของการมุ่งสู่จุดหมายด้านความยุติธรรมด้วยความอดกลั้นอย่างชาญฉลาด และการมีเหตุผลอันสุขุม แต่การไม่ใช้ความรุนแรงยังตระหนักถึงความไร้ศีลธรรมของความล่าช้าจนการเคลื่อนไหวสู่ความยุติธรรม และการยอมจำนนต่อผู้พิทักษ์ความอยุติธรรมด้วย วิธีการที่ไม่ใช้ความรุนแรงนี้ ได้ยอมรับว่าการเปลี่ยนแปลงทางสังคมไม่สามารถเกิดขึ้นได้ในชั่วข้ามคืน แต่ก็เป็นสาเหตุให้คนเราลงมือทำราวกับว่าความเปลี่ยนแปลงอาจเกิดขึ้นได้เมื่อยามเข้ามาถึง...

จาก Stride Toward Freedom: The Montgomery Story ซึ่งคิงเขียนขึ้นใน ค.ศ. 1958

บุคคลผู้สร้างความแตกต่าง 12 ท่าน

เนลสัน แมนเดลา

เนลสัน โรลิวาลา แมนเดลา (ค.ศ. 1918 -) ได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีของสาธารณรัฐแอฟริกาใต้เมื่อวันที่ 9 พฤษภาคม ค.ศ. 1994 ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ปิดฉากการต่อสู้อันยาวนานเพื่อประชาธิปไตยแบบหลายเชื้อชาติในประเทศ แมนเดลาเริ่มอาชีพทางการเมืองของเขาประมาณ 50 ปีก่อน ในฐานะเป็นผู้ก่อตั้งสภาแห่งชาติแอฟริกัน (The African National Congress - ANC) ซึ่งเป็นกลุ่มต่อต้านการปกครองโดยคนผิวขาวส่วนน้อยในแอฟริกาใต้ แมนเดลา เริ่มบทบาทของเขาใน ค.ศ. 1952 ในฐานะรองประธาน

เนลสัน แมนเดลา ลงคะแนนเสียงในการเลือกตั้งวันที่ 27 เมษายน ค.ศ. 1994 ซึ่งเป็นการเลือกตั้งสากล ที่ทุกเชื้อชาติมีสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้งเป็นครั้งแรกของสาธารณรัฐแอฟริกาใต้

ANC แมนเดลาได้เดินทางไปทั่วประเทศ เพื่อจัดตั้งกลุ่มต่อต้านการออกกฎหมายที่มีลักษณะเลือกปฏิบัติโดยมีพื้นฐานจากการแบ่งแยกเชื้อชาติ ใน ค.ศ. 1964 แมนเดลาถูกตัดสินจำคุกตลอดชีวิตในข้อหาก่อวินาศกรรมและกบฏ เขาถูกจำคุกเป็นเวลา 27 ปี เมื่อแมนเดลาได้รับการปล่อยตัวในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1990 เขาได้เริ่มต้นการเจรจาและต่อรองที่นำประชาธิปไตย และความเสมอภาคมาสู่แอฟริกาใต้โดยทันที ใน ค.ศ. 1933 แมนเดลาและนายเอฟ ดีบีเลีย เดอเคลิร์กซึ่งเป็นประธานาธิบดีของแอฟริกาใต้ในขณะนั้น ได้รับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพ

...เรากำลังพูดถึงความท้าทายของการแบ่งเป็นสองฝ่าย ระหว่างสงครามกับสันติภาพ ความรุนแรงกับการไม่ใช้ความรุนแรง การถือผิดกับเกียรติภูมิของมนุษย์ การกดขี่และการปราบปรามกับเสรีภาพและสิทธิมนุษยชน ความยากจนกับอิสรภาพจากความขาดแคลน

เราอยู่ ณ ที่นี้ในวันนี้ ในฐานะตัวแทนของประชาชนนับล้าน ที่กล้าลุกขึ้นต่อสู้กับระบบทางสังคม ที่มีสาระสำคัญคือสงคราม ความรุนแรง การถือผิด การกดขี่ ช่มเหง การปราบปราม และการสร้างความยากจนให้เกิดแก่ประชาชนทั้งหมด...

คุณค่าของรางวัลที่เราได้รับร่วมกัน จะได้รับการวัดค่าและต้องถูกวัดค่าด้วยสันติภาพที่ผาสุก ซึ่งจะมิชย เพราะมวลมนุษยชาติ ที่รวมคนผิวดำและชาวเข้าไว้ในเผ่าพันธุ์มนุษย์หนึ่งเดียว จะได้กล่าวแก่พวกเราแต่ละคนว่า พวกเรา

ทุกคนจะดำรงชีวิตประหนึ่งบุตรของสวรรค์

ดังนั้น เราจึงมีชีวิต เพราะพวกเราจะได้สร้างสังคมที่ยอมรับว่า ทุกคนเกิดมาเท่าเทียมกันและมีสิทธิในชีวิต เสรีภาพ ความเจริญ สติปัญญา และธรรมาธิบาลที่เท่าเทียมกัน

สังคมเช่นนี้ไม่ควรยอมให้มีนักโทษทางฆาตกรรมหรือไม่ยอมให้มีการละเมิดสิทธิมนุษยชนของผู้ใดอีกต่อไป

ไม่ควรมียกแล้ว ที่หนทางสู่การเปลี่ยนแปลงโดยสันติจะถูกปิดกั้น โดยผู้บุกรุกที่พยายามแย่งชิงอำนาจไปจากประชาชน เพื่อการแสวงประโยชน์ส่วนตนโดยไม่ใส่ใจต่อผู้ใด...

อย่าให้ชนยุคต่อไปพูดได้ว่า ความไม่ยุติผู้อื่น การเหยียดหยามมนุษย์ หรือความเห็นแก่ตัว ได้ทำให้เราล้มเหลวที่จะบรรลุถึงความเป็นมนุษย์ในอุดมการณ์ ที่ในสารวัตรของรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพ จงให้ความพยายามของพวกเราที่สูงจรรยา มาริติน ลูเธอร์ คิง จูเนียร์ กล่าวถูกต้องมาตลอด เมื่อเขากล่าวว่า มนุษยชาติไม่จำเป็นต้องถูกพันธนาการอย่างน่าเศร้ากับค้ำคินอันไร้ดาวของการถือผิดและสงครามอีกต่อไป

จงให้ความพยายามทั้งหลายของเราพิสูจน์ว่า มาริติน ลูเธอร์ คิง จูเนียร์ ไม่ได้ฝันเฟื่อง เมื่อเขากล่าวถึงความงามอันแท้จริงของภราดรภาพและสันติภาพว่า เป็นสิ่งที่สูงค่ายิ่งกว่าเพชรหรือทอง

ขอให้ยุคใหม่จึงเริ่มขึ้น

จากสุนทรพจน์เพื่อรับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพ วันที่ 10 ธันวาคม ค.ศ. 1993

มูลนิธิโนเบลปี ค.ศ. 1993

บุคคลผู้สร้างความแตกต่าง 12 ท่าน

เอลิเนอร์ รุสเวลท์

แอนนา เอลิเนอร์ รุสเวลท์ (ค.ศ. 1884 – 1962) เป็นนักมนุษยธรรมชาวอเมริกันและภริยาประธานาธิบดีแฟรงกลิน ดี. รูสเวลท์ เธอเป็นนักต่อสู้เพื่อผู้ใช้แรงงาน คนยากไร้ และสนับสนุนการศึกษา สุขอนามัยและเรื่องอื่นๆ ที่มีผลต่อเด็กๆ ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 เธอเดินทางไปหลายที่ในฐานะเป็นตัวแทนของสามีและส่งเสริมแนวคิดของเขา ที่ต้องการสร้างองค์การระหว่างประเทศที่มี

เอลิเนอร์ รุสเวลท์ ประธานคนแรกของกรรมาธิการสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติกำลังอ่านปฏิญญาสากล

ประสิทธิภาพในการป้องกันสงครามไม่ให้เกิดขึ้นในอนาคต หลังจากที่ประธานาธิบดีรูสเวลท์ถึงแก่อสัญกรรมในปีค.ศ. 1945 เอลิเนอร์ รุสเวลท์ได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้แทนของสหรัฐฯ ประจำองค์การสหประชาชาติที่เพิ่งก่อตั้งและในต้นปีค.ศ. 1946 เธอได้รับแต่งตั้งให้เป็นประธานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติคนแรก ในฐานะประธานคณะกรรมการฯ เธอมีบทบาทที่สำคัญมากในการร่างปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ เอลิเนอร์ยังคงปฏิบัติหน้าที่ที่สหประชาชาติจนถึงปี 1952

... เมื่อข้าพเจ้ามอง

ย้อนหลังและพิจารณาผลงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติที่ผ่านมา ข้าพเจ้าได้ตระหนักว่า ความสำคัญของการงานนี้มีสองนัย

ประการแรก เราได้นำสิทธิโดยธรรมชาติบางประการมาเขียนเป็นลายลักษณ์อักษร นอกจากนั้น เราได้พบว่า ในสภาพของโลกปัจจุบันของเรานั้นจำเป็นต้องมีการระบุสิทธิบางประการที่บุคคลต้องได้รับเพื่อให้บุคคลมีความรู้สึกมั่นคงปลอดภัยและมีศักดิ์ศรีในตนเอง ผลของการดำเนินการนี้เป็นการให้การศึกษแก่ประชาชนอย่างชัดเจน จริงๆ แล้ว ข้าพเจ้าอยากจะทำปฏิญญาฯ จะช่วยส่งเสริมการศึกษาของประชาโลกทุกหมู่เหล่าอย่างกว้างขวาง

ข้าพเจ้าเห็นว่า สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ทุกชาติต้องยอมรับปฏิญญาฯ ไม่ใช่เพราะทุกชาติจะปฏิบัติตามบทบัญญัติทุกประการที่กำหนดไว้ในปฏิญญาฯ ในทันที แต่เพราะทุกชาติควรสนับสนุนมาตรฐานที่ต้องมุ่งหน้าสู่ นับแต่เนี่น เนื่องจากวัตถุประสงค์เหล่านี้มีการระบุอย่างชัดเจน บุคคลที่มีความตั้งใจทั่วโลกจะต่อสู้อย่างแข็งขันมากขึ้น และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าจะประสบความสำเร็จมากขึ้น

เมื่อประเทศแล้วประเทศเล่าต่างเคารพอนุสัญญาฯ ระหว่างประเทศฉบับนี้ ในที่สุด มันจะกลายเป็นสิทธิที่จับต้องได้และอาจเป็นกฎหมายของประเทศที่ให้สัตยาบัน ทุกหนแห่ง ประชาชนจะรู้สึกปลอดภัยมากขึ้น และเมื่อประเทศมหาอำนาจทั้งหลายมีพันธะตามที่ได้ให้สัตยาบันไว้ ประเทศที่เล็กกว่าที่อาจเกรงว่าประเทศมหาอำนาจอาจใช้อำนาจในทางมิชอบจะรู้สึกอบอุ่นปลอดภัยมากขึ้น

คณะกรรมการสิทธิฯ มีผลงานที่มีคุณค่าอันโดดเด่นในการชี้ให้มนุษยชาติเห็นถึงอุดมการณ์ที่เราต้องพยายามต่อสู้เพื่อให้ได้มา มนุษย์มิสามารถดำรงชีวิตได้ด้วยอาหารแต่เพียงอย่างเดียว

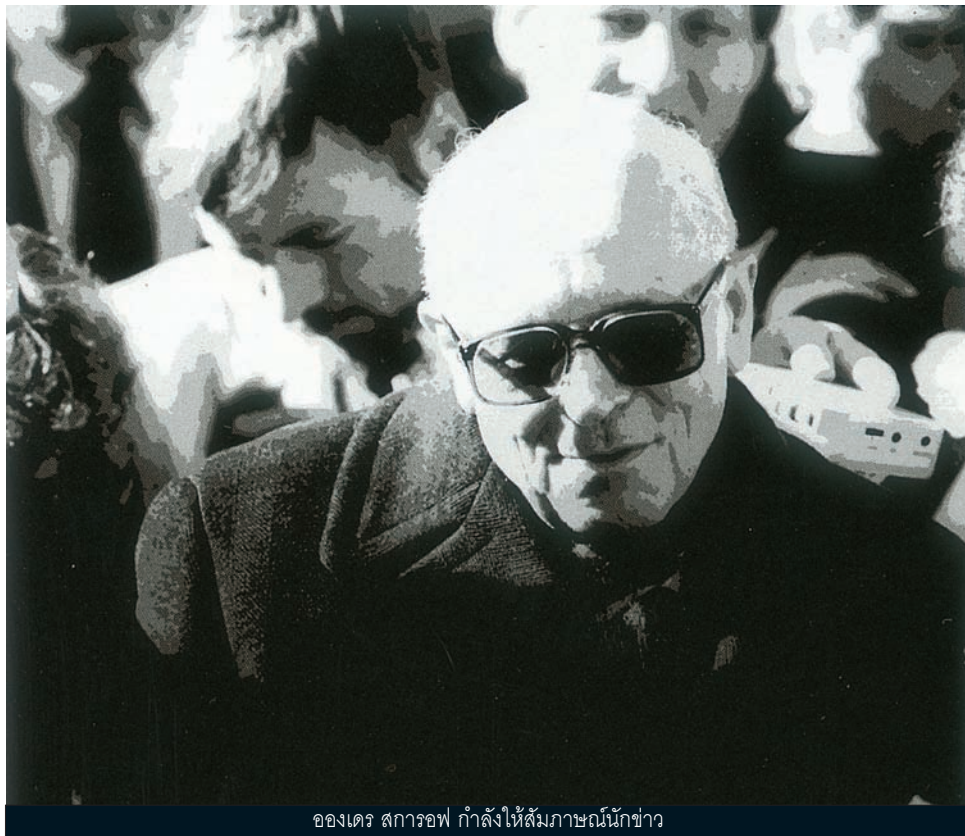
จากบทความ “The Promise of Human Rights” ในหนังสือ Foreign Affairs พิมพ์เมื่อเดือนเมษายน ค.ศ. 1948 ได้รับอนุญาตให้พิมพ์ซ้ำเมื่อเมษายน ค.ศ. 1948

สงวนลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1948 โดย Council on Foreign Relations, Inc.

บุคคลผู้สร้างความแตกต่าง 12 ท่าน

องเดร สการอฟ

องเดร ดมิทริเยวิช สการอฟ (ค.ศ. 1921 - 1989) เป็นนักนิวเคลียร์ฟิสิกส์ที่ประสบความสำเร็จชาวโซเวียต เป็นที่รู้จักว่าเป็นผู้สนับสนุนประชาธิปไตยและสิทธิมนุษยชนในปีค.ศ. 1968 เมื่อมีการตีพิมพ์คำแถลงอุดมการณ์ลับของเขาในประเทศทางซีกโลกตะวันตกชื่อ “Progress, Coexistence, and Intellectual Freedom” ในปีค.ศ. 1970 เขาได้ร่วมก่อตั้งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน

องเดร สการอฟ กำลังให้สัมภาษณ์นักศึกษา

แห่งสหภาพโซเวียต ความพยายามของเขาเป็นที่ยอมรับและได้รับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพในปีค.ศ. 1975 หลังจากที่เขาวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลเมื่อปลายปีค.ศ. 1979 สการอฟก็ถูกเนรเทศไปอยู่ที่เมือง Gorky ซึ่งเป็นเมืองปิด เขาได้รับการปล่อยตัวเมื่อปีค.ศ. 1986 และได้เห็นว่าหลายประเด็นที่เขาเคยต่อสู้สนับสนุนได้กลายเป็นนโยบายรัฐบาลอย่างเป็นทางการในปีค.ศ. 1989 เขาได้รับเลือกตั้งเข้าสภานิติบัญญัติที่จัดตั้งขึ้นใหม่ของสหภาพโซเวียต หรือที่เรียกว่า Congress of People’s Deputies สการอฟถึงแก่กรรมเมื่อปลายปีเดียวกันนั้น

....ในการต่อสู้เพื่อ

คุ้มครองสิทธิมนุษยชนนั้น ข้าพเจ้าเชื่อว่า สิ่งแรกที่เราต้องทำคือ ต้องคุ้มครองผู้บริสุทธิ์ที่ตกเป็นเหยื่อของรัฐบาลในหลายประเทศ โดยไม่เรียกร้องให้ทำลายหรือล้มล้างรัฐบาลเหล่านั้น เราต้องการการปฏิรูป มิใช่การปฏิวัติ เราต้องการชุมชนพหุนิยมที่เปิดใจกว้าง และยึดหยุ่นอันจะนำมาซึ่งการเลือกกลองใช้ประสบการณ์ของทุกระบบสังคมอย่างเสรีและมีเหตุผล อะไรคือการผ่อนคลายความตึงเครียด อะไรคือการกระชับความสัมพันธ์ เรามีได้สนใจคำพูด แต่เราสนใจความตั้งใจที่จะสร้างสังคมที่ดีและเป็นมิตรกว่านี้ หรือระเบียบโลกที่ดีขึ้นนั่นเอง

หลายพันปีก่อน มนุษย์เผ่าต่างๆ ทนทุกข์ทรมานจากการขาดแคลนสิ่งจำเป็นในการต่อสู้ยังชีพ สิ่งสำคัญในการต่อสู้ดังกล่าวนี้มิใช่เพียงความสามารถในการใช้พลังกำลัง แต่การมีความสามารถที่รู้จักไตร่ตรองอย่างมีเหตุผล การรักษาความรู้และประสบการณ์ที่สั่งสมในเผ่าของตน และการพัฒนาสิ่งที่เชื่อมประสานเพื่อให้เกิดความร่วมมือกับเผ่าอื่นๆ ในปัจจุบันนี้ มนุษยชาติต้องเผชิญกับบททดสอบเดียวกัน ในห้วงอวกาศอันไพศาล ย่อมมีอารยธรรมเกิดขึ้นมากมาย ในบรรดาอารยธรรมเหล่านี้ ย่อมมีอารยธรรมที่มีปัญหาว่าเรา “มีความสำเร็จ” กว่าเรา ข้าพเจ้าขอสนับสนุนสมมติฐานทางดาราศาสตร์ที่ว่าพัฒนาการของจักรวาลมีลักษณะพื้นฐานที่ซ้ำวนเวียนไปมาไม่รู้จบ ตามสมมติฐานนี้ อารยธรรมอื่นๆ รวมถึงอารยธรรมที่มีความสำเร็จมากกว่าน่าจะเกิดขึ้นอยู่นับครั้งไม่ถ้วนในหน้ากระดาษ “ก่อน” และ “หลัง” คัมภีร์แห่งจักรวาล (Book of the Universe) กระนั้น สิ่งนี้ก็ไม่ควรลดความสำคัญของความอดสาหะอันศักดิ์สิทธิ์ของเราในโลกใบนี้ ซึ่งเราได้อุบัติจากความว่างเปล่าแห่งการไร้พินาศอันมีตนสู่การดำรงอยู่ที่มีตัวตนชั่วขณะหนึ่ง ประหนึ่งแสงสว่างรางสลับในความมืด เราต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดทางเหตุผลและสร้างชีวิตที่ควรค่ากับตัวเราและจุดหมายที่เราเห็นอย่างพรำมัว

จากปาฐกถารางวัลโนเบลสาขาสันติภาพปีค.ศ. 1975 ของสการอฟ

หัวข้อ “สันติภาพ ความก้าวหน้าและสิทธิมนุษยชน”

มูลนิธิโนเบลปีค.ศ. 1975

บุคคลผู้สร้างความแตกต่าง 12 ท่าน

ราอูล วอลเลนเบิร์ก

ราอูล วอลเลนเบิร์ก (ค.ศ. 1912-1945) เป็นทูตจากสวีเดน ซึ่งเป็นประเทศที่เป็นกลาง เขาให้การช่วยเหลือชาวยิวในยุโรปในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 วอลเลนเบิร์กเป็นผู้แทนต่างประเทศของบริษัทการค้าจากยุโรปกลาง ในปีค.ศ. 1944 เขาโน้มน้าวให้กระทรวงการต่างประเทศสวีเดนส่งเขาไปกรุงบูดาเปสต์โดยใช้หนังสือเดินทางสำหรับนักการทูต ที่เมืองบูดาเปสต์นี้ วอลเลนเบิร์กได้สร้าง

ราอูล วอลเลนเบิร์ก

“บ้านพักคุ้มครอง” ให้ชาวยิวได้พักอาศัยโดยติดธงสวีเดนและประเทศที่เป็นกลางอื่นๆ เขาได้ช่วยคนออกจากรถไฟที่ถูกเนรเทศและกำลังเดินทางสู่ความตาย สำหรับคนที่ไม่สามารถช่วยได้ เขาก็จะให้อาหารและเครื่องนุ่งห่ม วอลเลนเบิร์กหายสาบสูญไปเมื่อวันที่ 17 มกราคม ค.ศ. 1945 และในวันที่ 22 กันยายน ค.ศ. 1981 รัฐสภาสหรัฐฯ มีมติมอบสัญชาติอเมริกันกิตติมศักดิ์แก่ราอูล วอลเลนเบิร์ก ซึ่งเป็นบุคคลที่ 2 ที่ได้รับเกียรตินี้

ความจำเป็นของการมีบัตรปันส่วนอาหาร ประกาศนียบัตรตั้งชื่อทางศาสนาคริสต์ เอกสารประจำตัวประชาชน ข้อกำหนดให้สวม Star of David การห้ามไม่ให้ชาวยิวออกจากเคหสถานเกือบตลอดวัน การแสดงความเห็นใจอย่างเสียไม่ได้ของชาวคริสต์ และลักษณะภูมิประเทศที่เปิดและสำรวจได้ง่ายของชนบทเหล่านี้ล้วนทำให้ชาวยิวยากที่จะหลบหนีเพื่อให้พ้นจากชะตากรรมของตน

คาดว่าชาวยิวประมาณ 20,000-50,000 คนได้รับการช่วยเหลือให้หลบซ่อนโดยเพื่อนชาวคริสต์ ผู้ที่หลงเหลืออยู่ในบ้านยิว ส่วนใหญ่จะเป็นเด็ก สตรีและคนชรา พวกผู้ชายจะถูกเกณฑ์ไปทำงาน ในช่วงสุด

สัปดาห์วันที่ 7 กรกฎาคม พระคาทอลิกจะทำพิธีรับศีลล้างบาปเป็นจำนวนมาก อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันนี้มีการตั้งข้อจำกัดมากขึ้น และต้องมีการรับการสั่งสอนเป็นเวลาสามเดือนก่อนจะเข้ารับศีลล้างบาปได้ มีพระหลายรูปถูกจับกุม ชาวยิวหวังว่า เมื่อได้รับศีลล้างบาปแล้ว ตนจะได้ถือโอกาสปฏิบัติตามระเบียบใหม่ที่รำลือกันว่า ผู้ที่รับศีลล้างบาปแล้วไม่ต้องสวม Star of David มีรายงานว่าชาวยิวที่ได้รับศีลล้างบาปในประเทศยังการมีจำนวนไม่เกิน 70,000 คน

มีความเป็นไปได้น้อยในการได้มาซึ่งเอกสารอารยันของผู้ที่ถูกกระเปิดหรือสังหาร เอกสารนี้ต้องมีค่าตอบแทนสูงมาก แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ยินว่ามีกรณีเอกสารประจำตัวปลอมและสถานที่ดำเนินการพิมพ์ก็มีการดูแลเข้มงวดมาก ฉะนั้น ตามสถานการณ์ปัจจุบันนี้เกือบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่จะหลบหนีด้วยวิธีนี้...

มีการริเริ่มดำเนินงานบรรเทาทุกข์ในวงจำกัด มีการร้องขอเงินช่วยเหลือจากองค์กรศาสนาที่ให้ความช่วยเหลือชาวยิวตลอดทั้งสภายุโรปที่เพิ่งก่อตั้งขึ้นมาสำหรับชาวยิวที่นับถือศาสนาคริสต์ แต่ก็ไม่เคยได้รับเงินเลย

เป็นที่เห็นชัดว่า ควรมีการดำเนินการด้านนี้ต่อไป ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบของการช่วยเหลือผ่านกาชาด หรือช่วยเหลือรายบุคคล หรือสนับสนุนองค์กรหรือบุคคลที่ได้แสดงให้เห็นแล้วว่ามิใช่ประโยชน์ ข้าพเจ้าได้แต่เสียใจว่า ผู้ที่กระตือรือร้นส่งข้าพเจ้ามาที่นี้ไม่ได้เข้าใจเลยว่า เงินสนับสนุนมีความสำคัญ สถานที่นี่ มีความทุกข์ยากมากมายที่รอรับความช่วยเหลือ

จากจดหมายของวอลเลนเบิร์ก Letters and Dispatches ค.ศ. 1924-1944

สงวนลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1987, 1955 โดย Brigette Wallenberg and Gustaf Soderlund

สงวนลิขสิทธิ์คำแปล ค.ศ. 1995 โดย Arcade Publishing, Inc.

ได้รับอนุญาตพิมพ์ซ้ำจาก Arcade Publishing, New York นครนิวยอร์ก

บุคคลผู้สร้างความแตกต่าง 12 ท่าน

เว่ย จิงเซิง

เว่ย จิงเซิง (ค.ศ. 1950 -) เป็นช่างไฟฟ้า เติบโตในกรุงปักกิ่ง เป็นบุตรของสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ เว่ยเริ่มมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักครั้งแรกจากบทความวิจารณ์โครงการปฏิรูปประเทศให้ทันสมัยของรัฐบาลในช่วงปลายคริสต์ทศวรรษที่ 1970 โดยเน้นการปฏิรูปเศรษฐกิจโดยไม่มีการปฏิรูประบอบประชาธิปไตย หนึ่งสัปดาห์หลังมีการตีพิมพ์บทความชิ้นสุดท้ายของเขาเรื่องกำแพง

เว่ย จิงเซิง ยืนอยู่นอกบ้านของเขาที่ กรุงปักกิ่งเมื่อเดือนกันยายน 1993

ประชาธิปไตยของปักกิ่งเมื่อเดือนมีนาคม ค.ศ. 1979 เว่ยก็ถูกจับกุมและถูกพิพากษาจำคุกเป็นเวลา 15 ปี เมื่อเขาได้รับการปล่อยตัวอย่างไม่คาดหมายในเดือนกันยายน ค.ศ. 1993 เขาก็เริ่มทำงานเก่าต่อทันที ในช่วงต้นปี ค.ศ. 1994 เว่ยก็ถูกควบคุมตัวอีกครั้ง และในเดือนธันวาคม ค.ศ. 1995 เว่ยถูกพิพากษาจำคุกเป็นเวลา 14 ปีฐานพยายาม “วางแผนปฏิบัติการซึ่งรวมถึงการก่อตั้งองค์กรเพื่อระดมเงินทุนสนับสนุนกิจกรรมการเคลื่อนไหวเพื่อประชาธิปไตย” เว่ยได้รับการปล่อยตัวโดยมีการคุมประพฤติเนื่องจากสาเหตุทางการแพทย์ เมื่อเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1997 และถูกส่งตัวไปสหรัฐอเมริกา ซึ่งเขาก็กำเนินการเรียกร้องประชาธิปไตยเพื่อประชาชนชาวจีนต่อไปโดยการเขียนบทความและกล่าวปราศรัย

... อะไรคือประชาธิปไตยที่แท้จริง? ประชาธิปไตยที่แท้

จริงคือ สิทธิของประชาชนในการ

เลือกผู้แทนของตนเองให้ทำงานตามเจตนารมณ์และเพื่อประโยชน์ของประชาชน นี่จึงจะเรียกว่าเป็นประชาธิปไตย... นอกจากนี้ประชาชนย่อมต้องมีอำนาจในการเปลี่ยนผู้แทนของตนเพื่อไม่ให้ผู้แทนเหล่านี้สามารถหลอกลวงผู้อื่นในนามของประชาชน...

จะมีความไกลห่างไปทั่วดินแดนและมีการฝ่าฝืนกฎหมายของมนุษย์และกฎของสวรรค์หากประชาชนมีประชาธิปไตยกระนั้นหรือ? สิ่งพิมพ์ไม่ได้แสดงให้เห็นดอกหรือว่าเนื่องจากไม่มีประชาธิปไตย เมตติการทั้งรายเล็กและรายใหญ่จึงล้วนฝ่าฝืนกฎหมายของมนุษย์และกฎของสวรรค์? การรักษาไว้ซึ่งระเบียบแห่งประชาธิปไตยเป็นปัญหาภายในที่ประชาชนต้องหาทางแก้ไขเองและไม่มี ความจำเป็นที่เจ้าเหนือหัวซึ่งมีอภิสิทธิ์จะต้องกังวลใจ ฉะนั้น เมื่อพิจารณาจากประวัติศาสตร์แล้ว ระบบสังคมแบบประชาธิปไตยคือ ข้อตั้งหรือมูลฐานอันสำคัญของการพัฒนาหรือการปฏิรูปให้ทันสมัยทั้งมวล หากไม่มีข้อตั้งหรือมูลฐานอันสำคัญนี้ ก็จะเป็นไปไม่ได้เลยที่จะดำเนินการพัฒนาต่อไปหรือคงไว้ซึ่งผลสัมฤทธิ์แห่งการพัฒนาในปัจจุบัน ประสบการณ์ของมาตุภูมิอันยิ่งใหญ่ของเราในช่วง 30 ปี ที่ผ่านมาย่อมเป็นหลักฐานบ่งชี้ที่ดีที่สุด

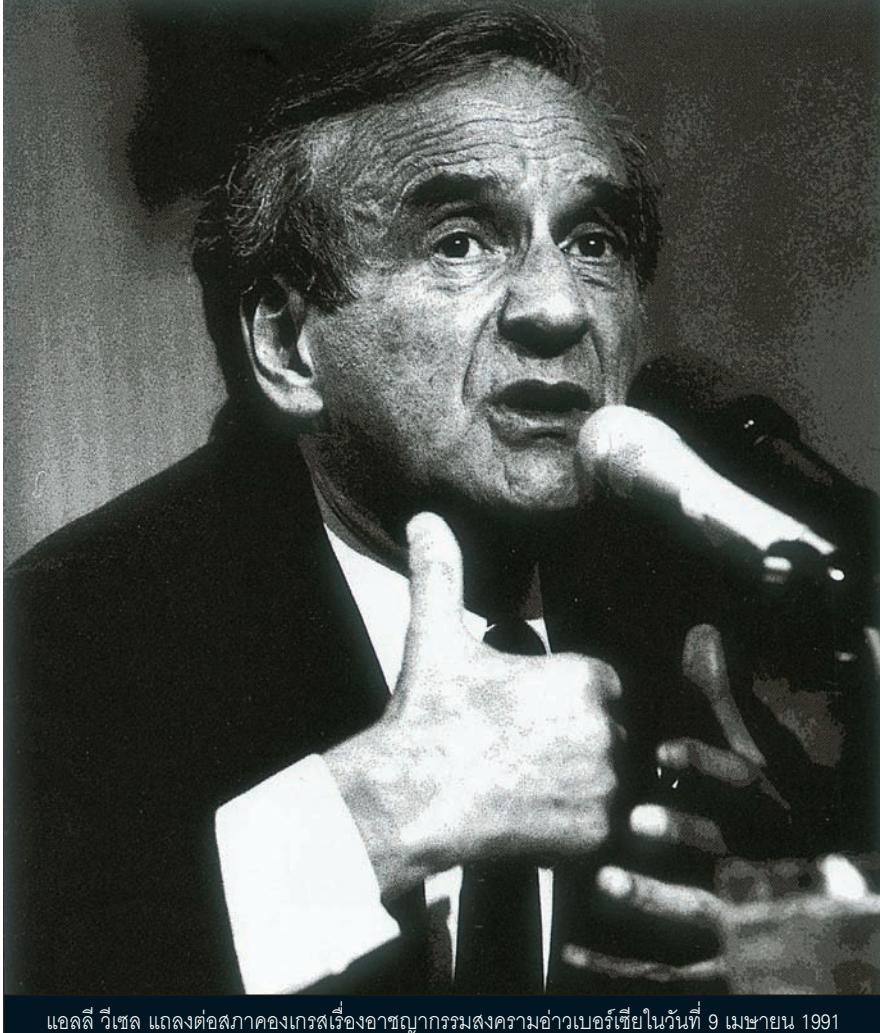
ทำไมประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติจึงต้องเดินตามทางสู่ความรุ่งเรืองหรือความทันสมัย? เหตุผลก็คือ มนุษย์จำเป็นต้องมีสังคมที่เจริญรุ่งเรืองเพื่อก่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ที่เป็นจริงและเพื่อให้มนุษย์ได้มีโอกาสเต็มทีในการแสวงหาความสุขประการแรกซึ่งคือ เสรีภาพ ประชาธิปไตยหมายถึงเสรีภาพที่สามารถบรรลุได้สูงสุดเท่าที่มนุษย์ได้รู้จัก เห็นได้ชัดว่า ประชาธิปไตยได้กลายเป็นจุดหมายแห่งการต่อสู้ของมนุษย์ในยุคปัจจุบัน

จากความเรียงของเว่ย จิงเซิงชื่อ “The Fifth Modernization” เขียนในช่วง “ฤดูใบไม้ผลิแห่งประชาธิปไตย (democracy spring)” ปี ค.ศ. 1978-1979

บุคคลผู้สร้างความแตกต่าง 12 ท่าน

แอลลี วีเซล

แอลลีเชอร์ (แอลลี) วีเซล (ค.ศ. 1928 -) เป็นนักเขียนชาวอเมริกัน เกิดและใช้ชีวิตช่วงแรกในชุมชนของพวกนิกาย Hasid เล็กๆ ในเมือง Sighet ประเทศโรมาเนีย ในปีค.ศ. 1944 ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 วีเซลพร้อมครอบครัวของเขาและชาวยิวคนอื่นๆ ในเมืองถูกส่งไปยังค่ายกักกันเมือง Auschwitz และต่อมา ก็ย้ายไปค่ายที่เมือง Buchenwald วีเซลเป็นคนหนึ่งทีรอดชีวิต หลังสงคราม

แอลลี วีเซล แถลงต่อสภาองเกรสเรื่องอาชญากรรมสงครามอ่าวเบอร์เซียวในวันที่ 9 เมษายน 1991

สิ้นสุดลง เขาทำงานเป็นผู้สื่อข่าวของหนังสือพิมพ์ฝรั่งเศส และของอิสราเอลในประเทศฝรั่งเศส ในปีค.ศ. 1956 เขาอพยพไปอยู่สหรัฐอเมริกาและได้อุทิศชีวิตเพื่อการเขียนและกล่าวบรรยายถึงความโหดร้ายที่เขาได้พบเห็นในช่วงการพยายามฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิวตลอดทั้งช่วยเหลือเหยื่อของการกดขี่และการถือผิดทั่วโลก วีเซลได้รับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพในปีค.ศ. 1986 เพื่อเป็นการยกย่องความพยายามของเขาที่จะเปิดโปงถึงความรุนแรงและความเกลียดชัง

... ในขณะที่คุณเดินชมพิพิธภัณฑ์โฮโลคอสต์ (U.S. Memorial Holocaust Museum) และสบตากับฆาตกรและเหยื่อของฆาตกรเหล่านั้น จงถามตัวเองว่า ฆาตกรได้ทำในสิ่งที่พวกเขาทำไปและดำเนินชีวิตต่อไปได้อย่างไร? เหตุใดรัฐบาลเยอรมันจึงเชื่อว่าพวกเขาจะสามารถสร้างความรู้สึกอับอายประหัตประหารและทำลายล้างชนชาติทั้งชาติได้โดยไม่ต้องรับโทษ? เหตุใดทางรถไฟไปเมือง Birkenau จึงถูกเครื่องบินฝ่ายสัมพันธมิตรระเบิด? เหตุใดจึง

ไม่มีเสียงร้องทุกข์หรือการแสดงความขุ่นแค้นจากประชาชน?

อีกคำถามคือนักרבในย่านชาวยิวที่มีอาวุธอันน้อยนิดรวบรวมความกล้าหาญจากที่ใดในการลุกขึ้นต่อต้านกองทัพที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของยุโรป?

และคำถามที่สำคัญที่สุดคือ เหตุใดพระเจ้าจึงนิ่งเฉยเช่นเดียวกับเหล่ามนุษย์? ยังมีคำถามอีกมากมายไม่จบสิ้นและก็คงไม่มีคำตอบจนชั่ววันรันดร์ หากจะมีคำตอบเรื่องการพยายามฆ่าล้างชาวยิว คำตอบนั้นต้องเป็นคำตอบที่ผิดแน่นอน เพราะไม่ว่าคำตอบใดก็ไม่ถูกต้อง พิพิธภัณฑ์นี้ไม่ใช่คำตอบ มันเป็นแค่ปริศนา ทุกสิ่งเกี่ยวกับช่วงเวลานั้นไม่อาจเป็นที่เข้าใจของมนุษย์ได้ ไม่ใช่เพราะข้าพเจ้าไม่มีความสามารถอธิบายที่ท่านไม่เข้าใจ แต่เพราะท่านจะไม่เข้าใจว่าทำไมข้าพเจ้าจึงไม่สามารถอธิบายได้

ประเด็นสำคัญของโศกนาฏกรรมนี้คือ เราไม่สามารถสื่อเรื่องนี้ให้คนเข้าใจได้ถ่องแท้ กระนั้น เราก็มีหน้าที่ที่จะพยายาม หากไม่พยายาม ก็เท่ากับว่าเราได้ลืม และการลืมก็หมายถึงการฆ่าเหยื่อเหล่านั้นเป็นครั้งที่ 2 เราไม่อาจป้องกันการเสียชีวิตครั้งแรกของพวกเขาได้ แต่เราต้องไม่ปล่อยให้พวกเขาสูญหายไปอีก ความทรงจำมิใช่แค่ชัยชนะเหนือกาลเวลา แต่ยังเป็นชัยชนะเหนือความอยุติธรรม

นี่คือบทเรียนหนึ่งที่เราได้เรียนรู้ ยังมีบทเรียนอื่นๆ อีก เราได้เรียนรู้ว่า แม้โดยส่วนใหญ่แล้ว การพยายามฆ่าล้างชาวยิวจะเป็นโศกนาฏกรรมของชาวยิวความหมายโดยนัยของเหตุการณ์นี้มีความเป็นสากลแม้ว่าเหยื่อแห่งโศกนาฏกรรมนี้จะไม่ใชชาวยิวทุกคน แต่ชาวยิวทุกคนตกเป็นเหยื่อ เราได้เรียนรู้ว่า ไม่ว่าจะมิสิ่งใดเกิดขึ้นในชุมชนหนึ่ง สุดท้ายแล้ว สิ่งนั้นย่อมมีผลกระทบต่อทุกชุมชน... เราได้เรียนรู้ว่า แม้ว่ามนุษย์ทุกคนมีสิทธิที่จะแตกต่าง แต่ไม่มีใครมีสิทธิที่จะเฉยชากับความทุกข์ทรมาน...

จากความเรียงของแอลลี วีเซล “For the Dead and the Living” ในวารสาร The New Leader เดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1993

ได้รับอนุญาตพิมพ์ซ้ำจาก The New Leader วันที่ 17-31 เดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1993 The American Labor Conference for International Affairs Inc.

หนังสืออ่านเพิ่มเติมเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน

Beccaria, Cesare. *On Crimes and Punishments and Other Writings*, edited by Richard Bellamy. New York, New York: Cambridge University Press, 1995 (excerpt in Laqueur, *The Human Rights Reader*).

Brownlie, Ian, editor. *Basic Documents on Human Rights*, third edition. New York, New York: Oxford University Press, 1992.

Buergenthal, Thomas. *International Human Rights in a Nutshell*. Saint Paul, Minnesota: West Publishing, 1995.

Burke, Edmund. *Reflections on the Revolution in France*. New York, New York: Liberal Arts Press, 1955.

Claude, Richard P. and Burns H. Weston, editors. *Human Rights in the World Community: Issues and Actions*, second edition. Philadelphia, Pennsylvania: University of Pennsylvania Press, 1992.

Donnelly, Jack. *International Human Rights*. Boulder, Colorado: Westview Press, 1993.

Donnelly, Jack and Rhoda E. Howard, editors. *International Handbook of Human Rights*. New York, New York: Greenwood Press, 1987.

Encyclopedia of Human Rights. Edward Lawson, compiler. New York, New York: Taylor and Francis, 1991.

Freedom in the World: The Annual Survey of Political Rights and Civil Liberties, 1995-1996. New York, New York: Freedom House, 1996.

Henkin, Louis, editor. *The International Bill of Rights: The Covenant on Civil and Political Rights*. New York, New York: Columbia University Press, 1981.

Hobbes, Thomas. *Leviathan*. New York, New York: Oxford University Press, 1996 (excerpt in Ravitch, *Democracy Reader*).

Kant, Immanuel. "Theory and Practice, Part Two," in Hans Reiss, editor, *Kant's Political Writings*. Cambridge, England: Cambridge University Press, 1970 (excerpt in Laqueur, *The Human Rights Reader*).

Langley, Winston E., editor. *Human Rights: Sixty Major Global Instruments Introduced, Reprinted and Indexed*. Jefferson, North

Carolina: McFarland, 1992.

Laqueur, Walter and Barry Rubin, editors. *The Human Rights Reader*. Philadelphia, Pennsylvania: Temple University Press, 1979.

Locke, John. *The Second Treatise of Civil Government*. Amherst, New York: Prometheus Books, 1986 (excerpt in Ravitch, *Democracy Reader*, and in Laqueur, *The Human Rights Reader*).

Mill, John Stuart. *On Liberty and Other Essays*. New York, New York: Oxford University Press, 1991 (excerpt in Ravitch, *Democracy Reader*, and in Laqueur, *The Human Rights Reader*).

Minear, Larry and Thomas G. Weiss. *Mercy Under Fire: War and the Global Humanitarian Community*. Boulder, Colorado: Westview Press, 1995.

Paine, Thomas. *Rights of Man*. New York, New York: Viking Penguin, 1995.

Plattner, Marc F. "Human Rights," in Seymour Martin Lipset, editor, *The Encyclopedia of Democracy*. Washington, D.C.: Congressional Quarterly, 1995.

Ravitch, Diane and Abigail Thernstrom, editors. *Democracy Reader: Classic and Modern Speeches, Essays, Poems, Declarations and Documents on Freedom and Human Rights Worldwide*. New York, New York: Harper Collins, 1992.

Robertson, A.H. *Human Rights in the World: An Introduction to the Study of International Human Rights*, third edition. New York, New York: St. Martin's Press, 1990.

Rousseau, Jean-Jacques. *Social Contract and the Discourses*. New York, New York: Alfred A. Knopf, 1993 (excerpt in Laqueur, *The Human Rights Reader*).

Thoreau, Henry David. *Civil Disobedience and Other Essays*. New York, New York: Dover Publications, 1993 (excerpt in Ravitch, *Democracy Reader*).

De Tocqueville, Alexis. *Democracy in America*. New York, New York: NAL/Dutton, 1956 (excerpt in Ravitch, *Democracy Reader*).

United States, Department of State. *Country Reports on Human Rights Practices*. Washington, D.C.: U.S. Department of State, issued annually.

ผู้เอื้อเฟื้อภาพ: ปก: ภาพประกอบโดย Rafal Olbinski; หน้า 2: Olbinski; หน้า 5,7, 9: ภาพประกอบโดย John Heinly; หน้า 14: Adam Niklewicz; หน้า 16-17 (ตามเข็มนาฬิกาจากซ้าย): Eugene Louie, *San Jose Mercury News*; © 1995 Christopher Morris, Black Star; © Scott Daniel Peterson, Gamma Liaison; © Alexandra, Woodfin Camp & Associates; หน้า 19: Wiktor Sadowski; หน้า 21: John Trumbull, *The Declaration of Independence, 4 July 1776*, Yale University Art Gallery, Trumbull Collection; หน้า 23: Matthew Brady, Library of Congress, Cincinnati Art Museum; Subscription Purchase Fund; หน้า 24-25: National Archives; Wide World Photos; หน้า 26-30: Photomontage by John Pack; หน้า 31: USIA Files; หน้า 32: Butler Institute of American Art, Youngtown, Ohio; หน้า 35: © 1963 Flip Schulke, Black Star; หน้า 36: McRay Magleby; หน้า 37: Wide World Photos; หน้า 38: © Renaut Thomas, Gamma Liaison; หน้า 39,40: USIA Files; หน้า 41: © Lee Malis, Gamma Liaison; หน้า 42: USIA Files; หน้า 43: Wide World Photos; หน้า 44: USIA Files; หน้า 45: Wide World Photos; หน้า 46: USIA Files; หน้า 47,48: Wide World Photos

<http://usinfo.state.gov>